

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

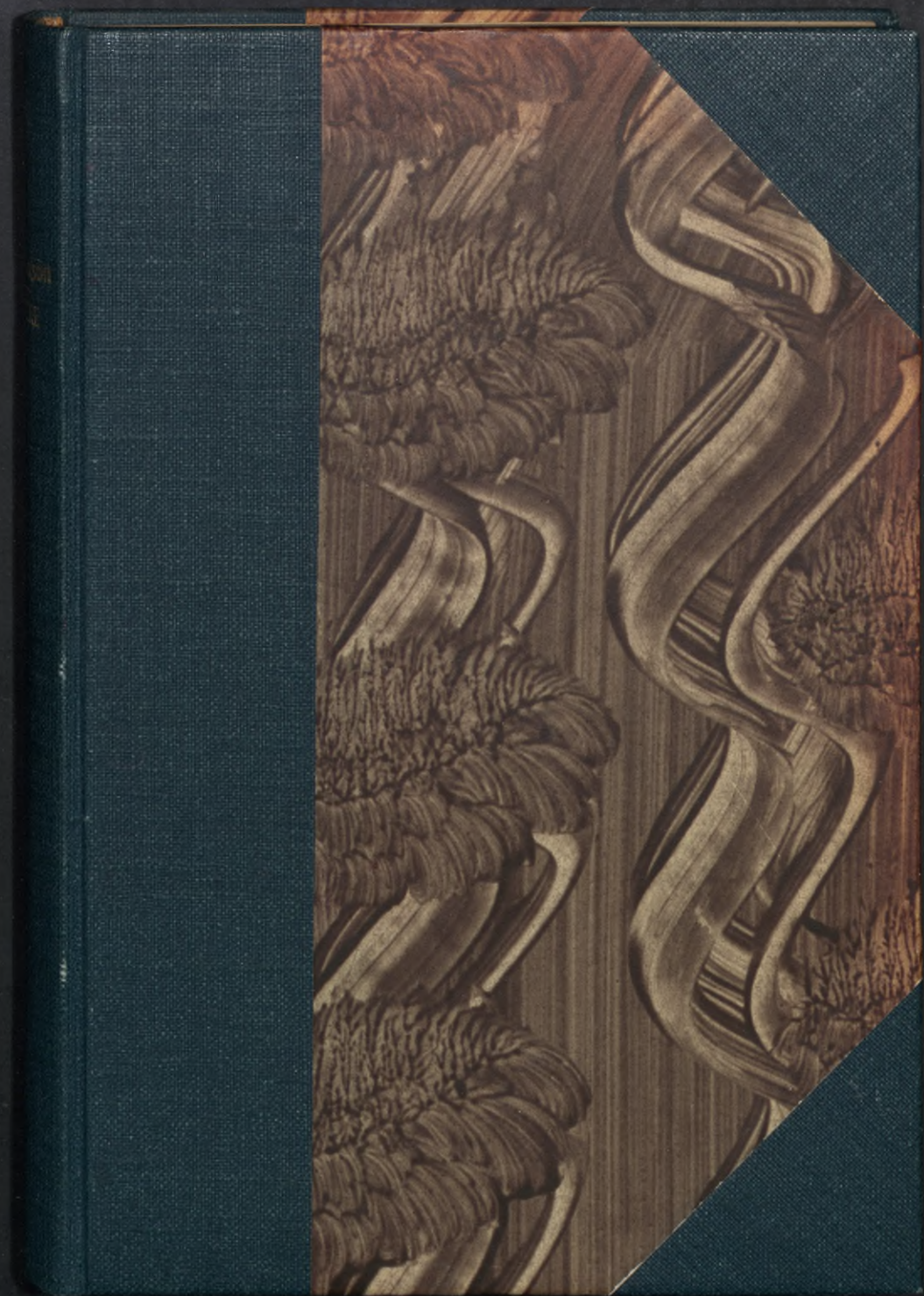
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

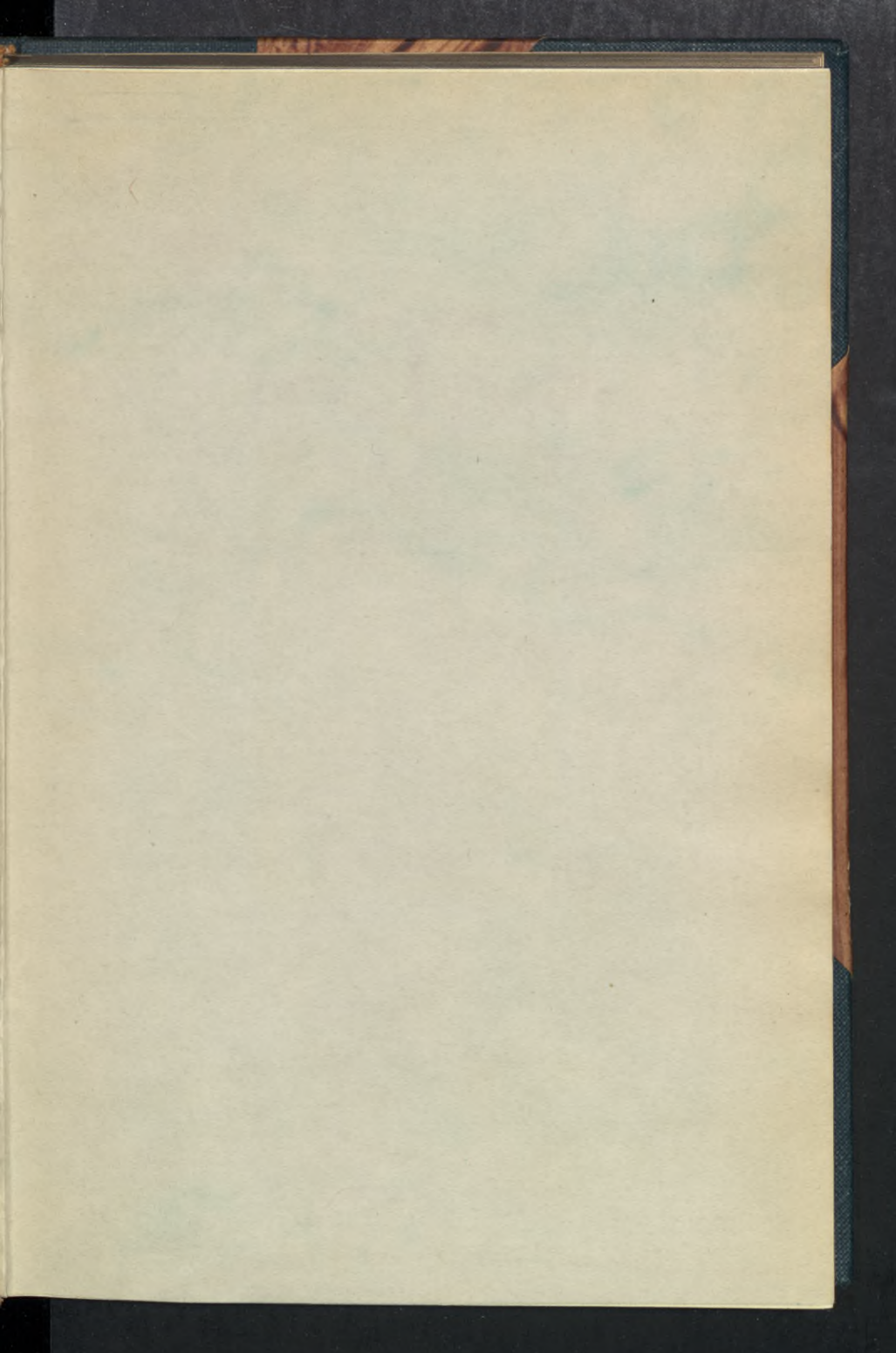

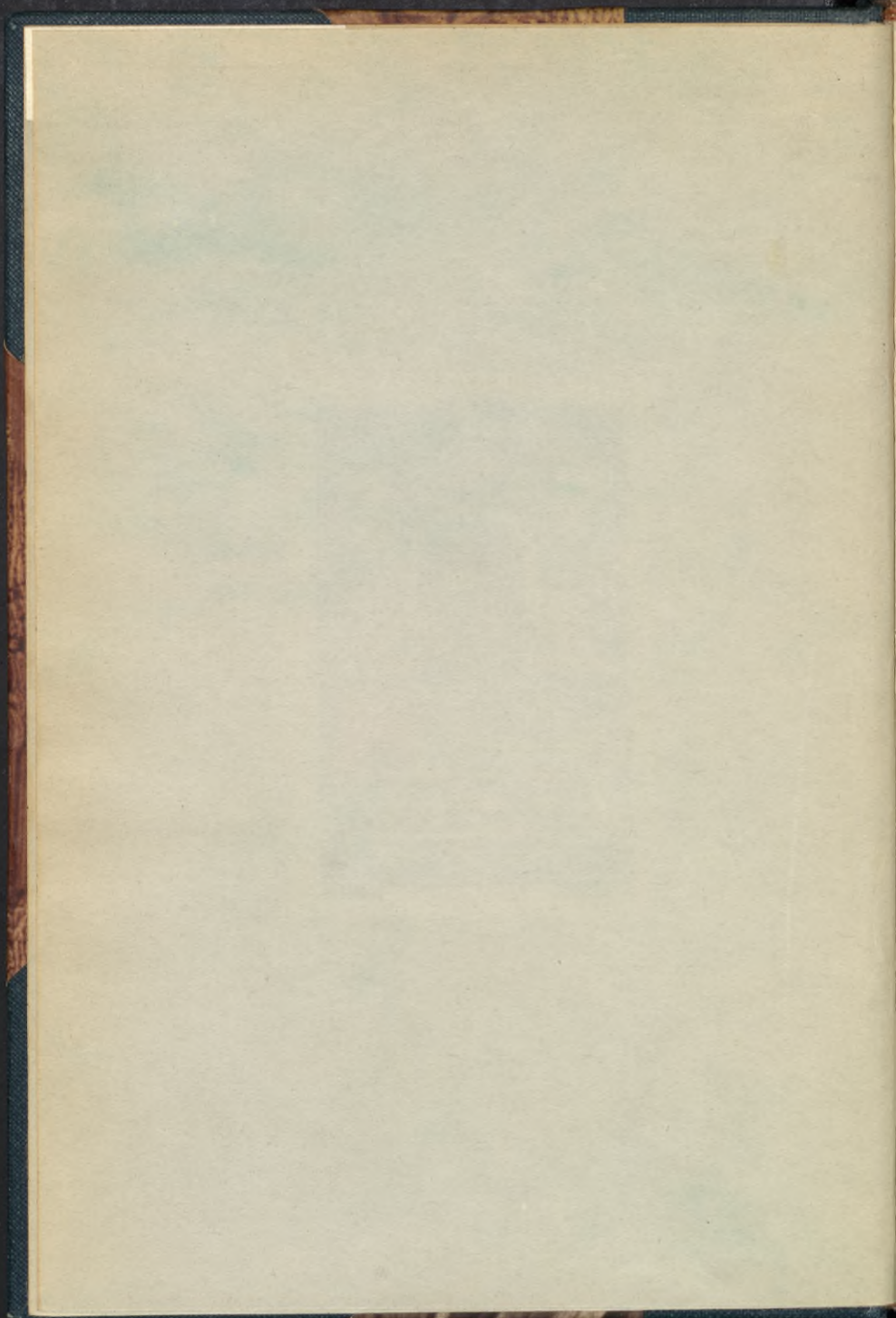
UPPSALA
UNIVERSITET

Litt.
Sv.

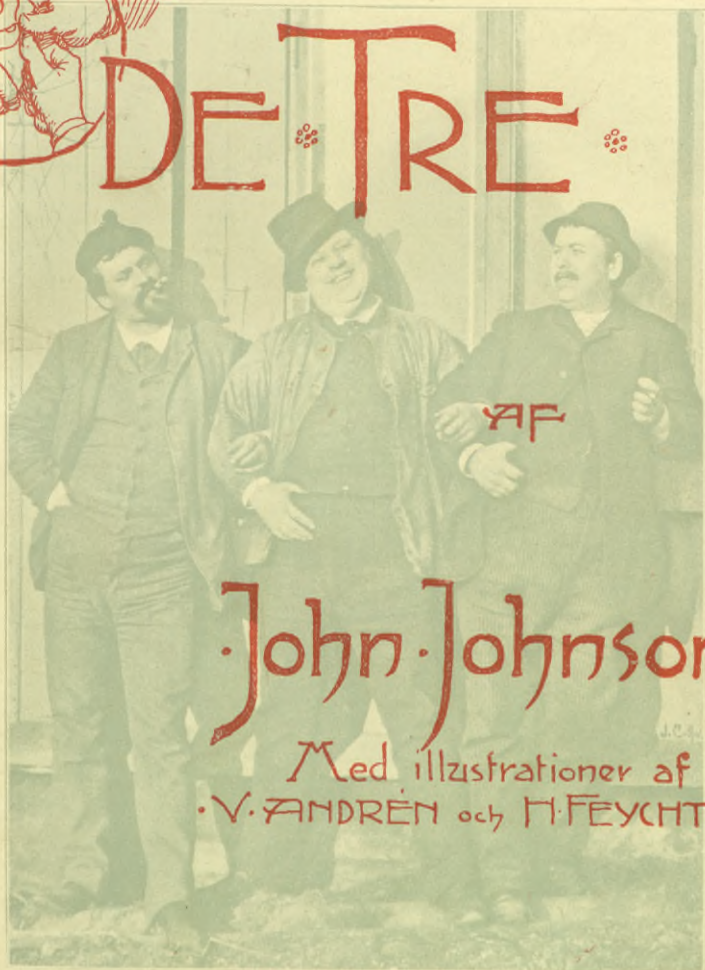

219

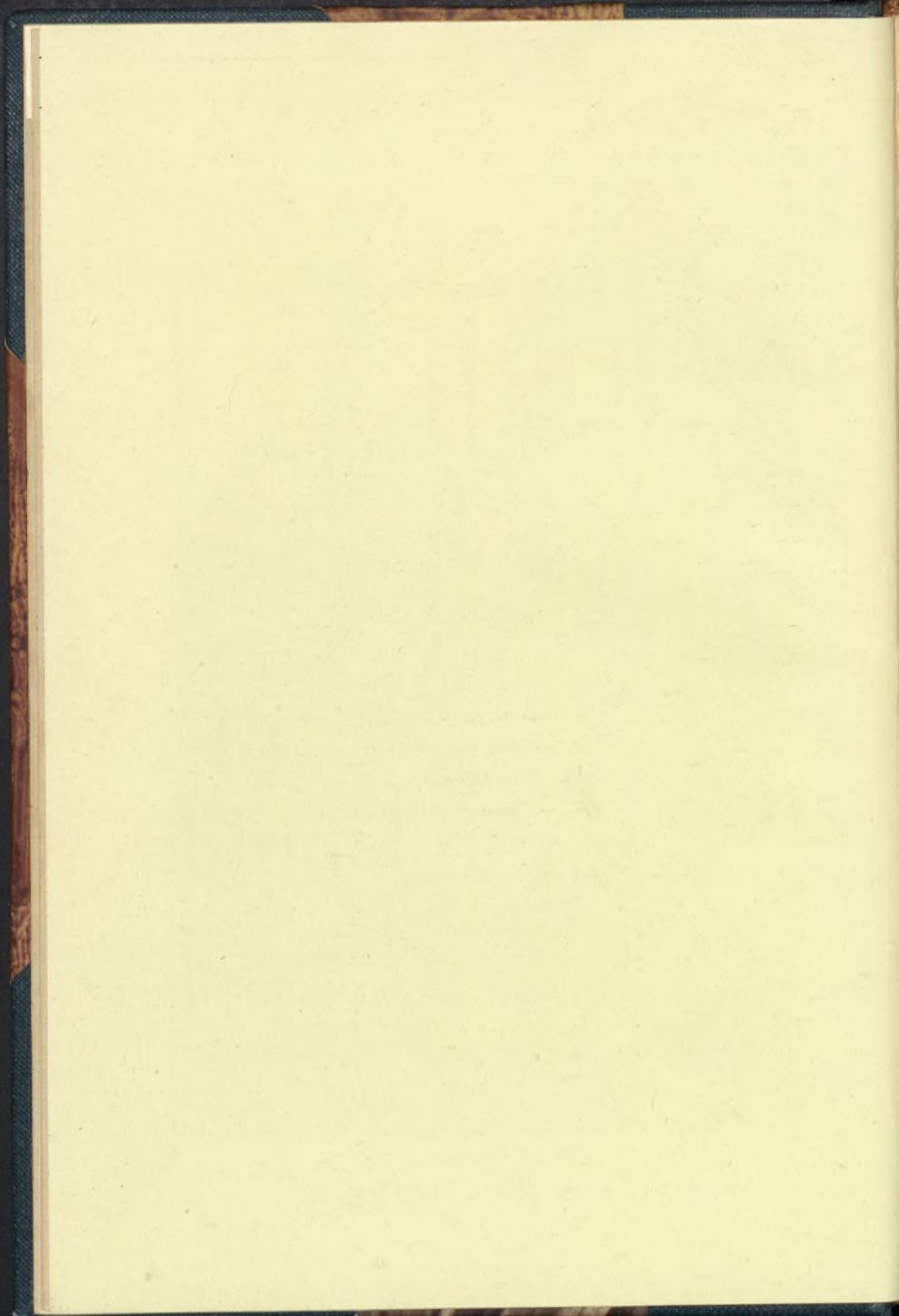
DE TRE

John Johnson.

Med illustrationer af
V. ANDRÉN och H. FEYCHTING.

STOCKHOLM
GUSTAF CHELIUS.

MOTTO:

*Vänskap är en planta, allt för svår att finna
Ve den icke fått förstånd att odla den.
Hällre jag förlorad ger en älskarinna,
Än jag skämtar bort en gammal pröfvad vän.*

WADMAN.

DE TRE

↗ EN HUMORISTISK MOSAIK ↖

AF

JOHN JOHNSON

MED ÖFVER ETT FEMTIOTAL ILLUSTRATIONER

AF

VICTOR ANDRÉN

OCH

HERMAN FEYCHTING

STOCKHOLM
GUSTAF CHELIUS

STOCKHOLM
TRYCKT I ANDRÉENS BOKTRYCKERI 1894

FÖRSTA KAPITLET.

LITET OM »TRETALET».

Det kommer att bli *tre* hjältar i den här sannfärdiga berättelsen. Förebilder till ett dylikt arrangemang inom litteraturen saknas ej. *Dumas* har skrivit: De *tre* musketörerna, ehuru de rätteligen voro *fyra*, hvilket visar att äfven en sådan karl som *Dumas* kunnat, som författare, begå missräkningar.

Antagligen finnes det äfven andra författare på hvilka *tre*-talet utöfvat ett afgörande inflytande när de bestigit pegasen.

Johnson, De tre.

Romaner i *tre* delar äro gunås icke alls ovanliga, men att de kommit ut i *tre* upplagor hör däremot till sällsyntheterna.

Äfven i de »heliga» böckerna spelar tretalet en viktig roll, ty pro primo finnes det *tre* personer i guddomen, d. v. s. *tre* personer i *en* person. Detta är inte konstigare att begripa än att tre gånger ett är tre!

Tre voro vidare de vise männen från Österlandet! Att det ej fanns mer än tre vise män i Österlandet hvilkas namn gått till efterverlden, är emellertid besynnerligt, då Österlandet ju fått namn om sig att ha varit kulturens vagg.

Tre söner hade Noak! Antagligen voro dock Noaks döttrar flera till antalet, ty helt säkert visade statistiken i detta fall ej andra resultat då än nu.

Och hvem har icke slutligen läst den sensationela berättelsen om de *tre* männen i den brinnande ugnen; tre oförbränneligt glada gossar, som hvarje liförsäkringsbolag säkert skulle ha gifvit 50 procents nedläggning i premierna ifall de önskat att assurera sig.

Att tretalet äfven i vår tid fortfarande har en anmärkningsvärd viktig betydelse kan man bland annat finna deraf, att det behöfves minst tre man för att få ett parti vira till stånd.

Och hur viktigt det för flertalet nutidsmän är, att då och då få sig ett parti vira tarfvar ej att bevisas. Förresten kommer man nu för tiden ej så långt med bevis som förr i världen.

BEVIS TJENA NU FÖR TIDEN TILL INGENTING.

På gubben Euklides tid fans det däremot folk som tviflade på de enklaste saker, såsom att ett par verti-

kalvinklar alltid äro lika stora, och därför behöfde se detta bevisadt. Men fråga nu för tiden hvilken skolgosse som hälst om han tviflar på en dylik propositions sanning, och han skall lugnt svara *nej*, blott han slipper att bevisa det.

Ty i vår tid, då vi med egna ögon se de vidunderligaste saker utföras behöfves ej längre några bevis af den gamla tidsödande sorten, à la Euklides och konsorter.

Och hade gubben Euklides lefvat nu, skulle han nog icke brytt sig om att söka bevisa någonting, utan hällre med sin auktoritet formulerat sina påståenden i axiomer.

HUFVUDPERSONERNA PRESENTERAS.

De tre hjältarne, eller kanske rättare hufvudpersonerna, i den här berättelsen, *herr Anders*, *herr Karl-Johan* och *herr Edvard* hade så småningom, genom flitigt umgänge med hvarandra och en viss »själarnes sympati» blifvit goda vänner. Till vänskapen bidrog dessutom icke minst det förhållandet att de tre männen ej voro skyldiga hvarandra ett »kopparöre», samt ej hade gemensamma vexlar förfallna till betalning, hvilket kan vara orsaker nog till sönderslitande af de starkaste vänskapsband. Kan man därför undvika att be sina vänner om penninglån, eller accepter på vexlar, så bör man göra det! Kan man det däremot inte, så står saken ej att hjälpa. Och naturligtvis är detta i främsta rummet orsaken till att folk så ofta anlita sina vänners hjälp i penningaffärer.

Äfven i s. k. kärleksaffärer, hvilka efter hvad det säges ofta pläga spränga de starkaste vänskapsband, hade

de tre männen ingenting gemensamt, af det enkla skälet, att ingen af dem lyckats, att åtminstone med någon af de andres vetskap, bli invecklad i dylika affärer.

Sina kärleksaffärer bör en ung man hälst sköta på egen hand! Kan han det ej, så är det klokast att han öfverger »geschäftet». Ty att t. ex. etablera en »kärleksaffär» under firma *Pettersson & C:o*, eller *Anderson & Pettersson* är ej att rekommendera. Lika lite bör en ung man söka etablera en »kärleksaffär» på *aktier* — för såvidt icke aktierna finnes i den blifvande svärfadrens ego och ge god utdelning.

EN MARINMÅLARE UTAN »MARIN»BLÅTT.

Det var hemma hos Karl-Johan, på dennes atelier, som de tre vännerna sammanträffade en afton.

Karl-Johan var nemligen marinmålare! Som han dock aldrig hade tillräckligt med blå färg hemma, nödgades han, när han någon gång arbetade, inskränka sig till landskapsmålning. På detta område var emellertid konkurrensen större än på »marinens», hvilket hade till följd att artisten en gång fick behålla en landskapsduk af ungefär samma dimensioner som en ordentligt tilltagen inkörspport.

Detta var för mycket för den unge mannen! Han plockade samman sina färgtuber, penslar och öfrig attiralj i sitt målarskrin, läste omsorgsfullt igen det och förlade nyckeln. Och som det ej hörde till hans principer att sörja och magra öfver gäckade illusioner så föredrog han, oaktadt sin motgång, att se lifvet från den glada sidan och lägga på hullet.

Herr Anders var också artist, men tog sin uppgift mera praktiskt, det vill säga mer i smått. Följden häraf

vardt, att han alltid hade mera arbete än han hann med, hvilket håller icke är bra, ty lagom är alltid bäst.

En tum för mycket på en näsa, liksom en tum för litet, skämmer hela ansigtet.

En balkavaljer i för trånga stöflar och en äkta man hvars fru fått trillingar äro bägge beklagansvärda.

Herr Edvard, den tredje i triumviratet, var poet, men skref sällan vers, ty därtill var han alltför praktisk och alltför okunnig om metriken lagar. I stället klädde han sina tankar (när han hade några sådana) i prosaform.

Dessutom var han äldst af de tre, men icke tyngst, hade största magen, sämsta plastiken och bästa krediten.

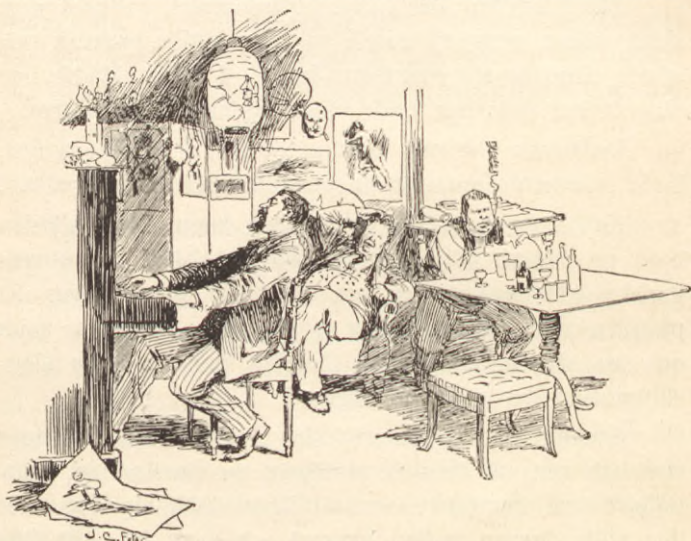
Karl Johans atelier var mycket hemtreflig. Värden bjöd på punsch och cigarrer, kolen glödde i den amerikanska glimmerkaminen, en taklampa brann öfver det massiva mahognyspelbordet i det stora rummets midt och en massa dekorativa föremål kastade långa slagskuggor utefter golf och väggar.

Utanför jagade januarivinden några tunna snöflingor upp och ner, till dess de slutligen, en efter annan, hamnade bland kamrater, som äntligen slagit sig i ro efter den vilda dansen mellan himmel och jord. Hur lätt föll de ej, somliga på hustaken, för att sedan längre fram i samlad trupp rasa ner likt laviner; andra på fönsterblecken, för att därefter tina upp i regelbundet fallande droppar, och andra åter på gatan, för att under trafikanternas sulor och hästarnes hofvar förvandlas till smutsig modd.

Herr Anders satt vid pianot och föredrog det ena sångnumret efter det andra, ty han var, utom allt annat i besittning af en god röst, $\frac{1}{2}$ -ten tenor och $\frac{4}{6}$ -delar bas.

I början sjöng han idel muntra visor, men så småningom öfvergick han till mera melankoliska melodier, som kom poeten att vrida sig i spiraler, som om han haft magplågor, under det Karl Johan med ögonen riktade mot taket och armarna i kors drog djupa suckar där han satt framför punschbordet i en bekväm länstol. Slutligen stämde sångaren äfven upp:

Ack hvad vårt lif är eländigt . . . .

men hann knappt sluta förrän poeten reste sig och bad honom upphöra med klagovisorna och i stället fatta sitt punschglas.

LITET OM PUNSCH OCH ANDRA STARKVAROR.

Herr Anders förklarade nu, att han ämnade lägga bort att dricka punsch och andra starkvaror och försökte öfvertala vännerna att göra detsamma.

Och så började han, under intryck af den tillfälliga, dufna stämning som inträdt efter afsjungandet af klagovisorna att hålla ett litet nykterhetsföredrag.

Han sade bland annat, att förtärandet af spritdrycker alstrade slapphet i viljan och verkade förlamande på arbetsförmågan. För egen del ämnade han därför endast dricka vatten. Blet han bjuden på *vin* skulle han dock ej säga *nej*. Och för att ej beskyllas för att vara nykterhetsfantast och absolutist ämnade han morgon, middag och qväll taga tre supar till maten.

Karl-Johan medgaf, att han inte alltid mädde bra af att förtära spritdrycker. Visserligen kände han ej någon synnerlig slapphet i viljan efter det han en afton druckit en half butelj punsch, ty i regeln ville han gerna vara med om en »halfva» före supén, och en »halfva» vid kaffet. Och hvad spritdryckernas förlamande inflytande på arbetskraften beträffade, så erkände han visserligen att han fått afsmak för att måla taflor, men att han i stället med så mycket större energi arbetade på att bli en skicklig viraspelare. Poeten förnekade absolut, att de spritdrycker han dittills förtärt på minsta sätt varit honom till skada, utan tvärtom. Punschen verkade upplifvande och var som afföringsmedel verksammare och smakligare än recinolja eller engelskt salt. Och när han förkylt magen visste han intet bättre botemedel än ett glas Jamaikarom i en stor kopp varmt té med socker.

Äfven till invärtes bruk förordade han i vissa fall bruk af spritdrycker. Mot reumatism begagnade han rena spriten, för frottering af huden å det värkande stället, och varnade endast för användande af röd polityrsprit, hvilken en vän till honom en gång af misstag råkat få fatt i och med hvilket han frotterat sig öfver hela

kroppen, under ett reumatiskt anfall. Visserligen försvann som en följd af frotteringen, den reumatiska värken, men polityren satt kvar, så att patienten efteråt såg ut som en nybetsad mahognymöbel, och trodde sig ha fått skarlakansfeber.

Punsch till utvärtes bruk å nya klädesplagg rekommenderade han ej håller, lika litet som han trodde att punsch befordrade hårväxten om den användes som här-elixir, i stället för konjak eller matolja.

EN HEL DEL VIGTIGA ORSAKER TILL ATT PERSONERS ARBETS-
FÖRMÅGA FÖRSLAPPAS.

Emellertid ville poeten ej förneka att hans arbetsförmåga på senaste tiden i oroväckande grad förslappats. Men detta berodde uteslutande därpå, att han pro primo hade för litet att göra, hvarjemte han oupphörligt distraherades af det bullersamma lif som fördes omkring honom i hemmet, icke inom — men utom hus.

Och därpå berättade han, att han under ett helt års tid varit omgifven af ett halft hundra bergsprängare, hvars enformiga släggande dag ut och dag in gjort honom så enerverad, att alla hans tankar upplöstes i ett evinnerligt dunkande, beledsagadt af en ynkelig, disharmonisk melodi, sjungen af samtliga bergsprängarne, i takt med släggandet.

Här går *ett*, och här går *två*,
Här går *tre*, och här går *fyra*.
Femman står,
Och *sexan* slår!
Tjo, falleri falleralla — *ta*.

För att åter komma i jemvigt innan det blef för sent anförtrrodde han vännerna, att han endera dagen

ämnade draga sig tillbaka från storstadsbullret och åt sig utse ett fridfullt Tusculum någonstädes i stadens utkanter, där han i ro och fred kunde sköta sina värf.

Förslaget helsades med entusiasm af hans två vänner.

Herr Anders började öfvergå till den åsigten, att det måhända mer var det oroliga och enerverande lif som fördes omkring honom i hemmet, där en massa folk dagen i ända gjorde honom besök å hans atelier, än det oskyldiga bruk af spritdrycker åt hvilket han skattade, som förlamade hans energi. Och sedan Karl-Johan berättat att han både dag och natt, året om, stördes af ett tjugotal ångbåtar som lossade kol och lastade stångjern utanför hans bostad, föreslog han att de tre gemensamt skulle bilda en koloni efter det mönster poeten tänkt sig.

Mot detta förslag gjordes ingen invändning af de öfriga närvarande, och så beslöts det att man redan följande dag borde gemensamt företaga en upptäcktsfärd för att utse en lämplig tillflyktsort, fjerran från det bullrande hufvudstadslifvet.

Öfverenskommelsen bekräftades med en bottenbägare, och så stötte de tre männen sina tummar tillsammans till tecken af ingånget fostbrödraskap.

Återstoden af aftonen tillbringades med att de tre kamraterna biktade sig för hvarandra, gjorde upp kalkyler för koloniseringen och drucko ur punschbuteljen.

KONSTEN ATT HÅLLA TAL.

Det är alldeles märkvärdigt hvad några glas punsch kunna sätta personer i olika sinnesstämning.

Edvard ville hålla tal för kamraterna, men blef strax nedtystad. Det är ej häller lämpligt att hålla tal när

man dricker punsch, ty vid dylika tillfällen brukar man vanligen säga mera än hvad man skulle vilja ha sagt dagen efter.

Att hålla tal är för resten en svår konst!

Det fins folk som börja ett tal med de allra allvarligaste föresatser att komma till slutet, men så få de genast i början liksom tunghäfta och komma icke ur fläcken, eller ock börja de att tala om helt andra saker än de till ämnet hörande.

Detta kommer sig antagligen däraf, att hvarje talare vet, att han har alla de närvarandes uppmärksamhet riktad på sig. När man håller tal bör man ärför försöka låtsas som om ingen mer än en sjelf hörde på, och kan man äfven ställa så till, att man icke sjelf hör eller vet, hvad man säger, så blir talet så mycket bättre, emedan det då ej lemnas tillfälle alls till sjelfkritik.

Hur många gånger bli inte goda talare sedan de slutat ett anförande, och applåderas och komplimenteras därför, ytterligt förvånade och fråga sin omgifning: Hvad har jag då sagt, tala om det för mig? etc.

Att under talets gång så helt och hållet glömma sin omgifning att man, om man har peruk helt plötsligt lyfter af densamma för att rifva sig i hufvudet, eller ännu värre: rifva sin bordsgranne, i stället för sig sjelf, i hufvudet är ej lämpligt, allraminst om man håller tal under en begrafningsmiddag, då det är nödvändigt att lite hva håller sig allvarsam.

Vid punschglaset bli somliga menniskor sentimentala!

Karl-Johan fann, ju längre det led mot slutet af den sista halfbuteljen, stämningen så »juste», att hans stora klotrunda ögon tårades vid tanken på det ideallif, som redan föresväfvade honom i fantasien.

Sedan känslorna tagit ut sin rätt öfvergingo de tre till att tala om praktiska ting, sammanhängande med koloniseringen.

ATT BÖRJA MED KALKYLERADES ÖFVER LEFNADSOMKOSTNADERNA.

Karl-Johan erinrade genast om, att han kunde koka potatis och sill samt steka sidfläsk så läckert att det vattnades i munnen blott han tänkte på det. Han nämnde äfven priset på de tre slags matvarorna och bad Edvard anteckna dem i och för kalkylen.

Men poeten umgicks för tillfället med högre vyer och påstod, att man ej behöfde köpa hvarken potatis eller fläsk, utan föreslog i stället, att man borde arrendera ett potatisland och skaffa sig en gris att föda upp.

NYTT SÄTT ATT DRAGA FÖRDEL AF SVINAFVEL, JORDBRUK O. D.

Karl-Johan fann förslaget ganska acceptabelt, så mycket mer som man då och då borde kunna åderlåta grisen och koka svartsoppa på blodet, utan att djuret deraf skulle lida annan men, än att man möjligen då och då måste ge det litet »järn» ifall det visade sig lida af blodbrist.

Herr Anders gjorde också ett försök att förarga poeten genom att be honom kalkylera öfver hvad det skulle kosta att äfven arrendera en ladugård och använda en del af potatislandet att plantera några ostronträd på.

Karl-Johan röstade genast för herr Anders' förslag och tillade, att kolonisterna äfven borde lägga sig till med andra husdjur, såsom ankor, höns samt får och kalvar. Derefter föreslog han ytterligare, att man på söndagarne borde måla dessa husdjur till lejon, tigrar, påfoglar och pelikaner, samt visa dem för pengar, alldeles som på Tivoli.

Samtliga förslagen satte poeten i misshumör, men för att slippa opponera sig mot kamraterna låtsades han gå in på deras planer, med vilkor att Karl-Johan på söndagarne åtog sig att agera rinoceros, med ryggen vänd mot publiken. Karl-Johan log endast åt sin vän, hvarefter poeten, för att ge samtalet en annan vändning, började berätta följande:

OM NOSHÖRNINGEN.

Noshörningen, sade herr Edvard, kommer helt säkert att i framtiden spela en vigtig rol inom alla länders landt-hushållning.

Ty redan nu har man i Afrika börjat infånga och tämja unga noshörningar för att använda dem i landtbrukets tjänst.

Genom att sorgfälligt studera dessa djurs lefnads-vanor kommo för en tid sedan några europeiska kolonister i de svartes verldsdel, till det öfverraskande resultatet, att noshörningen var det yppersta redskap man kunde önska sig att plöja jord med. Ty det väldiga djuret kunde användas både som drifkraft och plog, tack vare sin kolossala styrka och den fruktansvärda ramm hvarmed dess nos är bepansrad, och vid hvilken det lätt låter sig göra att aptera en plogbill af hvilken konstruktion som hälst.

Sedermera återstod endast att dressera de tama noshörningarna, så att de på ett riktigt sätt använde plogen, och äfven detta experiment har lyckats öfver all förväntan. Genom en sinrik tygel tvingas djuret att böja hufvudet i hvilket läge som hälst, hvarefter det drifves framåt genom vänliga tillrop och en vanlig piska.

Hvarken Anders eller Karl-Johan kunde förmås att tro på poetens berättelse. Han frågade dem då, om de

trodde på, att det fanns noshörningar i Afrika. Detta betviflade de begge herrarne äfven, på den grund att de aldrig varit i Afrika och följaktligen heller aldrig varit i tillfälle att träffa på noshörningar där.

— Men apropos noshörningar, började nu Karl-Johan, så skall jag tala om en verkligt sann historia ur djurverlden.

Berätta! sade de begge åhörarne i korus och slogo sig ner i hvar sitt hörn på en antik resårsoffa, dubbelt märkvärdig därför, att det ej brukar finnas resårer i antika soffor, lika lite, som i bondvagnar med fjedersits.

ETT PAR JAGTHISTORIER.

Och så började Karl-Johan:

Jag vet inte, om ni känner Fikongren, kryddkramhandlarn på X-gatan, och lille Kulqvist, försäkringsagenten med runda magen och korta benen, ni vet, hvilka se ut, som om man stuckit två pinnar i en palt. Gud vet, hur det kom sig, men härom da'n, när jag var tillsammans med dem, så kommo vi att tala om jagt, och då ville de två imponera på mig med att låtsas vara ett par väldiga »Nimrodar». Kulqvisten var isynnerhet »svår» och berättade, att han en gång, då han var på jagt, spårat upp en hare i en enbuske, som växte midt på en stor slätt.

Att komma i skotthåll var dock icke så lätt, emedan haren, om man gick rätt på honom, snart nog skulle ta till benen. Då fick emellertid Kulqvisten en god idé och började marschera rundt kring slätten i allt trängre och trängre kretsar inåt, mot platsen där haren låg gömd. Hunnen inom skotthåll, gjorde han sig beredd att skjuta och försökte samtidigt skrämma upp haren, hvilket dock icke lyckades, hvarför han nu styrde kurs rakt på en-

busken. Och där satt Jösse *död*, med utsträckt hals, hopvriden som en skurtrasa, ännu i döden ifrigt spejande omkring sig utåt slätten.

Det dumma djuret hade nämligen, utan att röra sig från stället, så uppmärksam med ögonen följt Kulqvistens lofvar omkring sig, att han till sist vridit halsen af sig.

— Jag sa' ingenting, jag, när Kulqvisten slutat, fortfor Karl-Johan, och det förargade honom visst, ty efter en stund bjöd han mig och kryddkramhandlarn, att påföljande söndag följa med ut till skogs och profva af en dogg, som han skaffat sig som sällskap, och som han påstod sig ha dresserat äfven för harjagt. Jag bad honom inte berätta, hur detta gått till, ty han sade, att det var den lättaste sak i verlden att dressera en dogg att gå på hare. Han hade fått idén att göra ett experiment i denna riktning, när han en dag märkt, att hans hund med förtjusning jagade katter, så att de alltid måste gå till väders någonstädes och rulla hop sig till igelkottar, för att med någorlunda välbehållen krigarära, kunna draga sig ur spelet.

Genom att skaffa sig en from och beskedlig katt, som han därefter sytt in i ett harskinn och upprepade gånger släppt tillsammans med doggen, hade han genast iakttagit, att hundens jagtifver för det nya villebrådet snarare ökats än minskats, hvaraf han dragit den slutsatsen, att dressyren fullständigt lyckats, och att doggar vore lika användbara på harjagter, som vanliga stöfvere.

I söndags åtta dagar, fortfor berättaren, följde jag med de begge herrarne på en liten tur ut till Nacka, där de arrenderade jagtmark tillsammans.

De voro beväpnade till tänderna och sågo mycket farliga ut för allt slags villebråd, men i stället för den

till harjagten dresserade doggen släpade de två riktiga stöfvare med sig i ett dubbelkoppel, hvarester de välvilligt underrättade mig, att historierna om haren och den till harjagt dresserade doggen ej voro fullt sanningsenliga, men att alla gamla jägare brukade ha dylika berättelser på lager för att därmed pigga upp nybörjare i sporten. Sinsemellan nöjde gamla jägare sig med att berätta för hvarandra, att de en viss söndag det och det året på sin höjd skjutit en björn, eller varit med om ett större vargskall.

Innan vi satte oss i marsch, afsynade mina bägge jagtkamrater mitt gevär, hvilket kryddkrämaren med kännaremin förklarade vara en studsare af grof kaliber, under det min vän, agenten, vid sina förfäders multnade ben, svor på, att det var ett vanligt remingtongevär, som han bad mig handskas varligt med, hvarester han fällde upp hanen för att undervisa mig i låsmekanismens hemligheter, med det resultat, att ett skott brann af i riktning mot Klara kyrkas tornspira, hvilket med ens gjorde slut på den föregående dispyten och gaf samtalet en annan vändning, under det vi i den arla morgonstunden tågade genom de folktomma gatorna, ut till skogs.

Vid tiotiden släpptes hundarne och vid tolf tiden ekade det första skottet genom skogen.

Det var kryddkramhandlarn, som påstod sig ha sett en hare, som han dock bommat på.

Efter en stund kom äfven agenten till platsen och berättade, att hundarne antagligen sprungit hem igen, ty dem hade ingen sett skymten af, sedan de släpptes lösa.

Kryddkramhandlaren fann detta beteende högst otacksamt, isynnerhet som han före utmarschen bjudit dem på en god frukost för att därigenom pigga upp dem för jagten.

För att trösta oss föreslog agenten, att vi sjelfva borde ta oss en liten frukostrisp i naturens sköte, och så dukades de medförda matförråden upp, under det lille Kulqvist, när vi togo halfvan, klämde i med: »Jägarn hvilar sig i mark och skog».

Derefter sträckte vi ut oss i det gröna och tände ett par cigaretter, hvarefter det ej dröjde länge förrän jag hörde kamraterna dra timmerstockar i kapp, så att det ekade i trädtopparna. Då beslöt jag att spela de begge herrarne ett litet spratt, och sedan jag fyllt Kulqvistens tomma jagtväska med litet mossa, som jag skrapade af ett par stenar i närheten, placerade jag den, med dess ludna sida utåt, i ett busksnår ett stycke från de sofvande. Och sedan jag derefter vidtagit ännu ett par arrangemang, hvilka hade till resultat att skjutväskan på håret liknade något slags märkvärdigt, vildt fyrfotadjur, hvilket, äfven det, tog sig en liten förmiddagslur i busksnåret, väckte jag mina begge jagtkamrater och gjorde dem uppmärksamma på det ludna »fenomenet» i snåret.

Kulqvisten kom först på fötter och sedan han gnuggat sig i ögonen grep han genast sitt gevär och smög sig några steg närmare villebrådet, under det han hviskade till kryddkramhandlaren och mig: Tyst, det är ett gräfsvin!

I nästa ögonblick lade den ifrige jägaren sin dubbelbössa till ögat och »blykammade», med ett skott ur hvardera pipan, det slumrande »gräfsvinet», så att skinnslamsorna yrde kring busksnåret.

Och derpå hojtade Kulqvisten ett jublande: All's todt! och svängde hatten i luften, hvarefter han rusade fram för att sjelf »apportera» det dödade villebrådet.

Äfven kryddkramhandlaren rusade fram och frågade ifrigt: Är det ett gräfsvin?

— Nej, det är så tusan häller, men f-n så svinaktigt är det i alla fall, svarade Kulqvisten vemodigt och tog upp sin jagttröfé från marken. Och dermed gaf han mig en basiliskblick, under det kryddkramhandlaren slog sig på knäna och skrattade så mycket han orkade.

Här slöt Karl-Johan, och derpå berättade poeten en annan historia ur djurverlden, om hur ett fartyg som råkat i brand uppe i Ishafvet, plötsligen omringats af ett dussin hvalfiskar, hvilka så länge sprutade vatten på det brinnande skeppet till dess elden slocknade och all fara var öfverstånden.

I detsamma slog klockan tre i ett närbeläget kyrktorn.

Karl-Johan bjöd nu vännerna att »kinesa» hos sig under återstående delen af natten, hvilket anbud poeten för sin del accepterade. Och under det herr Anders tog sin hatt och helsade »go' morron!» sökte poeten att inrätta sig så bekvämt som möjligt på Karl-Johans ominösa, klassiska resårsoffa.

ANDRA KAPITLET.

REKOGNOSCERING.

Redan dagen efter sammankomsten å Karl-Johans atelier gjorde »de tre» en rekognosceringstur uppåt Katrinasidean, för att åt sig eröfra ett Tusculum i sin smak. Uppe å Katrinahissens högsta plåtå togo de en orienterande blick öfver »den sköna synderskan.»

Karl-Johan kände svindel och ville hoppa ner för att krossa en tegelstenshög, som, lik en liten röd punkt, tecknade sig mot gatans grå stenläggning.

Men Anders, med sitt öppna sinne för allt skönt, entusiasmerades af utsigten och föreslog, att de tre, borde göra ett försök att få hyra hisstornet med veranda och med ens stanna där man var. Man skulle då ha för-månen af lätta kommunikationer, en charmant utsigt, hvarförutom man kunde ta entré af de turister, som från denna upphöjda punkt, önskade ta en blick öfver hufvudstaden.

Poeten syntes vara lifvad för förslaget och föreslog, att man i så fall borde anordna en ballong captif och låta främlingarne i den stiga upp ännu några tusen fot, hvarefter man åter kunde hissa ner dem med elevators ångmaskiner. Då detta projekt emellertid ej accepterades

af kamraterna, öfvergick poeten till andra ämnen och tog en liten historisk öfverblick öfver den nedanför liggande staden.

— Se ditåt, gossar, sade han åt kamraterna och pekade mot Munkbron. Der ungefär var det, som den historiska »stocken» flöt i land, lastad med silfver och guld från det gamla Sigtuna, hvarefter holmen, på hvilken »staden» nu är belägen, kallades *Stockholmen*.

Den historien ville emellertid icke herr Karl-Johan sätta tillit till, utan påstod att Birger Jarl var den, som gifvit Stockholm sitt namn.

OM STOCKHOLMS GRUNDLÄGGNING OCH BLODBAD.

Nämnde Birger, hade nämligen, berättade landskapsmålaren, ärfvt holmen efter föräldrarne, och som det då var grof skog på densamma, afverkade han virket för att sälja det till engelsmännen. Men som Stockholm då inte hade någon handelsflotta, sökte jarlen göra upp med ett par skeppare, hvilkas förfäder varit gamla vikingar, att de skulle frakta virket öfver till England, för skapligt pris. Skepparne fordrade dock för hög frakt, och det var då Birger funderade på att använda virket till andra ändamål! Han hade sina funderingar både på en snickeri- och en trämassefabrik, ty han var, som man vet, ingen dum karl. Men så ansåg han det till sist mest lönande att bygga hus af timret. Nu reste sig snart det ena träpalatset efter det andra på holmen, hvilka under hand »kuschades» bort till rika Sigtuna- och Upsalabor. När jarlen sedan förtjenat bra med pengar, byggde han ett kloster, där Storkyrkan nu står, och två torn, ett på Stortorget, och ett där slottet nu är beläget. I det ena

tornet, som han kallade: »*Tre kronor*», bodde han sjelf, det andra inredde han till expeditionslokaler åt Stockholms stads kommunalstyrelse, öfverståhållareämbete samt stadsfullmäktige.

Och sjelf blef han, att börja med, stadens förste öfverståhållare.

Sen steg han i graderna, tillvällade sig hela riksstyrelsen och blef lagstiftare m. m., slöt Karl-Johan.

Poeten som blifvit störd i *sina* betraktelser, rörande Stockholms grundläggning, gjorde nu ett språng framåt i tiden och började tala om Stockholms blodbad.

Han ville på »ett ungefär» visa, hvar »Kristian tyrann» landstigit med sina bödlar, då Karl-Johan åter afbröt honom, med påståendet att Kristian visst icke varit någon »tyrann», utan en förbaskadt hygglig karl, som endast ställt till »blodbadet», för att arrangera ett litet Stockholms-folknöje, till omvexling med det redan då vanliga: att stå vid kajerna på Norrström och glo på norsfisket.

FORTSATT REKOGNOSERING.

Därefter fortsattes rekognoseringen.

Först besågs ett högst kuriöst hus, hvilket på sin tid blifvit inredt som ett fartyg, af en kommendörkapten vid flottan.

Därefter togs en titt in på gården till en mindre egendom, med härlig utsigt öfver inloppet till Stockholm. På gården fans ett stort kastanjetråd, och i huset en handelsbod.

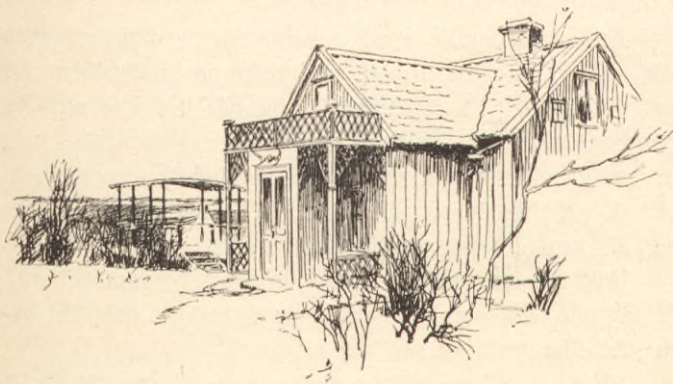
Poeten fann isynnerhet det sistnämnda arrangemanget förträffligt, hvaremot Karl-Johan gjorde den invänd-

ningen, att det alltid fans råttor i hus med handelsbodar. Herr Anders var mest rädd för att bo i ett hus med handelsbod i, emedan man då så lätt kunde få kredit i boden och sedan bli osams vid uppgörelsen. Kastanje-trädet var däremot i artisternas smak, och Karl-Johan upplyste till och med om, att han ansåg kastanjer vara en verklig delikatess.

Poeten anmärkte nu, att det antagligen ej växte ätbara kastanjer på trädet.

— Inte det! Inbillar du dig kanske att det i stället växer kastanjetter på det, sa' då herr Karl-Johan vitzigt.

EN GÅRD I DE TRES SMAK.

Efter att ytterligare ha tagit en titt på minst tio olika bostäder, hvilka dock samtliga befunnos ej motsvara det ändamål, som åsyftats, funno de tre äntligen en gård i sin smak, belägen långt borta i en af stadens utkanter.

Det var en liten näpen possession, ett riktigt »sommarnöje», omgärdadt på alla håll af plank och staket, och därigenom isolerad från den öfriga världen.

Konsten var endast att komma i besittning af detta fridfulla och angenäma Tusculum, att få veta, hvem som egde gården, hvad den kostade i hyra m. m. Allt, frågor af mer eller mindre närgången natur.

Poeten utsågs att leda underhandlingarne och ringde på i hufvudbyggningen.

Han och kamraterna blefvo vänligt mottagna af en medelålders qvinna och på stående fot börjades den första underhandlingen.

UNDERHANDLING MED DAMER.

Att underhandla med fruntimmer är alltid en svår sak, och allravärst är det, när parterna se hvarann för första gången. På diplomatisk väg går det inte alls, ty fruntimmerna äro alltid misstänksamma mot män, som de se för första gången, en försigtighet, som troligen gått i arv hos könet allt sedan vår stammoder lät lura sig af ormen, hvars infernaliska karaktär hon ej kände.

Rakt på sak går det håller inte att komma till målet, ty då stå vanligen damerna svarslösa och bli förvirrade eller förlägna.

Friar ni t. ex. till en flicka, som ni ser för första gången, så svarar hon hvarken ja eller nej, utan ber er gå och tala vid sin pappa. Af henne sjelf får ni den gången ej något besked, så mycket är säkert.

Allt detta visste poeten, och därför använde han en i hans tycke lämpligare taktik, för att få veta hvad han ville.

Han låtsades ha reda på allt hvad han egentligen ville veta och lät oupphörligt rätta sig.

På så sätt, blef han icke en närgången intervieware, utan en stackars vilseledd varelse, som behöfde föras på rätt stråt igen, af någon, som visste mer än han. Detta göra damerna gerna, ty de äro minst af allt hemlighetsfulla, när de blott tagas från rätt sida.

— Ursäkta, min fru, började derför poeten, det är ju här, som fabrikör Andersson bor, eller hur?

— Nej, det är misstag.

— Han har således flyttat i höstas? fortfor poeten.

— Nej, det är också ett misstag, ty vi ha bott här sedan flera år tillbaka, min man och jag.

— Högst märkvärdigt, men om så är förhållandet, lär det ju vara herrskapets mening att flytta, har jag hört sägas, återtog herr Edvard.

— Nej, inte hvad jag vet, ehuru min man visserligen hotat dermed, om ej hyran sättes ner.

Poeten gaf nu kamraterna en triumferande blick och så fortsatte han i samma manér, ända tills han fick klart för sig allt hvad han önskade veta.

Resten af underhandlingarne måste föras med mannen i huset, som för tillfället ej fanns hemma.

SVÅRIGHETEN ATT TRÄFFA OCH ATT ICKE TRÄFFA FOLK.

Man träffar i allmänhet aldrig folk hemma, utom då man ej skulle vilja göra det, såsom då man går till en dentist, för att dra ut en värkande tand, som just då man kommer in till tandläkaren, upphör att plåga en.

Däremot, brukar man säkert träffa folk, om man har en räkning att betala — men glömt plånboken hemma.

Folk, som man ej söker, träffar man däremot i regel alltid, och öfverallt.

Går man på en teater, där man ej söker undvika någon mer än t. ex. sin skräddare, som man är skyldig pengar, så sitter mannen, när man tar sin plats i besittning, antingen bredvid en, framför en, eller bakom en och förstör aftonens hela nöje.

DE TRE BLI EGARE TILL ÅTSKILLIGA DYRBARA GÅRDSINVENTARIER.

Uppgörelsen om att få tillträda den gård, som de tre åt sig utsett gick lättare än de trodde, ty den gamle hyresgästen sade sig ingenting ha emot att flytta när som hällst, blott de tre voro villiga att, mot en viss summa, öfvertaga åtskilliga inventarier, som tillhörde honom och som voro nödvändiga att ha vid gården.

Detta hade de nya hyresgästerna ingenting emot.

Inventarierna besågos därefter och befunnos bland annat bestå af:

Två verandatak, en vattenledning, tjugotvå höns, två tuppar och en katt.

Karl-Johan afstod från sin andel i katten, sade han, eller också ville han ega den ensam, för att knyta in den i en handduk, tillsammans med en tegelsten, för att sedan få utrönt om katten gick till botten med tegelstenen, om bägge sänktes ner i trädgårdsbrunnen.

Karl-Johan sade sig nämligen hysa den största motvilja för katter.

KATTSTUDIER.

Han påstod, att ingenting i världen var så omöjligt att handskas med, som en katt. Som sällskapsdjur var

han pro primo omöjlig! Tog man en katt i knät och strök honom utmed ryggen från hufvudet till svansen, så började djuret spinna, och af tacksamhet sakta spänna klorna i ens ben. Ändå värre blef det om man försökte smeka en katt från svansen till hufvudet.

Lade man en katt på ryggen i knät och kittlade honom under hakan (hvilket är en stor njutning för katter) så lönades denna välvilja, från kattens sida därmed, att han började kittla en tillbaka med klorna midt öfver en pulsåder.

Ville man komma och borsta mustacherna på en katt, så var han ej häller tacksam för en dylik vänskapstjänst!

Fans en katt i ett rum och ville man sätta sig någonstades i det rummet, så kom man alltid att sitta på katten.

Fans en katt i ett kök, så inbillade katten sig alltid, att köksspiseln var gjord för hans räkning, och hölls temperaturen i spiseln vid kokpunkten, fattade katten genast humör.

Fans en katt i ett skafferi, så var det klokast att det inte fans något mera i skafferiet än katten? Fick en katt syn på en kanariefågel i en bur, så inbillade han sig strax att kanariefogeln ville leka »sista paret ut», eller »hök och dufva» med honom.

Träffades två katter helt apropos, en månskensqväll i Mars, så inbillade bägge sig, att de voro hjeltetenorer, och att de på rak arm kunde sjunga duetter ur »Don Juan», eller »Kärleksdrycken» o. s. v.

Herr Anders tog katterna i försvar, och påstod att de vore intelligenta djur, som till och med kunde läras att apportera och gå på lina etc.

EN STOCKHOLMSKATT PÅ SOMMARNÖJE.

Han hade en gång haft en katt, som var född i Stockholm, och aldrig varit utom hans bostad.

När så herr Anders en sommar flyttade ut på landet, tog han katten med sig i en täckt korg och släppte honom vid framkomsten lös, för att låta honom fröjda sig åt Guds härliga natur.

Att börja med, koxade katten vanvettigt uppåt trädtopparne, derpå började han snurra rundt, ömsom på två och ömsom på fyra fötter. Därefter tog han sats och skuttade upp i en ung gran, med nålhvassa barr på stammen, och spetsarne åt samma håll, som dit katten ämnade sig. Derifrån flög djuret åter blixtnabbt ner på marken, med ett tjogtal lösryckta barr inklämda i tassarne, och började studsa på gräsmattan som en kautschukboll, till dess han omhändertogs. Dagen derpå rymde katten åter till staden, med ångbåten, och återkom aldrig mer till husbondens sommarnöje ute på landet, hvilket herr Anders ansåg vara mycket klokt gjort!

DJURVERLDENS ARISTOKRATER OCH PLEBEJER.

Herr Edvard tog också parti för katterna. Han sade att de voro aristokratiska djur, och han ville bevisa det därmed, att de hade anor ända bort i den mytologiska, grå forntiden, (se Frejas kattspann) och från sagoverlden (läs: mästerkatten i stöflarne). Dessutom voro de slägt i rätt nedstigande led med djurens konung: lejonet.

Till förströelse idkade de den ädla jagtsporten, liksom fordomdags riddarne, och nu godsegare och söndagslediga bodbetjenter. De gifte sig inom släkten och hade en utpreglad typ, då däremot t. ex. hunden existerade i flera racer, liksom för öfrigt människorna.

En pudelhund tillåter att man behandlar honom hur som helst, klipper honom på skämt till lejon, och lär honom uppträda som akrobat på cirkus. En dogg låter, utan att knota, klippa af sig öron och svans, men försök att göra det med en katt, eller att få honom att uppträda på en cirkus! Hunden älskar jagten lika mycket som katten, men han jagar aldrig för sitt eget, utan för husbondens höga nöje. Hunden är en dräng och betjentnatur! Han går ärenden och appor terar, är portvakt och tar emot smörj, utan att knota.

Katten är icke feg, men han är försigtig! Om han finge välja, låter han förr hugga hufvudet af sig, än som hunden svans och öron!

Följden af detta försvar, plus de föregående, blef att Karl-Johans onda uppsåt afvärjdes, så att katten jämte öfriga inventarier slutligen inköptes. Det var ett stort, vackert exemplar, med glänsande sammetsmjuk svart pels och lång svans, som bars i krum utefter marken.

Det föreslogs nu att ge djuret ett namn.

Herr Anders röstade för: *Jim* och Edvard för: *Jam!* Slutligen segrade herr Anders. Och nu föreslog Karl-Johan, att Jim skulle högtidligen döpas i vatten, hvilket också bifölls, med villkor att Karl-Johan skulle bära fram djuret till dopet. Men då detta vägrades blef *Jim* odöpt.

TREDJE KAPITLET.

DET GEMENSAMMA BOET ORDNAS.

En vecka efterkontraktetsunderskrifvande hade de tre tagit sin possession i besittning och inflyttat i den gemensamma bostaden. Herr Anders först och herr Edvard sist, hvarigenom det blir öfverflödigt att nämna i hvilken ordning herr Karl-Johan gjorde sin entré.

Det är alltid besvärligt att flytta, och ju mera man har att flytta, desto besvärligare är det.

Poeten hade minsta besväret med att flytta sina mobilier, oaktadt han dagen förut satt bo och enligt kamraternas uppfattning till och med lagt sig till med diverse öfverflödsartiklar, såsom en spegel utan glas och ett dokumentskåp utan dokumenter.

Karl-Johan kom i têtén för ett halft tjug åkare, som släpade på ett helt bosättningsmagasin, hvilket det dröjde en hel vecka att ordna, och som förvandlade våningen till ett slags kuriositetsmuseum, som godt skulle ha kunnat visas för pengar.

När allt var ordnadt, fattades dock åtskilligt. Antichambren skulle ha fått blifva utan gardiner för fönstren, om icke poeten kommit att tänka på, att han egde ett stort stycke nytt, brandskadadt byxtyg, som passade

bättre till fönster- och dörrdraperier i en antichambre än till pantalonger åt honom själf, såsom förut var beräknadt.

Tack vare den smak artisterna utvecklade, blef våningen till sist så hemtreflig att de tre till en början kände det mycket angenämare att vara hemma än ute.

HERR EDVARDS TANKAR OM TAPETER.

Tapeterna i herr Edwards rum voro dock icke i hans smak, ty poeten svärmade i allmänhet ej för tapeter, åtminstone ej i dess nuvarande form, med dessa tröstlösa, oändligt enformiga mönster, som ej gånge flygt åt fantasien. Han skulle hellre ha önskat sig enfärgade, ljusa väggytor, tätt stänkta med små färglickar i andra bjärtare färger.

I celler för grofva brottslingar rekommenderade han däremot tapeter i de vanliga mönstren, à 25 öre rullen, hvilka, trodde han, borde ega förmåga att döfva samvetsqual och frammana känslor af ånger och bekännelse, bättre än de omvexlande typerna i bibeln och psalmboken. Han företog sig därför, till kamraternas förtviflan, att dekorera väggarne i sitt rum efter sin egen smak.

DE FÖRSTA HUSLIGA BEKYMREN.

Mycket hufvudbry vållades af hur de tre skulle få två och ett halft par gardiner att passa till tre fönsterlufter i matsalen. Ett förslag af poeten, att på aritmetisk väg lösa frågan genom ett regula de tri-tal förkastades, och i stället blef problemet löst på så sätt, att de två och en half paren gardiner fingo passa bäst de behagade, d. v. s. så, att det kom att fattas en gardin framför ett

af fönstren, ett arrangemang, som vederbörande till sist fann se mer pittoreskt än sparsamt ut, synnerligast som ingen af dem gerna kunde misstänkas för att ännu ha kommit underfund med den sistnämnda dygden.

I Karl-Johans rum rådde spartansk enkelhet, och det behöfdes ej häller annat på en plats, där Karl-Johan själf var den dyrbaraste möbeln.

Största svårigheten blef att få ett piano, som tillhörde Karl-Johan, placeradt på den för instrumentet fördelaktigaste platsen, d. v. s. i herr Anders' atelier, en trappa upp. Ty herr Anders var den ende af de tre, som framgångsrikt förstod att traktera »klangkistan.» Poeten, som ett par gånger förut varit med om att flytta pianon, inlade en skarp protest mot förslaget och beslöt att till bättre ändamål spara de sex fjerdedelar fysisk kraft, som han ansåg minst erfordrades för att »krångla» med den tunga möbeln.

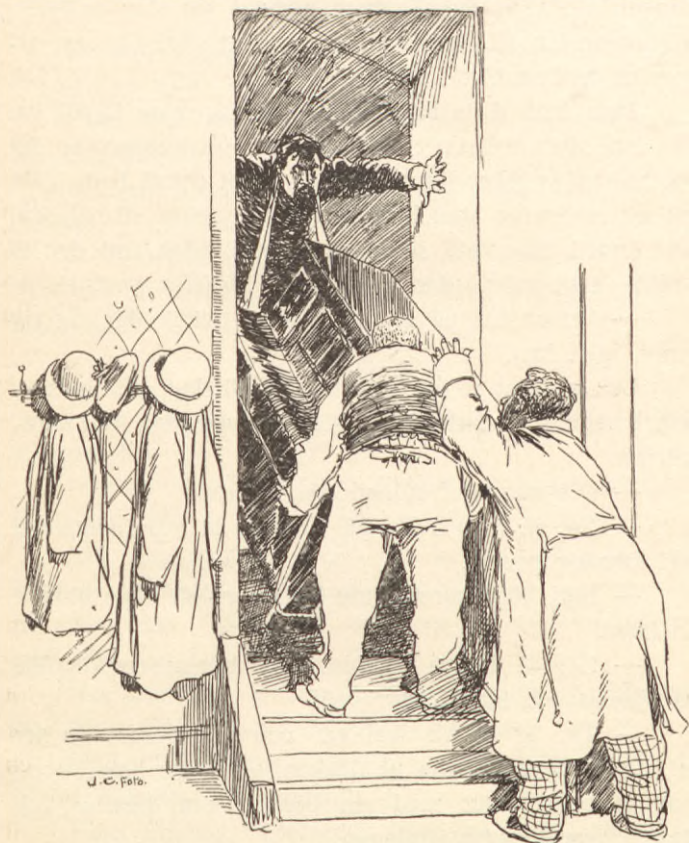
SVÅRIGHETEN ATT FLYTTA ETT FÖR STORT PIANO UPPFÖR EN FÖR
LITEN TRAPPA.

Kamraterna beslöto dock, trots poetens protester, att förbruka all sin kraft på att få det ohandterliga instrumentet förflyttadt till öfre våningen, uppför den tolf fot höga vinkelräta spiraltrappan. (Alla öfriga spiraltrappor äro förstås ej vinkelräta i krokarne, men detta var en egenhet med denna trappa.)

När det svåra arbetet skulle börja, gick poeten ut ur huset och läste sakta en bön för sig själf.

Efter en stund hörde han dofva pustanden från kamraterna, hvilka nu som bäst envisades att få pianot uppför trappan.

— Skaffa hit en karl, stönade Karl-Johan, som gick
bakefter, med pianot i famnen, under det hans massiva
ben vibrerade som ett par trumpinnar, när det slås hvirfvel.

Skaffa hit *två* karlar, pustade herr Anders, som låg
dubbelvikt längre upp i trappan, med främre delen af
»klangkistan» dinglande i ett groft rep om sin nacke.
Poeten lyckades skåffa tre karlar, hvilket var jemt två

för mycket, ty det fanns ej plats för dem alla att arbeta i den trånga trappuppgången.

Vid åsynen af de fem människors energiska ansträngningar att vilja åstadkomma något i sitt slag omöjligt, gjorde poeten ett försök att få dem att afstå från experimentet, hvilket äfven till sist lyckades.

Han bad dem ingalunda afstå från sina försök att få den stora möbeln uppför den trånga trappan, ty det hade han ju gjort förut. Och om det också hade gällt att nu tvinga en kamel att marschera genom ett nålsöga, så förstod han, att situationen var sådan, att den ej kräfde opposition, utan i stället — *alldes motsatsen*.

— Brass lite på styrbords sida, det är där det tar emot, sade han.

Och mycket riktigt möttes hans förslag, alldes som han beräknat, genast af en energisk opposition från kamraterna.

— Det går inte! stönade de i korus.

— Nå, så brassa lite på babord, då! Det måtte väl gå! föreslog poeten.

— Nej! ljöd svaret, ännu mer energiskt oppositionellt än förut.

— Hög då lite på underkant, och brassa samtidigt lite på babord och lite på styrbord!

— Du är så lik »babord» och »styrbord», du ser ju att vi inte komma ur fläcken, väsnades kamraterna och sackade bakut med sin börda, som därefter fick stanna kvar i nedre våningen.

Det tjenar aldrig till något att opponera sig mot människor, som sjelfva äro oppositionellt anlagda.

Håll hållre med dem och de skola då snart råka i opposition mot sig sjelfva, för nöjet att få opponera sig mot er.

Det var ej poeten sjelf, som uppfunnit denna krigslist. Ty hvarje klok *qvinna* känner den.

KRIGSLISTIGA QVINNOR.

En sådan qvinna säger t. ex. aldrig till sin man: *här* ska skåpet stå!

Utan hon säger: tycker du inte att skåpet ska stå *där* och icke *här*?

— Nej, svarar då mannen. *Här* tycker jag att det ska stå.

— Som du vill min vän, svarar då (men först *då*) hvarje klok qvinna, *här* ville *äfven jag* att skåpet skulle stå.

»CHATEAU DU SUDD.»

Herr Edvard hade ett mödosamt göra att ordna biblioteket!

Inte därför att det fans så många volymer att ordna, utan därför att de tyngsta böckerna ej voro hans.

Till slut gick det dock! En sak går alltid bäst då man gör den sjelf! Utom då man försöker raka sig och inte kan det. Derför bör man låta bli att raka sig om man inte kan det!

När kolonien väl hunnit flytta in i det nya hemmet blef första frågan hvad detta borde kallas.

Stället hette förut Hasselsborg, men detta tyckte de tre var aldeles för simpelt.

Herr Edvard föreslog ett klassiskt namn, men som han inte var mycket hemma i den sortens »utländska» kunde han inte i hast få fatt på det föreslagna epitetet.

Herr Karl-Johan röstade för ett forn-nordiskt namn, och tyckte att »Asgård» var lämpligare.

— Nej, sade då herr Anders, låt oss hålla oss till franskan, jag röstar för: *Chateau du Sud*.

— *Chateau du Sudd*, menar du väl, inföll nu Karl-Johan, två af oss äro ju målarsuddar och den tredje bläcksudd

Och därvid blef det.

Sedan possessionen fått namn föreslog herr Anders att man borde dricka en skål för »Chateauet» och slog upp en butelj rhenskt vin, som de tre tömde å verandan.

Herr Edvard gick efter en skarpladdad revolver, som han hittat i Karl-Johans lavoar, och hvilken han sedermera tillvaratog för att förvaras på lämpligare ställe.

Herr Karl-Johan hämtade ett tenorhorn.

Och när sedan »Chateauets» skål dracks i den sura Niersteinern, brassade Karl-Johan på med en knottrig fanfar ur hornet, under det poeten med revolvern sköt tre hål i verandataket.

»DE TRE» BLI HYRESVÄRDAR.

Därefter gingo kamraterna ut, för att inventera sin nya possession.

På gården fans, utom »Chateauet», äfven en annan människoboning, som befans innehålla två våningar, den ena bebodd af en familj och den andra af en gammal ungarl.

»De tre» knackade på hos familjen och blefvo mottagna af herrn i huset, som genast frågade om han fick bo qvar eller ej.

— Hör då detta hus äfven till den gård vi hyrt? frågade herr Anders.

Mannen upplyste att så var förhållandet, och att både han och den gamle ungarlen nu vore »de tres» hyresgäster.

Kamraterna kände sig angenämt öfverraskade, att vara så godt som egare till ett litet hus, och biföllo på stående fot hyresgästens önskan att få bo qvar i lägenheten.

Till tack härför anhöll husets fru, att genast få ny spisel i köket, samt *nytt* golf, *nya* tapeter och *nytt* tak i boningsrummet.

De tre hyresvärdarne sågo på hvarandra, hvar på Karl-Johan frågade hur stor hyra som kunde påräknas.

Sedan denna fråga besvarats, upplyste herr Anders, att detta belopp ej räckte till de äskade reparationskostnaderna.

Och därefter berättade han om en husegare bland sina bekanta, som ruinerat sig på reparationer, samt erinrade om, att han och kamraterna inte hyrt »Chateauet» för att sjelfva bli husegare och ruinerade. Inspekterade därefter spiseln, undersökte golf och tak, samt besåg väggarne. Fann på ett ställe en flottfläck på tapeten, stor som en hand, och på ett annat ställe ett hål. Röstade därefter för att hålet och flottfläcken skulle omtapeteras.

Detta förslag gillades af kamraterna. (Det skulle äfven ha gillats af hvarje annan hyresvärd!)

EN MODERN DIOGENES.

Därefter besöktes hyresgästen en trappa upp!

Denne befans vara en modern Diogenes, som säkert inte skulle ha haft något emot att bo i en så primitiv lägenhet som en tunna. Mannen var emellertid sjelfva älskvärdheten personifierad. Han ville icke ha några reparationer, emedan dessa allt för bjert skulle sticka af mot hans egen fallfärdiga kroppshydd, sade han. Och som han ibland brukade spotta till måls på väggarne, så ansåg han att detta lika bra kunde ske på gamla som på nya tapeter.

Han bad de tre sitta ner på de två stolar, som funnos i det rum han bebodde, hvarefter han anhöll att få berätta sin lefnadshistoria.

»DIOGENES» BERÄTTAR.

»De tre» tackade, men förblefvo stående, af vördnad för den gamle och hans två stolar, hvarefter denne satte sig ner och förtäljde sina lefnadsöden.

Han började icke från början, utan från slutet, och sade, att han hade det väl ordnad med begrafningen i fall han skulle dö, och hoppades, att detta skulle ske hastigast och bäst om han en dag finge »slaget». Därefter talade han om sin släkt och om grannarne.

Grannen i det stora huset midt emot, är knäckebrödsbagare, upplyste han, men dessförinnan bodde där en korfmakare, en förfärlig karl, som förvandlade allt som kom under hans händer i korfvar af olika kvalitéter. Han gjorde fläskkorf af ljustalg, och köttkorf af gamla hästar. Drog man en bindgarnståt genom en af hans fläskkorfvar och tände eld på den, så brann korfven som ett stearinljus, och köpte man af köttkorfven och kokade den, så kunde man få höra detta slags födoämne gnägga i grytan.

Och en gång då korfmakaren med familj var på cirkus, förstörde de en hel föreställning.

När en häst, dresserad i frihet, kom in på arenan, tvärstannade han plötsligen, satte nosen i luften och började vädra omkring sig. Därefter blef djuret ursinnigt, började slå volter som en clown, tog därefter sats, hoppade i ett språng öfver direktören och elfva stalldrängar, och var nära att hamna på läktaren, der orkestern satt!

De öfriga numren på programmet aflupo i samma stil. En gammal vit cirkushäst, tillhörig en jockeyryttare, hvilket djur var så fromt och saktmodigt af sig

som en gymnastikhäst, blef vid åsynen och lukten af korfmakaren och hans familj, så vild, att han hoppade jemföta upp på ryttaren och började bearbeta honom i sidorna med bakbenen.

Till slut måste programmet ändras, till uteslutande lindansning, luftgymnastik och clownnummer.

Här gjorde berättaren en liten paus, hvarefter han fortfor:

— Jag har, som herrarne hör, genomlevvat mycket i mitt lif och jag skulle behöfva många, många år för att berätta allt.

Landskapsmålaren frågade nu gubben om han rest mycket i sin dar?

— *Om jag rest?* Jo lita på det! Jag har sett åtskilligt af verlden! Jag är barnfödd i Småland, och den längsta resa jag gjort var därifrån och hit till Stockholm. Det var år 1842. Den tiden for man inte på jernvägar, som nu, utan med skjuts på landsvägarne. Att resa på jernvägar kan ju inte kallas för att resa, ty nu kommer man ju ner till Småland på några timmar, utan äfventyr. Men när jag for från Småland och hit, behöfde jag fjorton dar för den resan. Och minst lika många äfventyr fick jag vara med om. Jag åkte i egen karriol, med en skjutsbonde bak på.

Mot slutet af resan började karriolen att gå i kras. Det var isynnerhet hjulen, som voro utnötta, ty åkdonet var gammalt när jag köpte det. Sent en qväll kom jag fram till närmaste gästgifvaregård intill Stockholm, och som jag var nyfiken att komma in till staden så fort som möjligt, fortsatte jag resan, i stället för att ligga kvar vid gästgifvaregården. När jag rest en fjerdingväg, gick det ena hjulet sönder. Att i mörkret laga det var

omöjligt, hvarför jag lade upp det i karriolen och ackorderade med skjutsbonden, att han skulle gå bredvid åkdonet och hålla i axeln, där förut det söndriga hjulet suttit. Så gick det åter framåt en halffjerdingsväg, men där föll det återstående hjulet af i en backe och rullade i väg för sig sjelf utför sluttningen. Att återfinna det, lyckades hvarken för mig eller skjutsbonden, vi tappade tvärtom, under sökandet, bort hvarann i mörkret, och när vi väl fingo reda på hvarandra hade vi ett drygt besvär med att finna hästen och karriolen, hvilka vi bundit vid sidan af vägen. Jag öfvertalade nu bonden att åter gripa tag i den ena hjulaxeln, hvarefter jag sjelf högg tag i den andra, sedan jag lagt tömmarne på hästens rygg.

Så bar det åter i väg! När vi blefvo trötta att släpa på karriolen, bonden i högra armen och jag i den venstra, eller tvärtom, bytte vi platser.

På detta sätt fortgick det tills vi på morgonen kommo åkande in i staden med karriolen emellan oss.

Jag skulle just vilja se folk resa på så sätt nu för tiden, slöt berättaren.

EN JERNVÄGSRESA I SMÅLAND.

Herr Edvard påstod, att det ibland kunde gå lika galet till på jernvägarne och berättade, att han en gång rest på en smalspårig jernbana i Småland.

Med tåget funnos dessutom ett halftjog andra passagerare, hvilket gjorde att maskinen, oaktadt att den pustade som om den haft en skeppslast jern att släpa på, stoppade vid krönet på en stigning, hvarefter hela tåget gaf sig i väg baklänges utför backen, släpande lokomotivet med sig.

När trainen ändtligen hunnit bromsas, ombads passagerarne vänligt att stiga ur kupéerna. Då inföll en glad smålänning i sällskapet:

— Ja' trodde vi sulle få auka, ja, men de ä' föll bäst au göra sum kundutörn säger, å istället stiga au å skjuta pau!

Detta gjorde äfven passagerarne, till dess tåget passerat stigningen, hvarefter resan fortsattes.

FJERDE KAPITLET.

NYA UPPTÄCKTER.

Under den fortsatta inspektionen af Chateauet upptäcktes inom en särskild inhägnad på gården, åtskilliga värdefulla annexbyggnader till possessionen.

Så hittade Karl-Johan på ett präktigt stall för tre hästar. De tre hästarne voro dock omöjliga att få syn på, en sak som isynnerhet mycket grämde herr Anders, hvilken påstod, att han en gång i sin ungdom ridit tre mil på en häst, utan att hvarken hästen eller han tagit ringaste skada.

Att sitta till häst är eljes för de allra flesta en ganska svår konst, hållst när hästen inte står stilla.

Ett stall utan hästar är en löjlighet! Poeten föreslog därför, att han och kamraterna skulle försöka att få stallet uthyrdt till någon gemensam god vän som egde en häst. Deras granne, knäckebrödsbagaren, egde två hästar och affären skulle snart ha varit uppgjord, isynnerhet som grannens stall var mycket bristfälligt. Ledsamnt nog protesterade dock de bägge hästarne mot att bli inhysta i detta stall, emedan de voro allt för storväxta för att komma in igenom dörren.

ETT MÄRKLIGT TILLBUD TILL ÄKTENSKAPSSKILNAD.

Detta erinrade, sade herr Anders, om en historia, som han hört om en af sina vänner, hvars fru hyrt en stuga på landet till sommarnöje åt sin man och sig, men glömt att dessförinnan ta ett mått på vidden af mannens mage. När det äkta paret skulle ta lägenheten i besittning befans det nämligen, att frun mycket lätt kom in i stugan hvaremot herrn i huset omöjligen kunde praktisera sig hvarken in eller ut, antingen han försökte på bredden eller från sidan, stående upprätt, eller krypande på händer och fötter.

Resultatet häraf blef, att han måste tillbringa resten af dagen och därpå följande natt utomhus, utan annat tak öfver hufvudet än himlapellen. Dagen därpå for det äkta paret åter till staden för att under återstoden af sommaren slippa att mot sin vilja bli skilda till säng och säte.

HERR ANDERS SÄTTES PÅ ETT SVÅRT MATEMATISKT PROF.

Efter att ha besigtigat stallet, togo de tre en titt i hönshuset, där en väldig svärm af fjäderfän genast ilade dem till mötes.

Herr Anders ville räkna djuren och gick därför efter några göpnar korn, som han strödde ut på gården. Alla hönsen samlade sig ögonblickligen i en väldig flock kring artisen, hvarpå han omedelbart började hopsummeringen.

Ena gången räknade han till 27 fjäderfän och andra gången till 23. Tredje gången hade antalet reducerats till 19. Höns stå nämligen aldrig stilla när man vill räkna dem.

Karl-Johan föreslog nu, att man borde försöka att ordna djuren på ett led, för att därmed underlätta räk-

ningen, hvarpå han strödde ut en massa små kornhöggar i en lång rad, tog på sig sin älskvärdaste min och började jollra: »pull, pull, pull», i akt och mening att på detta illistiga sätt locka en höna till hvarje kornhög. Experimentet misslyckades dock totalt och gaf endast anledning till en ursinnig familjetvist bland hönsflocken, som mynnade ut i vildt kackel och blodig strid, så att herr Anders, som under tiden åter försökt få reda på antalet

af de stridande nu försäkrade, att de inalles utgjorde en styrka på 36 individer.

Karl-Johan kontrollräknade för säkerhets skull och räknade till 21.

Och herr Edvard nådde icke ens till denna siffra, ty i samma ögonblick, som han började sin räkning, kom katten »Jim» smygande och gjorde ett tigersprång in i hönsflocken, så att poeten endast lyckades få sigte på 9 hönor och 1 tupp.

FÖRSTA DUSCHEN I BADRUMMET.

Vid sidan af hönshuset låg en mindre byggnad.

Poeten gick först in och fästade kamraternas uppmärksamhet på en invecklad rörledning å ena väggen, försedd med åtskilliga kranar!

Han följde med blicken rörledningen upp mot taket och upptäckte midt öfver sitt hufvud en större, trattformig inrättning med ett par hundra hål i botten.

Han hann icke att meddela kamraterna sina tankar om den upp- och nedvända tratten i taket, förr än herr Anders inföll.

— Det här är ju ett badrum, den der tratten i taket är en sildusch. Och här ha vi strålduschen, fortfor han och pekade midt öfver sitt hufvud.

Karl-Johan protesterade och vred, (för att öfvertyga kamraterna, att intet vatten fans i rören), omkring ett par af kranarne. Då förnams ett doft ljud, hvarpå en hel syndaflod öste ner från taket, hvilket så tycktes förskräcka landskapsmålaren, att han ögonblickligen rusade ut i det fria slående dörren till duschen i lås efter sig.

Fem minuter därefter, under hvilken tid herr Edvard och herr Anders genomblötta och halft vansinniga arbetade på att stänga kranarne och komma ut, funno de Karl-Johan stående på gården med en båtshake i hand, urskuldande sig, och djupt beklagande hvad som skett.

Det fälldes heller inga hårda ord från motpartens sida.

Herr Anders bad endast halft nonchalant Karl-Johan lägga bort båtshaken och istället komma och hjälpa sig med en sprutslang, som han hittat i duschen och som poeten nu langade ut på gården.

Munstycket till slangen höll herr Anders i hand, under det han gående baklänges alltmer närmade sig Karl-Johan.

Under tiden skrufvade poeten fast slangen vid vattenposten inne i badhuset, öppnade ventilen till ledningen och innan herr Karl-Johan visste ordet af var äfven han vederbörligen spolad. Detta var alldeles i sin ordning!

Sedan därefter fred slutits och de våta kläderna blifvit utbytta mot torra bjödo »de tre» hvarandra på middag å en restaurant.

Middagen blef ganska dyrbar. När Karl-Johan, som bjudit herr Anders, var mätt, förklarade den senare att han ännu ej börjat sin middag, oaktadt han redan hunnit med ett par rätter. Följden häraf blef, att Karl-Johan, som blifvit bjuden på middag af herr Edvard, bad ganymeden att ånyo få se på matsedeln. Och som poeten, hvilken i sin tur blifvit bjuden af herr Anders, nu vid uppgörelsen ansåg sig ensam bli lidande på affären, så requirerade äfven han ytterligare ett par rätter åt sig.

Eljes är det, ofta nog, klent stäldt med folks aptit nu för tiden.

Helt annorlunda var det deremot förr i verlden.

MÄRKLIGA STORÄTARE.

Ludvig den XIV åt en gång till ett mål, berättar hans svägerska, hertiginnan af Orléans:

Fyra portioner olika soppor.

En hel fasan.

En raphöna.

En stor portion sallat.

En stor portion oxstek med legymer.

Two stora bitar skinka.

Bakelser, frukt och confiturer.

Det var tur att Ludvig XIV var konung af Frankrike. Hade han varit inackorderad »i maten» hos någon enkefru, som hållit »spisqvarter för bättre herrar», så hade han nog inte fått så mycket läckerheter till middagen.

* * *

Ludvig XVI hade häller icke dålig aptit! Han åt »fort och snaskigt», berättar Georges d'Heilly — »ofta betjänande sig af fingrarna, istället för af knif och gaffel, för att lättare kunna gnaga af den sista smulan kött på ett ben».

I det mest kritiska ögonblick i sitt lif hade konungen en utmärkt god aptit.

Vid sin flykt från Varennes förlorade han två timmar för att med herr v. Chamilly intaga en riklig måltid. Dessa två timmar voro orsaken till att flykten misslyckades.

* * *

Ludvig den XVII var af sin lifmedikus förbjuden att äta spenat.

Vid taffeln requirerade konungen, omedelbart efter förbudet, sin portion spenat, men hertigen af Aumont, konungens förste kammarherre, svarade, att det inte fans någon spenat i det kungliga köket.

Då blef hans majestät ursinnig och skrek:

— Hvad, fins det ingen spenat i mitt kök och ändå är jag kung af Frankrike! *Sacrebleu!*

* * *

Vitellius åt tolfhundra ostron i ett mål, och *general Junot* åt, tre månader af året, tre hundra stycken ostron före frukosten.

* * *

Balzac var häller ingen kostföraktare. Vid en middag, som han och hans förläggare förtärde tillsammans, åt Balzac ensam:

Ett hundra Ostendeostron.

Tolf hammelkotletter, au naturel.

En ung anka, med legymer.

Ett par stekta raphhöns.

Samt dessutom en massa mellan- och efterrätter, jämte diverse frukter, alltsammans åtföljdt af de bästa viner, som kunde anskaffas.

Helt säkert *betalade förläggaren* middagen!

Men kanske det var andra tider för författare och *förläggare*, då, än nu! Obs.! Detta är alls ingen »pik» åt förläggaren till det här utmärakta arbetet.

DE TRE BESLUTA SIG FÖR ATT ENGAGERA EN HUSHÅLLERSKA.

Vid kaffet öfverenskommo »de tre» att redan samma dag proviantera för ett hushåll i hemmet och samtidigt annonsera efter en hushållerska.

Herr Anders ville ha en gammal människa, som såg treflig ut, med godt hull och silfverhvita kanonlockar.

Herr Edvard tyckte, att man borde anskaffa en medelålders, stadgad qvinna, med respektabelt yttre och godt lynne, kunnig i matlagning, men okunnig i matematik, fysik, litteraturhistoria, franska, pianospelning etc. Kunde hon i stället sköta hönsen skulle detta räknas henne till merit.

Herr Karl-Johan ville däremot inte ha qvinfolk i huset. De borstade hängarne ur hans rockar, och så kunde man inte få använda husaga på dem när de förtjenade det. Som sjöman (han söndagsseglade på somrarne) ansåg han det lämpligast att engagera *en kock*, som på samma gång vore betjent, trädgårdsmästare och hönsskötare; som höll gård och gata ren, jagade katterna från knutarne, och vid högtidliga tillfällen, såsom festmiddagar och dylikt, kunde målas till neger när han serverade, och klädas ut till hillebardiér, när han tog emot gästerna. Karlen skulle dessutom på somrarne kunna sköta förseglen på en kutter och på vintrarne, om så behöfdes, kunna tjenstgöra som tredje man i vira.

Detta förslag förkastades emellertid, och i stället satte herr Edvard upp en annons, om plats för en hushållerska, till införande i Dagbladet.

På denna annons inlopp öfver ett hundra femti svar, således ett hundra fyrtio nio för mycket!

Följden blef, att »de tre» ej kunde besluta sig för att välja, utan besvarade en ansökan ur högen.

CHATEAUET PROVIANTERAS.

För att rättvist fördela besväret med provianteringen och inköp af diverse husgeråd delades detta på samtliga kolonisterna.

Följden här af blef, att »Chateauet» dagen efter belamrades med en massa korgar och paket, ditburna af ett halft hundra springgossar och boddrängar, hvilka sedermera höllo riksdag på gården, skrämde hönsen, och skuro sig metspön ur ett par hängaskar i trädgården.

Under tiden hade »de tre» fullt göra med att sortera upp hvad de dragit till huset vid första inköpet.

Herr Karl-Johan hade köpt en rökt skinka, en kagge sill, en burk ansjovis, ett stycke ost och diverse andra matvaror.

Alla de uppräknade varorna hade äfven herr Edvard och herr Anders lagt sig till med.

Vidare hade poeten köpt en kaffepanna, en stekpanna, en marmormortel och ett rifjern. Dessa effekter hade äfven kamraterna hvar för sig ansett nödvändiga i ett hushåll och därför anskaffat.

Ingen hade köpt en skoborste, men istället fans det två blanksmörjeaskar. Herr Anders hade varit så förständig att han lagt sig till med en vacker förläggarslef, i förlitande på, att kamraterna skulle skaffa té- och matskedar, men herr Edvard skyllade då på, att han inte drack té, och Karl-Johan, på, att han inte åt soppa.

Det beslöts nu, att poeten skulle komplettera huserådet, herr Anders matförrådet och Karl-Johan dryckesvarorna.

När den första gemensamma måltiden i det nya hemmet skulle anrättas, skickades poeten ut för att hugga ved.

SVÅRIGHETER FÖR EN ESTETISKT ANLAGD KARL ATT BEGAGNA
SÅG OCH YXA.

Han hade aldrig i sitt lif sågat ved och ej håller handterat yxa, men han hade sett hur det gick till och tyckte därför, att det inte borde vara så svårt, hvarför han strax grep sig an med arbetet.

När han sågat sig trött, hade han på fem ställen lyckats anbringa några skråmor å vedträdet, på det femte och sista stället en, som var öfver en tum djup. I den tänkte han fortsätta och tog därför af sig nattrocken.

När han sågat sig ner två tum, blef vedträdet tjockare och arbetet mer ansträngande, hvarför poeten, sedan han pustat ut en stund, äfven tog af sig västen, för att arbeta med större lätthet.

När han kommit tre tum djupt i vedträdet, fick han hvarken sågen att gå fram eller tillbaka.

Nu insåg han, att han behöfde hjälp af kamraterna, och som han äfven var klok nog inse att två sågade bättre än en, bad han dem bägge komma ut och hjälpa sig, så skulle han istället hugga ved, hvilket han tyckte föll sig mindre konstigt.

Kamraterna följde snällt och beskedligt med ut i vedboden och började krångla med sågen. De lyckades bättre! Ordspråket: ju flera kockar, ju sämre soppa, håller inte streck, då det gäller vedsågning!

När det första vedträdet var söndersågadt i tre lika stora delar, och herr Edvard skulle klyfva itu dem med yxan, fick han intet af vedträden att stå på ände.

Han gick då ut och letade rätt på en spetsig sten, som han kilade under ett af träden, till dess han fick det att bibehålla jemvigten å huggknubben.

Därpå höjde han yxan, och lät vapnet falla.

En yxa faller bestämdt aldrig der den bör falla, när en man, sådan som herr Edvard, gör sitt bästa med att handtera ett dylikt verktyg. Denna fördömda yxa gräfdes sig in till skaffet i huggknubben, istället för i vedträdet, och högg bort ett stort stycke af stenen, som stack fram

ett par tum på sidan af vedträdet, så att detta slog hundra saltomortaler i luften och flög ut genom vedbod-taket! Den afhuggna stenskärfvan åter kretsade som en bumerang kring väggarne och hamnade slutligen i hufvudet på herr Anders.

Poeten blef ledsen då han såg herr Anders skifta färg och måtta åt honom med ett groft famnvedträd.

Därpå satte han sig ner på huggknubben och försökte förklara saken.

Han sa', mycket riktigt, att om *kamraterna* inte hade sågat hvartenda vedträd *snedt* i alla ändar, så hade *han* råkat mera rätt med yxan.

Och därpå erkände han, att han förstod sig betydligt bättre på matlagning, än på en sådan eländig varietékonst, som att såga och klyfva ved.

BRÄCKT SKINKA OCH FÖRLORADE ÄGG.

Därefter gick poeten in i köket, för att skära upp några bitar af skinkan och slå sönder några ägg. Ty han hade hört, att kamraterna beslutat att tillverka tre portioner skinka med ägg till middagen. Han skar upp tre stora bitar skinka, lade dem därefter i en af husets tre stekpannor och skulle därpå försöka att på ett symmetriskt och konstnärligt sätt slå sönder några ägg, så att det skulle se ut som om de varit uppdragna med cirkel, när de lågo i pannan.

Och för att experimentet skulle lyckas riktigt, använde han en kaffekopp och en knif till sin hjälp. Med knifven i ena handen och ett ägg i den andra, stälde han kaffekoppen under ägget och högg till med måttlig kraft, så att bägge äggskalhalvforna föllo i kaffekoppen, under det att gulan och hvitan rann om fingrarna på honom.

Det var påtagligen ett misslyckadt experiment, men han gaf sig ej för det!

Han hade nu fått en idé, en i hans tycke utmärkt dito. Han skulle knacka två hål i ett annat ägg, ett i hvardera ändan, och sedan helt prydligt låta innehållet symmetriskt rinna ut direkt öfver fläsket i pannan.

Han sökte efter något lämpligt tillhygge, för att knacka hål i äggen, men kastade efter hand bort rifjeren, förläggarsleffen, marmormortlarne och en af ansjovisburkarne, såsom varande alltför trubbiga effekter att slå två mindre hål i ett äggskal med.

Han skulle velat ge mycket för en *snygg spik*, eller en obegagnad *eldgaffel*! Men det fans inte en spik och inte häller en eldgaffel i hela huset!

I detsamma kommo kamraterna in i köket.

När herr Anders fick se skinkskifvorna i stekpannan, frågade han, hvem som lagt dit dem.

Poeten upplyste nu, att det var han som »snickrat» till dem, hvarefter hr Anders bad honom låta bli att fuska med saker, som han ej begrep.

Därefter gjorde artisten eld i spiseln.

Det rökte in, så att herr Karl-Johan fick en host-attack, som skakade Chateauet i dess grundvalar.

Herr Anders förklarade, att det kom sig däraf att spiseln ännu inte var varm, men herr Edvard, som bättre lämpade sig för att kritisera än utföra hvad han ej förstod, anmärkte, att han trodde, att den myckna rök som fylde köket härledde sig därifrån att herr Anders glömt öppna spjället i spiseln.

Artisten drog nu upp spjället, men bad samtidigt poeten att icke lägga sig i hvad som ej angick honom.

Därefter satte han stekpannan på elden!

Och så kom det högtidliga ögonblicket då äggen skulle förloras.

Herr Anders tog af sig rocken och vek upp skjort-ärmarne.

Därpå tog han ett ägg mellan bägge händernas tumme och pekfinger, stälde sig bredbent framför spiseln, höjde armarne, räknade sakta *ett, tu, tre!* — knackade vid *tre!* ägget mot kanten af stekpannan och lät det rinna ut, hälften på spiselhällen och andra hälften i stekpannan.

Poeten tyckte att varieténumret ej gick så illa, men kunde likväl ej underlåta att fråga, hvarför en del af

ägget skulle stekas på spiselns och den andra hälften i pannan.

Herr Anders svarade ej, utan tog ett nytt ägg och bredde ut benen ännu en aln till. Därpå räknade han

åter: ett, två, tre! och slog sönder ägget på samma sätt som förut.

Hela innehållet föll nu i pannan hvarpå herr Anders gjorde en magisk trollformel med höger hand, under det han samtidigt med venstra handen ritade en circumflex i luften.

Därefter utbrast han triumferande:

— Där ha vi ägget!

Poeten koxade ner i stekpannan! Där låg verkligen ett cirkelrundt, förloradt ägg, tillverkad efter alla konstens regler, hvilket uppväckte herr Edwards entusiasm i så hög grad, att han applåderade sin vän konstnären.

*Ännu mer öfverraskande resultat
med "förlorade ägg".*

FEMTE KAPITLET.

POETEN SJUNGER QVINNANS LOF.

De tre hade kamperat tillsammans i tre dagar, då herr Edvard öfverraskade sig sjelf med att sitta i en gungstol och dikta en sång, i Psaltarens stil, till kvinnans lof.

Ungefär så här jollrade poeten:

En visa till kvinnans lof! Hvar dväljs du, du oskattbara! Härlig att se uppå är du, när du ungdomligt yr snurrar omkring i dansens hvirflar, klädd i siden och juveler, med för trång korsett om mjuka midjan och en kamelia i lockarne.

Ljuf är flägten af din andedrägt, liksom en flägt från din parfymerade solfjäder. Karminröda äro dina läppar, som bloddroppar gjutna på nyfallen snö, rosiga äro dina kinder, som açaleans blomblad och mjuk är din arm, som en slummerkudde af silkesammet och ejderdun.

Förtjusande är du som fästmö och brud, mindre förtjusande innanför disken på ett postkontor, eller å frälsningsarméens platform.

Förtjusande är du på promenaden, i pelsverk på vintern, och i musslin på sommaren. I spårvagnar är

du däremot mindre treflig för herrar, som önska sitta och inte få plats.

Men mest förförisk är du i hemmet, med en tvilling på hvardera knät och den moderliga hänförelsens eld i ditt öga. Du lagar utmärkta kotletter, om du är hushållerska, och gräddar goda pannkakor! Du diskar tallrikar och fat som tjenarinna och lägger på nytt kol i kaminerna, innan de gamla hinna att slockna.

Du städar rum och du torkar dam, och dina flitiga fingrar stoppa strumpor och sy knappar i manliga västar och andra plagg.

Jag sjunger ditt lof, o kvinna, sjunger det på rak arm, impromptu! Utan dig vore männen tillspillogifna och finge gå på ängarne och tugga gräs, som oskäligen djur!

Utan dig ginge världen om intet! Sela!

* * *

Herr Edvard förleddes till dessa poetiska utgjutelser, med prosaiska afbrott, därigenom att han och kamraterna ännu inte fått fatt i en hushållerska i deras smak.

Dagen förut hade herr Anders bränt vid en äggröra, så att den smakade medikament, och på qvällen hade Karl-Johan glömt lägga in antracitkol i sin egen amerikanska glimmerkamin. Och hvad hade icke herr Edvard på sitt samvete! Han hade bäddat sin divan så illa, att han låg för kallt och fick ondt i magen, när han steg upp morgonen därpå, och så hade han glömt ge hönsen frukost förr än klockan 12 på dagen.

Det behöfdes sannerligen en qvinlig varelse i detta hus, hvilken bland annat kunde koka kaffe om morgnarna åt sig och »de tre», ehuru herr Karl-Johan icke drack kaffe på morgnarne.

Herr Anders kokade nog rätt godt kaffe, men han kritiserade det sjelf skarpt (sedan herr Edvard först tagit sig en kopp och därvid ruskat om kaffepannan litet för mycket).

MAGASIN FÖR NYHETER.

Det blef snart känt, att »de tre» önskade sig en hushållerska!

Ingen af dem hade förut trott, att man i Stockholm ej behöfver anlita tidningarnes annonsafdelningar eller kommissionskontoren för att få en dylik sak uträttad.

Man kan nämligen få detta, och mycket mera till, klareradt på mjölkmagasinen.

I Stockholms mjölkmagasin vet man allt, som inte stått att läsa i tidningarne, och ämnade jag ge ut en daglig tidning, så skulle jag i den ha en särskild notisafdelning, som skulle heta: *Nyheter från mjölkmagasinen.*

Det var Karl-Johan, som kom upp med idén att använda mjölkmagasinen på det praktiska sätt, hvartill de just synas vara ämnade.

»De tre» skulle en dag ha reda på en adress i närheten. Det var nämligen meningen att få fatt i en hjälpmadam, som skulle skura våningen.

Herr Edvard och herr Anders efterhörde ytterst noga, hvar en dylik människa skulle stå att få. De sökte henne så att säga med ljus och lykta, men lyckades ej finna henne.

Då fick Karl-Johan den goda idén, att man borde söka människan i mjölkmagasinet.

Poeten åtog sig att gå till närmaste magasin och försöka.

Han gjorde sig ärende dit in med att köpa en half-butelj porter, som han stoppade i fickan.

Därefter tog han på sig sin mest inställsamma min och gaf sig i samtal med frun, som egde magasinet, och som han aldrig i sitt lif visste sig ha sett förut. Detta stämde också in, men »frun» kände redan honom.

Han började med att försöka presentera sig, då den goda frun afbröt honom och sade:

— Jag känner redan både herrn, och herrns kamerater som bo i 79-an.

Och därpå berättade hon för poeten, hvad han hette i för- och tillnamn, när han var född, hvar han var född, och hur många glas punsch han druckit qvällen förut. Hon talade vidare om, att han bland annat, egde sju gamla filthattar, en pels, ett par omaka galoscher och femtiofyra löskragar. Vidare berättade hon, att hon hört omtalas, att han ej tyckte om hårdkokta ägg till frukosten och surkål till middagen, samt att han kommit in på magasinet, ej för att köpa en half porter, utan för att få fatt i en hygglig och bra skurfru.

Poeten kunde icke säga ett ord till sitt försvar, och hvad skulle han väl säga! Han egde visserligen femtionio löskragar, ehuru han blott skickat bort de femtiofyra att tvättas. Och så var han född tre år tidigare än frun uppgaf, men detta betydde ju ingenting.

Herr Edvard måste kapitulera och bekänna, att han kommit, ej för att köpa porter, utan för att verkligen få fatt i en hygglig skurmadam.

Därpå frågade han »magasinsfrun», om hon kände till någon sådan.

Frun svarade, att hon kände minst ett par tjug hyggliga skurfruar, och att, om poeten önskade några ytterligare upplysningar hon gerna skulle stå till tjänst och meddela dem. Därpå berättade hon, att hon alldeles nyss fått tvillingar, och att en fru Pettersson, i 35-an, på tredje tvärgatan från magasinet, hållit på att under ett helt år svälta ihjäl sin piga.

Herr Edvard tackade för de värdefulla upplysningar han fått och bad »frun» skicka upp en skurgumma till »Chateauet.»

När skurmadamen varit två timmar i huset, visste frun på magasinet ytterligare: att »de tre» så fort som möjligt behöfde sig en hushållerska, emedan de inte ens haft vett att bjuda hjälpmadamen på en kaffetår, under det hon arbetade i sitt anletes svett med att feja deras golf rena, samt, att Karl-Johan hade två par aflagda pantalonger, hvilka voro som gjorda åt en stackars enka, som gick på träben och hade en pys, hvilken skulle få sig en hel helgdags- och hvardagskostym af plaggen.

Till erkänsla skulle fruarne i de närmaste kvarteren anordna en liten insamling af potatisskal och strömmingsben, för att därmed undfägna »Chateauets» höns, hvilka säkert voro mycket nödlidande, emedan skurfrun med egna ögon sett dem gå och äta daggmask i trädgården, för att därmed stilla sin hunger.

SÖKANDE TILL HUSHÅLLERSKEPLATSEN.

Redan samma dags eftermiddag, medan skurgumman ännu var kvar, kom en enkefru och anhöll att få bli hushållerska på Chateauet.

Hon hade tre små, en flicka och två gossar, hvilka hon tyckte voro som skapade för »de tre», att ha och jollra med på lediga stunder. Hon beskref, hur lycklig hennes salig man var, när han fick ta alla småttingarne upp i sitt knä och låta dem rida ranka. Eller hur trefligt han tyckte det var, när de klättrade upp på honom och dansade fransäs på hans mage under det han tog sig sin lilla lur efter middagen.

Hon hade alltid tyckt synd om stackars ungar, hvilka ej, i likhet med hennes salig man, kunnat få helt njuta af fadersglädjen och faderslyckan.

Då kom herr Anders fram med den närgångna frågan: hvaraf en så hygglig karl kunnat kola af i sin bästa ålder?

Frun upplyste, att mannen dött af tarmvred, och herr Edvard undrade om denna sjukdom inte möjligen stått i något intimare förhållande till fransäserna, som barnen dansat på sin pappas mage.

Därpå anmärkte herr Karl-Johan, att han ej trodde det vara förenligt med tre unga mäns goda moral att göra »Chateauet» till ett barnhus, hvarför enkans ansökan afslogs.

Dagen efter anmälde sig en ny sökande till hushållerskebefattningen. Hon sade sig vara sänd från ett mjölmagasin borta på Norr, och hr Karl-Johan gjorde genast den spetsiga anmärkningen, att man en vacker dag kunde vänta sig sökande till platsen både från Lappland och Patagonien.

Den sökande såg emellertid ut som en hushållerska. Hon var lika rund som någon af de tre och icke äldre än de två äldste. Hade i öfrigt ett visst tycke med herr Karl-Johan, sådan han borde ha sett ut då han låg i vaggan.

Människan slog ganska mycket an på kolonisterna, isynnerhet sedan hr Anders fått klart för sig, att hon ej var hallelujajungfru vid frälsningsarmén, och efter åtskilliga underhandlingar lyckades de tre äntligen åt sig engagera en qvinlig hjälpreda i det nya hemmet.

Den nya hushållerskan erhöll genast sina instruktioner. Hon hade ett långt förnamn, hvilket för tidsvinnande strax förkortades till fröken »Miss».

LIBERALA FARBRÖDER.

Sedan allting hunnit ordnas kunde »de tre» äntligen börja att se sina vänner hos sig. Dessa kommo ock, antingen solo, eller i samlade grupper, somliga medförande presenter.

Herr Augustus, en humoristiskt anlagd källarmästare och för öfrigt »skald», »målare» och »tusenkonstnar», d. v. s. en karl som var alldeles för god för sitt fack, ehuru hans maträtter voro makalöst goda, medförde en unik bål, försedd med en versifierad tillegnan, och ett stadigt handtag; en högt värderad farbroder till »de tre» (gud signe honom) skänkte dem sex stora, hederliga bränvinsglas, och äfven några praktiska fruar bland deras bekanta, uppvaktade dem med kostliga skänker.

Mest liberal af alla var dock en gammal patriarkfarbror, med ett skägg af silfver och ett hjerta af guld.

När han kom på besök till »de tre», intresserades han genast af allt, hvad han hörde och såg.

Han upptäckte några stamrosor på gården, och som han var blomstervän frågade han, om han inte också kunde få plantera ett dussin rosenbuskar på gården, hvilket anbud med tacksamhet antogs. Därefter hörde

han sägas, att de tre ej hade någon egen inkörsport, men som han egde en obegagnad sådan, erbjöd han sig att skänka den till sina unga vänner. Vidare frågade han, om de ej hade användning för en gammal antik grafvård och en bra skottkärra.

Kolonisterna tackade, och den hederlige, snälle, »wohlthätern» lofvade att skicka dem alltsammans med görligaste första.

Karl-Johan var då nog djerf att fråga, om den gamle inte också egde en gårdvar och en hundkoja, som han och kamraterna kunde få, ifall skatten var betald för kreaturet till årets slut.

Karl-Johan hade för princip att så sällan som möjligt vara blygsam mot hyggliga farbröder. Öfverhufvudtaget var han aldrig blygsam annat än mot barn och tjänstefolk.

Den gamle herrn hade både det ena och det andra, och föreslog dessutom »de tre» att slå hål på väggen till »Chateauet» och bygga en veranda utanför, så skulle han gratis leverera två par messingsgångjern med skrufvar till verandadörrarne, en halftrappa att komma upp och ner på från trädgården, samt dessutom omkring tjugo alnar grönmålad spalier, som förut användts å en terrass ute på hans sommarnöje.

Den gamle herrn sade sig nämligen ha för princip att bland annat alltid ställa så till att allt hvad han egde kom till användning.

För närvarande funderade han starkt på, hvad han skulle göra af tre gamla blåmålade kakelugnar, som han kommit öfver för rampris på en auktion.

HUR EN PRAKTISK KARL ÅSTADKOMMER ÅT SIG ETT EGET
SOMMARNÖJE.

Herr Edvard berättade nu, att han hade en annan bekant, en regementspastor som var af alldeles samma åsigt. Denne hade en gång på en auktion köpt en gammal plåtskorsten, och därpå, under hand, sex fönsterluster med rutor i.

Därefter hade presten för billigt pris kommit öfver en väderflöjel, en kokspisel och 600 tegel.

För att få användning för allt detta köpte han en tomtbacke å en egendom vid Mälaren och började bygga sig en sommarvilla af inventarierna.

Därpå fastnade han, vid en kronoauktion, för ett parti kasserade artillerikaskar och två kanoner. I artillerikaskarne planterade han hängväxter, och använde dem som amplar, men som han, ehuru regementspastor, var en »fridens man», och därtill mycket nervös, visste han ej rätt, hvartill han skulle använda kanonerna, till dess han kom på den idén, att de kunde rengöras, ställas på ände och apteras till vattenfiltrerapparater, sedan man vidgat fänghålen så pass mycket, att man kunde borra in ett par metallkranar i dem.

Herr Anders älskade äfven att på ett praktiskt sätt tillgodogöra sig saker och ting, som andra ansågo vara oanvändbara, och dekorerade gerna sin atelier därmed.

Därför fans det också uppe i hans arbetsrum en massa olika effekter kringströdda öfverallt, eller ordnade på ett artistiskt sätt, såsom dödsallar, rostiga sablar, en spräckt vällingklocka, ett stycke murbruk från Pompeji och diverse annat vid sidan af konstverk, medaljer, sol-

fjädrar, räfskinn, gamla ryttarpistoler, och ett halft tjog musikaliska instrument.

Karl-Johan älskade äfven att samla, isynnerhet de mest kolossala saker.

Sålunda egde han en tobakspipa, som måste bäras i en maskinrem öfver ena skuldran, och en punschbutelj rymmande minst 25 liter.

CHATEAUETS »GULDGOSSER».

När Karl-Johan sorterade upp sina tillhörigheter,* hittade han äfven några böcker bladguld instufvade mellan ett par rena handdukar.

För att denna skatt skulle komma till nytta, föreslog poeten, att man därmed borde förgylla antingen Chateauets katt eller en af tupparne, ett förslag som dock förkastades af kamraterna, hvilka i stället kommo öfverens om att lägga guldet på en gipsfigur, tillhörig herr Anders, hvarefter nämnde figur skulle uppsas på krönet af Chateauets takås.

Förslaget sattes strax i verket. Herr Anders penslade in fernissan, Karl-Johan lade på guldet och resten af arbetet verkställdes samvetsgrant af poeten.

När konstverket sedermera uppsattes på taket, tog det sig storståtligt ut.

Detta var isynnerhet herr Karl-Johans verk, ty under det han, utan att vara »olycksfallförsäkrad», samvetsgrant satte upp statyen på krönet af takåsen skedde ingen »olycka».

Under vissa förhållanden tjena sålunda olycksfallförsäkringar till intet!

Bättre är att ej ha druckit whisky-grogg innan man sätter upp statyer på tak, och att istället ha två handfasta

kamrater som stöder en, den ene i handen och den andre i ena foten! Därmed är dock icke sagdt att ej herr Karl-Johan den dagen druckit whisky-grogg tillsammans med kamraterna.

Hyresgästens gossar voro isynnerhet förtjusta. Och ett par timmar efter sedan monumentet var upprest, hade de samlat i kring sig ett par hundra andra konstentusiaster, mellan 1 och 13 år, hvilka ockuperade hela gården för att bese »Chateauets» nyaste prydnad. En af pysarne trodde, att den skinande statyn var en engel, som stigit ner från himmelen och ställt sig på »Chateauets» tak, en åsigt som han äfven lyckades få ett halft dussin jemnåriga kamrater att tro på.

En af de äldre gossarne, hade däremot en annan uppfattning. Han trodde att »de tre» etablerat apotek i Chateauet och skickade i väg en kamrat att ringa på och fråga om han fick köpa för 2 öre »gubbskinn».

Dagen därpå kom en hel folkskola för att ta konstverket i betraktande.

Herr Karl-Johan gick ut och bekantade sig med gossarne, och för att än vidare förströ dem blåste han en bit för dem å sitt valdthorn.

Vid de första tonerna skockades barnen omkring honom och ovisst är om de icke njöto lika mycket som artisen sjelf af de melodier som framtröllades. Till och med katten »Jim» tycktes sentera musiken, där han låg hoprullad som en igelkott på en af pedestalerna till trappuppgången å verandan.

Men efter en stund blefvo både katten och barnen oroliga, och när Karl-Johan slutligen klämde i något för oförsigtigt för att få fram en konstig passage, på hvilken han alltid stakade sig, rusade hela sällskapet på porten, de minsta skrikande för full hals, och tumlande omkull i krusbärsbuskarne och blomsterrabatterna.

EN QVÄLL PÅ OPERAKÄLLAREN.

På aftonen gingo »de tre» ut och roade sig!

Herr Anders, som var mest musikalisk gick på Operan, herr Karl-Johan och herr Edvard däremot på Operakällaren, eller rättare sagdt, Operakafét, som då ännu existerade.

På Operakafét träffade poeten tillsammans med några vänner. Där satt vid ett bord professor Jakob, specialist i historia, herr Halvor, en känd literär pseudonym, herr Frithiof, en pigg redaktör, herr Gunnar, oppositionsman och literär Mosestyp, herr Theodor, snusare och konstkritiker, m. fl. remarkabla personligheter.

Professorn hade för tillfället ordet i laget, och begagnade sig därpå för att säga till vaktmästaren om ett par punschglas åt poeten och Karl-Johan.

Sedan glaset anländt och blifvit fyllda, klingade sällskapet med de sist ankomna.

Professorn, som fortfarande hade ordet, höll därpå ett spirituellt tal för Karl-Johan såsom nykomling i laget och liknade honom vid kejsar Nero, under dennes första regentperiod. Mot slutet af talet önskade han Karl-Johan ett långt lif, men icke ett lif som Neros, så att målaren på sitt yttersta skulle behöfva med den romerske kejsaren utropa: »hvilken konstnär går icke nu förlorad!»

Karl-Johan tackade och liknade professorn vid Neros lärare, den vise Seneca, tillönskande honom dock längre lif än Seneca, ehuru denne räknas tillhöra de odödliga.

Herr Theodor, konstkritikern, ville nu hålla tal för professorn, på italienska! Men professorn, som på sin tid lärt herr Theodor hans eget modersmål protesterade mot utländskan. Då blef herr Theodor ledsen och sa,

att han tyckte, att det talades så mycket modersmål i sällskapet, att han kunde få variera med litet modernt romarspråk.

Italienskan är det rätta »konstspråket», fortfar talaren, och som han var konstkritiker ville han gerna tala på ett språk, som ingen mer än han sjelf förstod.

Sedan glasen blifvit tömda föreslog redaktören att man borde gå och supera.

Vid bordet meddelade han därefter att han egentligen icke borde supera, emedan hans mage ej tålde vid det. Och därpå bestälde han för sin del rökt Falukorf med äggröra.

För folk med dåliga magar borde det finnas särskilda matsedlar å restaurangerna, ty eljes äta de upp maten för dem som äro utrustade med friska magar, och gå sen hem och få kolik eller annat illamående.

Efter supén återvände sällskapet till kaféet, där stämningen nu höjdes vid kaffet, avecen och cigarrerna.

En genialisk riksdagsman, jemte två par andra remarkabla personligheter slöto sig nu till sällskapet, som växte ut, så att det måste slå sig ner i ett särskildt rum.

Riksdagsmannen kastade sig genast in på politiken, hvarvid oppositionsmannen med Mosestypen fick eld i ögat och oupphörligt replikerade, under det hans skönliteräre vän herr Halvor vred sig i sin bekväma länstol, som om han haft magplågor. Ty han hade minst af allt sinne för politiken. Estetikern snusade, smuttade på sitt glas och talade italienska för sig sjelf!

Redaktören hörde på, gjorde då och då ett inlägg, och staplade, för att förströ sig, glas och kaffekoppar på hvarandra till en kolossal piedestal.

RIKSDAGSMANNEN HÅLLER FÖREDRAG I NATIONALEKONOMI.

— Detta land, sade slutligen riksdagsmannen (han menade gamla Sverige) är ett *dunt* land, förlåt att jag säger det, efter som jag egentligen menar att dess invånare äro mer än lofligt inskränkta! Detta ha redan hos tyskarne blifvit till ett ordspråk, de kalla oss icke för ro skull: »die dummen Schweden»! Och jag vill visa att tyskarne ej håller ha så orätt! Vi ä *dumma*, mine herrar, kolossalt *dumma*, jag erkänner det!

Vi låta vårt vatten rinna bort, utan att tillgodogöra oss alla de millioner hästkrafter som våra vattenfall representera. I stället köpa vi engelska stenkol för att drifva våra industriella verk med! Vi exportera våra mineralier, allra helst i den allra råaste form, och våra landtbrukare, som hålla på axiomet: Sverige åt svenskarne, slicka sig om munnen och hålla på att låta ögonen trilla ur hufvudet på sig när de få syn på en rödmälad och förgyld amerikansk lie. Den måste de ha!

Jordbruket, vår modernäring, behöfver upphjelpas, sägs det, och det har sagts så länge jag mins det!

Men ge mig exempel på en jordbrukare som ej köper en egendom för 50,000 kronor, när han blott eger 25,000 eller, om han eger 50,000 kronor icke köper en gård för 100,000! Ge mig vidare exempel på hur många som icke bebygga en 50,000 kronors egendom med byggnader för ungefär lika mycket, ifall de icke finnas där förut, då ingen vill ge ett öre för dem.

Visa mig vidare hur många bönder som icke hägna 1000-tals famnar gärdesgård för nöjet att få släppa ett halft dussin får på sin träda. Visa mig hur många som verkligen sköta sin jord rationelt; som icke *så* på vinst och förlust och *skörda* på samma sätt!

Mina herrar! jag har varit i Kina, som har 100 gånger så många invånare som detta land, men endast 10 gånger så stor odlad areal!

Jag har sett kineser lefva kräseliga på 1 tunnland, när en svensk behöfver 10!

Men hur gör kinesen? Tror ni att han sår sin majs, som vi så ärter åt kråkorna, eller råg åt maskarne, eller hvete åt rostparasiter?

Nej, han drar upp sina plantor, i särskildt därtill inrättade drifbänkar, hvilka stå ofvanpå hvarandra, för utrymmets skull. Han vårdar dessa plantor, som en trädgårdsmästare sina, och sen sätter han ut dem på åkern, som när vi sätta potatis!

Hvarför är det dyrbarare att sätta hvetepantor än potatis? tro herrarne.

Är det därför att utsädet är billigare per hektoliter potatis än utsädeshvetet? Det har jag dock aldrig hört! Eller, är det därför, att hvetet ruttnar sen det kommer i sädeshingen, och potatisen står sig bättre? Eller, är det därför, att det är mera näringsvärde i en tunna potatis än i en tunna hvetemjöl? Jag har inte kommit underfund med det än! Men hvad jag kommit underfund med är, att det är *beqvämare* att *så* hvete än att *plantera* det! Men då begriper jag ej hvarför man inte också kastar ut potatisarne huller om buller på åkern, i stället för att köra upp fåror och sätta dem i, på lika afstånd från hvarandra, och sen ha besvär med att »kupa» dem o. s. v.

Man säger, att det icke lönar sig att t. ex. plantera hvete! Jag vågar påstå motsatsen, om det blott finnes tillräcklig arbetskraft till våra stora arealer.

Och tillräcklig arbetskraft finnes, ty qvinnor och barn kunna mera än nu sker användas i jordbrukets tjänst.

Mina herrar! Detta land är det rikast utrustade på jorden, och därför har det, trots sin fattigdom, kunnat bestå som sjelfständigt stat intill nu!

Här kan odlas sparris till 25 öre knippan, och våra drufvor skulle bli sötare än söderns brådmogna och förbrända, om vi förstode oss på drufodling, och sedan drucko af vårt inhemska vin!

Våra vilda bär äro de största läckerheter i fruktväg, därför att de hinna mogna långsamt och säkert, men taga vi reda på dem som vi borde?

Jag har varit i Amerika, mine herrar, ända långt bortå i »Vestern», och så kom jag en dag på besök hos en farmare. Han visade mig sina egor! Jorden var dålig men skörden rätt god. Dock klagade farmaren öfver dålig afkastning. Men här vill jag visa er något, som ger desto bättre vinst, sade mannen och förde mig bort till en afsides liggande stor mosse. Den lyste i rött och grönt, så att det gjorde ondt i ögonen att se ditåt.

Då jag frågade hvad som växte på denna oanvändbara mark svarade han:

— Det är »tranbär»! Jag sköter dem efter alla konstens regler och skördar stor vinst af dem.

Mina herrar, detta är endast några exempel för att bevisa mina påståenden, och ingen föreläsning, slöt den ärade talaren. — — — — —

Sällskapet klingade med riksdagsmannen och oppositionsmannen med Mosestypen log.

Professorn laddade ur sig en massa kritiska invändningar, så att herr Halvor började bli nervös och frågade sin sidokamrat om man ämnade ta lifvet af honom med

politik och nationalekonomi. Sade därefter till om en konjakstoddy!

Redaktören hade rifvit ner den gamla piedestalen af glas och koppar och bygt upp en ny, med en stor kaffekanna af nysilfver dinglande öfverst.

Herr Karl-Johan ville berätta en historia om sin äldrige fader och fick ett par af sina närmaste vänner att höra på.

Riksdagsmannen och professorn underhöllo hvarandra enskildt med tullresonnemanger, poeten och estetikern resonnerade om konst och reumatism, herr Halvor och herr Alvar, en ung krönikör, disputerade om Paris företräden framför Stockholm, och om två varietédivors företräden framför hvarandra.

Midt under alla dessa hetsiga diskussioner släckte vaktmästaren gasen, så att gästerna hade svårt att se om en 50-öring var en krona, eller tvärtom.

Därpå troppade sällskapet af, trefvande sig fram mellan stolar och bord i mörkret.

I tamburen törnade herrarne på en massa gamla bekanta med hvilka de ej varit tillsamman under qvälens lopp.

Herr Theodor bredde ut famnen mot en professor vid målareakademien, Karl-Johan log med hela ansigtet mot en jernkramhandlare bland sina bekanta, med hvilken han var vän och bror, och poeten skakade hand med en älskvärd uppfinnare af en oantändbar eldfärg.

Först ute på gatan tog sällskapet god natt af hvarandra.

HERR KARL-JOHAN FÖR DAGBOK.

Klockan var öfver midnatt när Karl-Johan och poeten anlände hem från det angenäma samqvämet på Opera-

kafét. Sedan herr Edvard tändt ljus, slog han upp en flaska vichyvatten åt sig och Karl-Johan, under det den senare satte sig ner vid poetens skrifbord och gjorde anteckningar i en obegagnad skizzbok.

— Hvad! Du tänker väl inte att arbeta nu? frågade poeten sin vän.

— Nej, svarade Karl-Johan och sigtade illmarigt med ena ögat på kamraten. Jag tänker föra dagbok jag, ser du!

Poeten skrattade, ty han hade en gång sett herr Karl-Johan nystafva på ett originelt sätt.

— Hvad skrifver du, låt mig höra! sade han. Herr Karl-Johan plirade än en gång med ena ögat, sigtade på kamraten och sade: Jag skrifver så här:

— *Jag hemkom i dag pirum* med min vän herr Edvard!

Poeten log.

— Inte kan jag se, att *du* är pirum, invände han.

— Inte jag, men *du*, svarade herr Karl-Johan.

Det framgår inte alls af ordalydelsen, svarade poeten leende.

Då skrifver jag:

— Herr Edvard hemkom i dag *med mig pirum!*

— Jag kan inte påminna mig att jag i dag kommit hem med dig, och att du då var pirum, invände åter poeten.

Herr Karl-Johan storbligade på kamraten, därefter blef han en smula retlig till humöret och sa:

Då skrifver jag så här:

— *Pirum hemkom jag i dag* med herr Edvard!

Poeten envisades fortfarande att han inte sett sin vän pirum den dagen.

Då slog Karl-Johan igen sin dagbok, drack ur sitt vichyvatten och gick in till sig.

Poeten gjorde detsamma.

Efter en stund stack den olycklige skribenten hufvudet in i poetens rum och frågade mycket vänligt:

— Om jag skrifver så här, blir det då rätt?

Med mig pirum hemkom i dag herr Edvard!

Poeten frågade lika vänligt, hvarför Karl-Johan fortfarande skulle envisas att skriva att han sjelf var pirum den dagen. Han kunde inte med godt samvete gå in på, att så var förhållandet.

Och först nu insåg målaren omöjligheten af att på ett korrekt sätt föra dagbok efter hemkomsten från en glad zwyck.

Han gjorde det aldrig sen häller!

EN UNIK INKÖRSSPORT OCH EN LIKA UNIK GÅRDVAR.

Redan följande dag ankommo den gamle herrns presenter och befunnos utgöra ett helt hästlass.

Rosenbuskarne utplanterades strax, liksom gravvården, hvilken »de tre» sedermera använde att hoppa bock öfver.

Inkörporten var ett konstverk i sin genre, men af samma form som en långkatches, med gångjern och lås på kortsidorna. Herr Anders, som i sin ungdom studerat ingenjörsvetenskap, räknade ut, hur stor bärkraft som fordrades för att fästa denna port i ett plank, och kom till det resultat, att en tjugofots bjelke, sju tum i fyrkant och nergräfd minst tolf fot i jorden skulle »stoppa». Karl-Johan föreslog, att som det var omöjligt att gräfva

ner en dylik bjelke i bergat, der porten skulle stå, denne i stället skulle hängas upp i ett par block, fastsatta i två mindre stolpar, hvarefter porten skulle kunna hissas upp och ned i planket, när man ville ut och in.

Poeten protesterade mot användandet af en dylik inkörspport, hvartill verlden ännu ej skådat maken. Han ansåg sig, för egen räkning, kunna använda sin armstyrka på ett förståndigare sätt, än att oupphörligt hala upp och ner en dylik port, när han ville ut och in.

Herr Anders instämde.

Presenten af hunden och hundkojan var däremot en angenäm och glad öfverraskning för »de tre». Hundkojan var så snygg, solid och stor, att herr Edvard betraktade den som »pendent» till Chateauets ena flygel, och röstade för att den borde brandförsäkras.

Och hunden! Det var äfven ett ståtligt djur, värdigt tre så groft byggda husbönder, som kolonisterna.

Kreaturet var gult till färgen, stort som en stut, med väldiga ramar, väldigt hufvud och väldig svans.

Karl-Johan undrade strax, hvarifrån man skulle få tillräckligt med oxar att föda en dylik hund med.

Herr Anders trodde, att han skulle bli farlig för hönsen, men herr Edvard påstod, att djuret ej var af »hönshundsrace». Karl-Johan lugnade dessutom herr Anders med, att om hunden verkligen skulle vara farlig för hönsen, så vore en dylik fara lyckligtvis öfverstånden på några sekunder.

Därpå försökte »de tre» att bekanta sig med det ståtliga djuret.

Herr Anders gick efter ett par sockerbitar och en båtshake och lockade därefter, tio steg från kojan, på hunden.

Denne var synbarligen icke rädd för båtshaken, utan gick helt lugnt fram och slukade sockerbitarne, som om de kastats i en ocean.

Då lade herr Anders bort båtshaken och smekte kreaturet, hvarpå poeten gick efter en portion hundmat, som på en restaurang skulle ha kostat minst en krona, och stälde födan framför vidundret.

När hunden i nästa ögonblick slukat portionen, viftade han vänligt på svansen och kröp in i sin koja.

Under en halftimme försökte »de tre» att åter locka ut djuret i det fria, ett försök som dock totalt misslyckades.

Dofva snarkningar inifrån hundkojan förkunnade till sist, att besten tog sig sin middagslur och att han ej ämnade låta störa sig häri, om ock hans husbönder skulle bli öfverfallna af ett helt rövvarband.

Först följande dag vaknade kräket.

SJETTE KAPITLET.

I VÅRBRYTNINGEN.

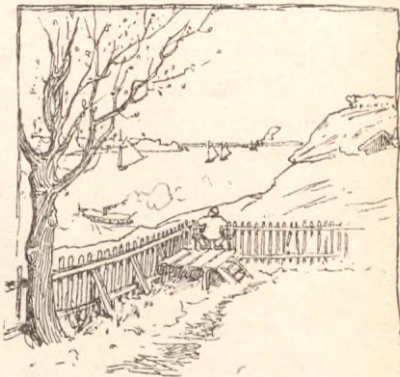
Vårsolen sken från morgon till qväll, isarne hade smält, och nymålade och nyreparerade ångare plöjde inloppet till Stockholms hamn, omvexlande med smäckra kuttrar med bländhvita segelmassor och »Rospiggar», tungt lastade med tegel och sand, hvars vimplar pekade åt det håll brisen blåste.

På varfvet hamrades och bultades dagen i ände, i hastig och munter takt, till dess vällingklockan förkunnade, att det var rast, eller arbetet var slut för dagen, då de sotiga smederna krälade ut från verkstäderna och hem till sig, som myror ur en stack.

En stund senare, i solnedgången, då allt var tyst och stilla, ringde det »Vesper» i diakonissanstaltens klockstapel, under det tornuret i »Katrina» samtidigt slog åtta, accompanieradt af uren i hufvudstadens öfriga kyrktorn. Och så blef det natt, och åter en ny solig vårdag, med glittrande böljor å strömmen. Borta på Djurgården spirade en späd grönska upp, så att några kolossala grå bokstäfver som gräfts upp ur gräsmattan uppe å högsta terrassen började att från södra bergen kunna urskiljas med blotta ögat.

»TIVOLI» stod det å jätteskylten.

På »Chateauet» och i dess trädgård hvarifrån man hade en öfverblick öfver all denna härlighet och tusentals andra pitoreska detaljer, njöto »de tre» sitt »dolce», halfvägs mellan himmel och jord, under det bakom dem, och långt ner under dem det öfriga Stockholm bredde ut sig i fågelperspektiv som en brokig jättemosaik.

»De tre» hade nu skaffat sig ett snyggt och solidt plank mellan sig och granarne, med egen inkörsport, af vanlig konstruktion, i gränsskilnaden mot gatan, så att de nu, om de så ville, voro alldeles afskiljda från den öfriga världen.

Inom gränserna af sin possession regerade de enväldigt, som nybyggaren å prärien.

Herr Anders gick med lufthål under armarne på sin kavaj, Karl-Johan i skinntröja och slokhatt, och herr Edvard i en elegant grå nattrock, med röd krage, samt röd fez på hufvudet.

Poeten hade ursprungligen varit den lycklige egaren till två lika vackra nattrockar, af hvilka kamraterna dock icke funno den ene vara nog pittoresk.

När därför poeten en morgon skulle ta på sig den sämre af nattrockarne, kände han sig icke riktigt hemmastadd i plagget, hvilket artisterna dagen förut med en sax förvandlat från sin ursprungliga form, till en slags uniformsfrack från den Gustavianska tiden, med stånd-

krage och två små skört bakpå, ej större än ett par ark skrifpapper.

Poeten låtsades som om ingenting händt, då han fann sin sköna nattrock på detta sätt massakrerad, men inom sig svor han att hämnas och han gjorde det äfven.

Herr Karl-Johan drabbades först af poetens hämd, ty några dagar efteråt infångade herr Edvard två ilska hankatter, som brukade slåss sins emellan om nätterna, och stoppade dem begge i en säck, hvarest han lade säcken under Karl-Johans säng, en qväll sedan denne gått ut.

Att börja med fräste katterna mot hvarandra inne i säcken, men efter ett par timmar insomnade de i hvar sitt hörn i sitt fängelse, och vaknade ej förrän Karl-Johan kom hem och ämnade lägga sig i sängen.

I början märkte landskapsmålaren intet ovanligt, men vid en oförsigtig rörelse i paulunen hörde han plötsligen en skarp hväsning under sitt hviloläger. Han trodde att en huggorm lyckats praktisera sig in i rummet, som låg i undervåningen, och ämnade ögonblickligen rusa upp, då han erinrade sig, att han var alltför tunnklädd om ben och fötter för att våga sticka dem utom sitt hviloläger.

I sin ångest ropade han på poeten, men denne låtsades ej höra nödroppen. Då fiskade Karl-Johan så småningom till sig sina pantalonger och skor, och tog plaggen på sig. Därpå gick han med elastiska steg ut på golfvet i sitt rum och lyste med ljuset under sängen.

När han fick syn på säcken högg han raskt tag i den, men högg samtidigt en af katterna i svansen, hvilket hade till resultat, att denne till återtjenst högg ett par af sina klor in i en af herr Karl-Johans »liljekonvaljebrytare».

Målaren, som trodde sig vara ormbiten på minst ett halft dussin ställen, slungade säcken i väggen; knuten, som endast var ytterst löst bunden, gick då upp, hvar efter de två katterna började dansa fransäs öfver möblerna i artistens sängkammare, så att han sjelf nödgades ta till flykten och slå igen dörren efter sig.

Han fick nu fatt i en eldgaffel, hvarmed han tänkte gå och väcka poeten; men herr Edvard hade redan riglat sin dörr, och skrifvit på ett kort under sitt namn.

Mottagningslid endast på förmiddagarne!

Följande morgon fick poeten mot-
taga en »utmaning» på pistoler af sin
förbittrade vän. Men som det i hela
Chateauets arsenal icke fans mer än en
till skjutning användbar pistol, samt ett
dito salongsgevär af grof kaliber valde
poeten geväret samt Karl-Johan pistolen.

Och så mättes afståndet mellan de stridande upp på
så sätt att de stälde sig med ryggarne mot hvarandra,
hvarefter de marscherade tjugo steg framåt i hvar sin
riktning. Så gjordes »halt» och »helt om», hvarefter
duellanterna sigtade med de skarpladdade vapnen i hvit-
ögat på hvarandra. Detta var dock ingen lätt sak, ty
efter allt att döma hade de begge duellanterna, liksom
genom en tyst och hemlig öfverenskommelse, tagit ut
stegen så långt som möjligt. Och möjligt är äfven att
de samtidigt räknat fel och kanske tagit trettio steg
hvardera i stället för de öfverenskomna tjugo. Ty hur
länge de än sigtade på hvarandra så blef resultatet å
ömse sidor endast några »bommar». För att få ett slut
på striden borrhade dock poeten med en spik, som han
för ändamålet medfört, ett hål midt för bröstfickan i sin
pels, hvarpå han stoppade en pistolkula i fickan. Ögon-
blicket därpå sjönk han »dödligt sårad» till marken och
vaknade icke till lifs igen förrän Karl-
Johan en stund senare bjöd honom en
försoningsbägare till brädden fylld med
»grogg». Och därmed var vänskapen för
alltid återställd.

I CHATEAUETS TRÄDGÅRD.

Det var som sagdt, vår!

»De tre» hade fullt upp att göra från morgon till qväll.

De hade redan börjat äta frukost och middag ute på verandan, sedan de den första solvarma dagen druckit vårens skål i whiskygroggar på den lilla altanen under takåsen öfver ingången till Chateauet.

Det var, hvilken dag som helst, tid på att börja med trädgårdsarbetet, ty ännu hade kolonisterna ej hunnit med att egna en tanke åt landtbruket.

En dag efter frukosten föreslog poeten kamraternä att gå ner och ta trädgården i betraktande.

Förslaget antogs, och trion steg ner från gårdsterassen, för att ta sin jordegendom i ögonsigte.

Trädgården var både stor och vacker, med vidsträckt utsigt öfver Djurgården och segelleden.

Karl-Johan fann strax ett pikant motiv, som han genast ämnade fästa på duken. Förresten vimlade det af pikanta motiv hvar man vände blicken.

När ett par artister få syn på ett bra motiv, så ha de inte blick för något annat!

Poeten fann jorden lämplig att bearbeta genast, och bad kamraterna gå efter hvar sin spade och börja gräfva upp trädgårdslanden.

— Ska *vi* gräfva, så skulle det vara intressant att veta hvad *du* ämnar ta dig till med? frågade nu herr Anders.

Poeten lofvade att »öfvervaka» arbetet, hvilket han bäst förstod att göra.

Kamraterna hånlogo impertinent, hvilket gaf poeten anledning att upplysa dem om att literatörer, och tidningsmän i allmänhet, förstå sig på *allt*.

ETT FÖREDRAG I LITERATURHISTORIA.

Literatörerna fortfor poeten, ha ifrån världens skapelse förstått sig på *allt!*

Hvad skulle Israels barn ha tagit sig till utan sin förste literatör: *Moses*, och tror ni att Vår Herre kunde anförtro åt någon annan, än denne Moses, ett så ansvarsfullt värf, som att föra Israels barn till det »förlofvade landet».

Visserligen knåpade under tiden Israeliterna med ett konstverk, för att sen få tillbe och beundra sina händers verk; och så uppstod den »gyllne kalffen». Men hvad Moses tyckte om det konstverket mins ni kanske?

Sedermera, fortfor poeten, blefvo alla gamla testamentets store män literatörer! *David* skref Psaltaren och *Salomo* sin Höga visa! Hvem visste på sin tid så mycket som profeterna, både de stora och de små. Och alla profeterna voro literatörer, som skrivit hvar sin bok i Bibeln. — Gå efter ett par spadar och gräf, och låt *mig* ha öfverinseendet öfver arbetet! slöt talaren.

Kamraterna stodo som förstummade. Karl-Johan påstod att poetens bevis var det oförskämdaste han hört. Då bad den senare att få fortsätta sitt literaturhistoriska föredrag ända in i den närvarande tiden, men då invände herr Anders, att han hellre ville gräfvä än höra på, hvar efter han gick efter en spade och började arbetet.

Poeten blef snart i tillfälle att visa kamraterna att det ej var så lätt att gräfvä upp ett trädgårdsland. Karl-Johan arbetade sig trött efter ett halftjog spadtag, och herr Anders tröttnade, äfven han, sedan han gräft upp ett stycke jord, så stort som ett tidningsblad.

Därefter frågade poeten kamraterna, hvad de hellst önskade få planteradt i trädgården.

Att börja med ville begge ha *sparris!* Detta lofvade poeten att de skulle få, ty han visste icke då att sparris behöfde tre år för att bli färdig, men sen han skaffat sig en trädgårdsbok visste han det, och då afrådade han kamraterna från sparrisodlingen, emedan den läckra växten mognade så sent, att man tidigare på året kunde få köpa den på Munkbron.

Sjelf föreslog han kamraterna, att de bland annat borde odla tobak, isynnerhet för herr Anders skull, så att han slapp köpa af sina vanliga »10-öres havanna». Detta tyckte äfven Karl-Johan, som var cigarrkännare, vara förståndigt.

Vidare föreslog poeten att man borde plantera några ostronträn för hushållets räkning! Karl-Johan höll styft på, att äfven några kaffebuskar inte vore så dumma att ha, och herr Anders röstade för några hasselbuskar, inte för nötternas skull, utan därför, att hans bägge vänner kunde behöfva att emellanåt få smaka på sjelfva buskarne.

Därefter gick artisten upp till sig, och klottrade ner några ark ritpapper, under det Karl-Johan gick efter sitt staffli och sin målarlåda, och satte sig ner för att efter-apa naturen på ett stycke linnelärf.

Poeten gick till telefonen.

TELEFONHISTORIER.

Telefonen var herr Anders påhitt!

Det var han som skaffat denna infernaliska apparat till Chateauet.

Första dagen den var uppsatt pinglade den hvarannan minut, och när poeten som den dagen väntade ett svar på apparaten, sprang upp vid hvarje ringning,

för att höra om det var det väntade »svaret» som kom, lät det istället:

- Tjenis på dig, det var bra att ni fått telefon nu!
- Hvem är det? frågade då poeten.
- Det är Pettersson.
- Hvilken Pettersson?
- Pettersson, vet ja! Helsa kamraterna!

Herr Edvard kände märkvärdigt nog ingen Pettersson. Annars är det i allmänhet ej svårt att bli bekant med, om man så vill, ett halft tjog Petterssöner. Och Karl-Johan upplyste strax att han kände minst ett dylikt antal, samt frågade poeten *hvilken* af dem som ringt på för att få tala vid honom.

Nästa gång herr Edvard sprang upp till telefonen för att få det väntade svaret, var det någon som ville tala vid »herr Anders».

Tredje gången hade den signalerande fått orätt nummer, och fjerde gången ringde apparaten af, just när poeten med andan i halsen, kom upp för trapporna och in i ateliern der tillställningen var uppsatt. Den gången var det förstås det väntade svaret som kom, ty sedan kom det ej, men väl en massa andra förfrågningar, som inte angick poeten ett dugg, och hvarpå han ej kunde svara. På eftermiddagen stängde han af apparaten, så att kamraterna, som voro ute i staden och kommit öfverens om att bjuda honom på middag ej kommo fram, utan narrades att ringa på »hem» oupphörligt, i den tron att herr Edvard tillfälligtvis var ute och tittade på hönsen, eller utträttade något annat lika viktigt ärende.

Hur många menniskor ha inte förresten förargat sig på telefonen.

Karl-Johan hade en bekant, som aldrig kunde låta bli att buga sig för telefonapparaten när han träffade den han sökte, och denne helsade på honom, före samtalet.

Och tänkte karlen då, under samtalets gång, på att icke buga sig när Karl-Johan bjöd »adjö», så distraherade detta honom så, att han aldrig fick utträttat hvad han ville. Fick han allt utträttadt så bugade han sig ovillkorligen åter vid samtalets slut.

En annan bekant, som ej var så artig, utan mera kärf till lynnet, telefonerade en gång till en underordnad, på hvilken han ämnade gräla, och kom af misstag i förbindelse med kungliga slottet.

När han grälat en stund afbröt den anropande:

— Hvem är ni?

— Hvem är ni sjelf?

— Jag är Oscar.

— Hvilken Oscar, jag känner ingen Oscar!

— Jag är *kung* Oscar! upplystes nu.

— Åh förlåt, ers majestät, förlåt, förlåt! ljöd det nu, sirapssött, under det den, som tänkte gräla i telefonen, bugade sig så våldsamt att han slog hufvudet i väggen.

Somliga kunna i telefonen aldrig uttala ett och annat ord, utan att bli missförstådda. Och värre blir det när de, före ett samtal, besluta sig för att riktigt tydligt markera uttalet.

Det är då icke ovanligt, att man t. ex. kan få höra en dylik människa säga i telefonen, med tonvigt på hvarje stafvelse: Kan jag få tala vid *köl-uthöraren* Persson (i stället för *ölutköraren Persson*). — — — — —

När en person har snufva bör han alldeles låta bli att begagna sig af telefonen. En herre bland herr Edwards bekanta hade berättat för honom, att han en gång

telefonerat när han hade snufva. Och resultatet blef följande:

Herrn med snufvan ringde på å sin apparat.

— Hallå, ljud det från stationen.

— Var god och ge bej »*drettifebb dio*»! (35 09) bad han.

— Klart till *trettiofem tio*! ljud det ögonblickligen från stationen.

Herrn med snufvan, som trodde att han fått riktigt nummer, ringde åter på, men fann snart, att han kommit orätt, och så satte han sig åter i förbindelse med stationen.

— Var god och gif bej »*dretti febb-dio*», sade han, så tydligt han förmådde.

— Ni var ju nyss der, invände telefonfröken.

— Nej, det var gålet »dubber», jag ville ha *drettio-febbdio*» fortfor herrn med snufvan eftertryckligt.

Klart till *trettio-femtio*, ljud det hastigt från stationen.

Herrn med snufvan tyckte visserligen, att telefonfröken nämnt orätt nummer, men han ringde likväl på.

— Är det »drettio-febbdio», som jag är hos? frågade han försigtigt.

— Ja.

Så utspann sig ett långt samtal, till dess herrn med snufvan åter fann att han kommit vilse.

Utom sig af förargelse ringde han af!

Så tog han sig en liten funderare, beslöt att vara lugn, ringde åter på till stationen och begärde, med i eget tycke, klar och tydlig röst:

— Ge bej *trettio-febb-noll-dio*.

— 35 0 10 fins inte på linien, fick han till svar.

Nu blef herrn med snufvan ursinnig och skrek i apparaten:

— Hör ni då »idte», jag vill bara ha dio, *bara dio!*

— Jaså, nummer *tio*, riksbanken. Det är upptaget, svarade telefonfröken.

Herrn med snufvan drog nu till med något okristligt, ringde af, gick ut, kastade sig i en droska och for till nummer *35 09*.

SJUNDE KAPITLET.

OM DIHLSTRÖMARE OCH KLASSISK LITERATUR.

Poeten gjorde ett försök att få fatt i ett par »Dihlströmare», som skulle gräfvä upp »chateauets» trädgårdsland; men inrättningens kamrer hade svarat, att alla hjonen voro upptagna för tillfället. Häraf drog poeten den slutsatsen, att Dihlströmare måtte vara mycket efter sökta arbetare.

Och poetens vän, professorn i historia, som alltid brukade använda Dihlströmare vid sina flyttningar, matt-piskningar o. d. hade berättat, att han i början äfven trott dem vara mycket vetgiriga.

Vid en flyttning hade nemligen ett par hjon kommit upp till den lärde mannen och sagt:

— Herr professorn, som har så mycket böcker, kunde gerna vara god och skänka oss så pass många som vi orka bära ur det här biblioteket.

— En hel mansbörd, upprepade professorn, i den tron, att han hört orätt. Ni måste då tycka mycket om att förkofra ert vetande?

Härpå hade Dihlströmarne smålett till svar och blygsamt tummat sina mössor.

Professorn sökte därefter ur sitt rikhaltiga bibliotek ut en samling nyttiga och värdefulla böcker, som icke precis rörde hans vetenskap, och packade dem på Dihlströmarne med följande vänliga tillegnan:

— Det var roligt att höra, att ni äro så intresserade af litteratur däruppe på inrättningen! Tag nu de här böckerna så länge, de räcka nog en lång tid!

Dihlströmarne bockade sig och tackade, men efter åtta dagar kommo de åter upp till professorn och tiggde honom om en ny boksamling.

Den lärde mannen häpnade öfver den vilda studielusten uppe å inrättningen och plockade ånyo fram en massa populära arbeten i skilda ämnen.

Dihlströmarne följde den lärde mannens razzia i sitt bibliotek, och slutligen utbrast en af dem ytterligt blygsamt, pekande på några dyrbara folianter i kvartformat och pergamentsband:

— Vill inte herr professorn vara god att också skänka oss några af de der stora böckerna?

Den tillfrågade följde med blicken anvisningen och utbrast förvånad.

— Ä, ni galna, gossar! Det är ju »Cicero» och »Seneca» och de öfriga »klassikerna» på originalspråket. Inte förstå ni er på dem!

— Jo då, svarade Dihlströmarne, dem förstå vi oss visst på! Se, vi ska säga professorn, »*att di betalar mer i snusbodarne för sådana der stora böcker än för di små!*»

* * *

På hemvägen från arbetsinrättningen fick poeten syn på en gubbe, som gick och gräfdde i en trädgård. Han vinkade honom till sig och frågade, om den gamle ville

komma hem och gräfva i chateauets trädgård, istället för att gå i detta potatisland och mullvada.

Uppgörelsen var snart gjord, och herr Edvard var nu rätt glad, att han ej fått fatt i någon Dihlströmare.

När poeten kom hem, berättade han för kamraterna, att han fått fatt i en gräfvare; nu borde äfven de uträtta något till landtbrukets fromma.

Karl-Johan berättade, att han sett på barometern, att det skulle bli regn snart, ifall detta kunde vara poeten och jordbruket till någon nytta, och herr Anders, som var mer uppriktig, sade att han gaf tusan i landtbruket, hvilket han ej förstod sig på.

Poeten förklarade nu, att landtbruk inte var någon konst alls. Alla odågor bland hans yngre bekanta hade slagit sig på landtbruk, sedan det visat sig, att de icke dugde till något annat.

Karl-Johan undrade, hvarför de icke lika gerna kunnat bli literatörer, hvarpå poeten genmälde, att endast folk med hjerta och hufvud voro lämpliga för ett dylikt kall.

Huruvida de däremot ej skulle ha kunnat bli *artister*, lemnade han därhän. Ty att bli artist ansåg han ej vara synnerligt svårt. Därefter satte poeten sig ner och skref följande uppsats, som han lemnade qvar efter sig på atelieren.

KONSTEN ATT BLI ARTIST.

Det är alls ingen konst att bli artist, och den så kallade »konsten» är inte häller så svår att komma underfund med, som man föreställer sig!

Du vill t. ex. bli en dugtig målare, icke sant? Nåväl, du kan bli det, hör blott noga på, så skall jag lära dig, hur det går till!

Först går du förstås till färghandeln och köper dig ett *staffli*, en *målarlåda* med *färgtuber* och öfrigt tillbehör, som du inte alls behöfver ha reda på, ty det talar färghandlarn om för dig! Så skaffar du dig, så vidt du ej ämnar bli »friluftsmålare», då du kan vistas ute, en rymlig och ljus atelier, uppe på en vind, med dager från *norrr*. Du möblerar ateliern, så som du sjelf tycker, och som alla andra dylika rum äro möblerade. Det vill säga, du sätter dit några gamla stolar, som du först sparkat duktigt på benen, så att de bli lemlästade, en chäslong, som stoppningen håller på att krypa ut ur, och som du sen breder ett brokigt skyнке öfver, så att hålet inte syns.

Vidare strör du omkring dig litet af hvarje, gamla tegelstensbitar, trasiga tombuteljer, tomma ansjovisburkar, ostronskal och annat, som brukar förekomma i lumpbodarne.

En sak ställer du här, en annan där, men ingen sak så att du sjelf vet, hvar den finnes! Detta gäller äfven med nödvändighetsartiklarne i rummet såsom klädesborsten och tändsticksasken.

Så kan du börja arbeta litet, när du får lust. Då ställer du en ren duk på staffliet, klickar ut dina färger på paletten, tar en tjugo à trettio penslar af olika kaliber i ena handen och *en* pensel i den andra!

Därpå ber du din modell, om du tänker måla en modelltafla eller ett porträtt, komma in och sitta eller stå, det är egalt, och beror på det motiv du tänker framställa.

När modellen ställts i position, börjar du måla! Härmed menas, förstås, att du med tillhjälp af färgerna och penslarne gör en afbildning af motivet på duken, så likt detta som möjligt. Värre konst är inte hela konsten.

NÄR MAN TAR ÖL FÖR ÄRENDE.

När poeten slutat sin uppsats, gick han ut för att köpa en tunna sättpotatis och några frösorter, som han tänkte så i trädgården. Han tyckte härvidlag att han handlade förståndigt. Poeten var lyckligtvis redan utom dörren innan kamraterna hunno få del af hans opus. När uppköpen voro gjorda ämnade han sig åter hem igen, och skulle äfven ha gått hem, om han ej händelsevis träffat en god vän, hvilken föreslog honom att gå ut med sig och äta middag.

Det är alltid så, när man har brådtom att komma hem, sedan ett ärende blifvit uträttadt.

Poeten hade en bekant, hvilken alltid hade mycket brådt att komma hem, när han gått ut i något ärende.

Denne man skulle en gång gå ut och köpa en krans, att läggas på hans aflidna hustrus graf, samt därefter skynda hem det fortaste han kunde. Sedan mannen köpt grafkransen kände han sig emellertid törstig och gick in på en restaurang för att dricka en sejdell öl innan han gaf sig af till kyrkogården. »Mannen med kransen» hade dock inte tömt halfva ölsejdeln, förr än en gammal vän till honom kom in på källaren och slog sig ner bredvid honom.

— Hvert ska' du ta vägen? frågade vännen, då han såg att »mannen med kransen» började bli orolig.

— Å, svarade han, jag har endast varit och köpt »en krans», som jag ämnade gå och lägga på salig hustru

mins graf å nya kyrkogården. Men så kände jag mig törstig och gick i förbifarten hit in för att få mig en sejdel öl.

— Jaså, svarade vännen, men så brådtom är det väl ej, att du inte kan dricka en sejdel öl med mig?

— Ånej, inte just det, svarade »mannen med kransen» dröjande. Låt det bara gå fort, ty jag tänkte, att sedan jag varit på kyrkogården skynda mig hem igen.

När den andra sejdeln var tömd, reste sig »mannen med kransen» och sa' adjö åt sin vän.

Utkommen på gatan mötte han en annan god vän.

— Se goddag, hvart tänker du ta vägen? sade den andre vännen i ordningen till »mannen med kransen.»

Denne berättade om sitt ärende, hvarpå vännen invände.

— Så brådtom har du väl inte, att du ej kan följa med mig in någonstädes i närheten och ta dig en bägare.

— Ånej, så brådt har jag just inte, bara det går fort, svarade »mannen med kransen». Därpå gingo de två in på närmaste källare.

»Mannen med kransen» hade många bekanta, som han råkade, och som alla ville bjuda på ett glas.

När aftonrodnaden göt sitt skimmer öfver hufvudstaden hade »mannen med kransen» ännu inte varit och lagt ner sin vackra hyllning åt sin aflidna hustrus minne på hennes sista hvilorum. I stället hade han varit på öfver ett halftjog källare, i sällskap med goda vänner. Och alltjämt stötte den stackars karlen på nya motigheter! Han träffade i hvarje gathörn folk, som rådde honom, att till en annan dag uppskjuta besöket på kyrkogården, ty det var ju i alla fall försent att gå dit *den* dagen. Detta erkände karlen till sist, och som det äfven

var försent att gå hem, bad han vännerna följa sig in på närmaste källare och der tömma ett glas med sig.

Vid ett-tiden på natten gick den hedersmannen hem, med begrafningskransen dinglande på ena armen, och svor på att följande dag gå och lägga minnestecknet på sin »ömt och evigt» saknade hustrus graf.

Men följande dag gick det på samma sätt som dagen förut, ty nu hade karlen ännu brådare att få ärendet uträttadt, och ännu brådare att komma hem igen.

Tredje dagen hade han inte alls brådtom, ty nu var det i alla fall — för sent. Han gick dock ut och tog kran- sen med sig. Men den dagen mötte han märkvärdigt nog inga bekanta! Han gick ensam in på en restaurang och tog sig en bägare och nu tyckte han att kyparne småflinade åt honom. Detta förargade honom, och så skyndade han ut och tog en droska till nya kyrkogår- den, hvarefter han äntligen en half timme senare ned- lade kransen på sin plats. Därefter for han hem, och gick icke ut på fjorton dar. — — —

Sedan poeten och hans vän ätit middag och be- rättat historier, föreslog den förre att man skulle tillbringa aftonen å en varietéteater.

När poeten efter föreställningens slut fick höra att hans vän haft tråkigt, invände han förebrående.

— Hvarför sade du inte ifrån, att du ej tyckte om att gå på varietéen.

— Jag trodde att det roade dig! svarade den till- frågade.

— *Mig!* återtog poeten. Jag har sett det så många gånger, att jag kan det utantill. Det var för din skull jag föreslog att vi skulle förströ oss på detta sätt.

Vänner ha ibland rätt svårt att vara uppriktiga mot hvarandra!

— Äfven du min Brutus! sa' därför en gång Cesar. På hemvägen höll poeten ett föredrag öfver varietén.

OM VARIETÉN.

Varietén, sade han, är den nya tidens nya konst. Den har framtiden för sig och har redan delvis slagit under sig de gamla konsterna.

Man älskar nu, mer än förr, variation i byggnadskonsten, därpå äro våra nyaste palats ett exempel. Inom målarkonsten älska både artisterna och publiken varierande motiv, det är bara färgskalan som får sitta emellan och denna blir därför oftast enformig. På det dramatiska området varierar smaken högst betydligt, och en variation på den lyriska konsten är operetten.

Skriftställarekonstens varieté är pressen, hvarje tidning har ju på sitt program ett löfte att vara så »omvexlande» som möjligt.

Gamla institutioner ha måst följa med den nya tidens varietésmak; i kyrkorna uppföras gammalliturgiska vespergudstjänster, till omvexling med frälsningsarméns andliga varietéföreställningar och de hundratals sekternas varierande religiösa uppfinningar. Konungamakten får ställa till varierande föreställningar af hvarjehanda slag, för att bibehålla sin popularitet, och hur variabel är ej den nya tidens politiska uppfattning.

De nya konsterna komma kanske sedermera så småningom att uttränga de gamla, eller rättare sagt, hvad som förr varit konst blir det icke längre.

Allt detta är endast ett bevis på att tiden går fram-åt! Variation är lika nödvändig för den nya tiden, som den varit för den gamla, fastän den nya tiden vill ha flera och snabbare omvexlingar än den gamla. Och egentligen är konsten att variera icke en så svår konst, när man har så mycket gammalt materiel att göra nytt af och man dessutom kan tillgodogöra sig allt det verkligt nya som för hvar dag uppfinneres.

Sedan poeten uttalat dessa visdomsord, (hvilka hans vän inte orkade bemöta), föreslog den senare, att man skulle soupera och därefter taga en åkare och fara hem.

STOCKHOLMSÅKARE, NATTETID.

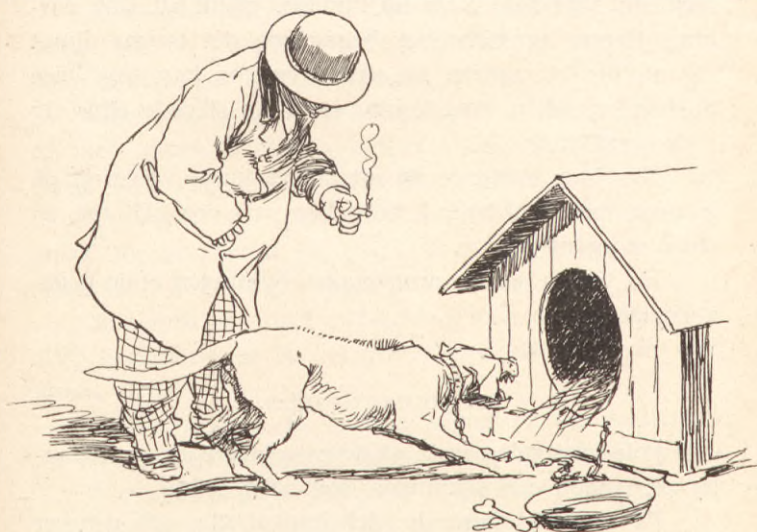
Vid tolf tiden, när supén var afäten och kaffet och avecen inmundigade, gälde det således att få fatt på en åkare.

Poeten och hans vän gingo följaktligen fram till Gustaf Adolfs torg, där det vimlade af droskor. Herr Edvard anammade ett ledigt åkdon och bad kusken köra upp till Söder. Men droskkusken vägrade, emedan han bodde på norr, och ämnade sig hemåt. Och efter honom vägrade tio andra lediga kuskar, som alla bodde på norr, att vid denna tid på dygnet köra de begge herrarne till Söder.

Poetens vän, som var resande, tyckte att det var det originelaste han hört, att droskkuskar begagnade sig af kunderna för att sjelfva få åka hem så där dags på dagen. Då upplyste herr Edvard, att alla Stockholms droskkuskar voro mer eller mindre originela. De tyckte alla om att få färdas så korta turer som möjligt, och hållre däremellan stå på stationerna och vara overksamma.

Slutligen träffade de två vännerna på ett privatåkdon, med kusk i livré, hvilken erbjöd sig att skjutsa dem, om det ock vore till verdens ände. Hvad var att göra annat, än att uppmuntra denna oärliga industri och döfva samvetsqvalen med att inbilla sig, att de två ståtliga hästarne ovillkorligen voro i behof af att motioneras.

* * *

När poeten kom hem stod gårdvaren och stormskälde på hundkojan.

Herr Edvard gick fram och försökte lugna djuret, men hundkojan och hunden hade synbarligen blifvit ovänner på allvar. Poeten begrep att börja med ej, hur en hundkoja kunde så i grund förarga en hund, hvilken till sin natur nästan var frommare än ett katolskt helgon, eller en kungl. svensk officer af nya skolan. Men så

upptäckte han slutligen, att det måtte vara något fel med sängkläderna inne i kojans, ty hunden nafsade emellanåt efter sin madrass. Då stack poeten in armen i kojans, trefvade på madrassen, och fann snart att det stackars djuret hade allt skäl att vara missbelåten med sin hviloplats, ty han hade till hufvudkudde icke mindre än två stora igelkottar! När dessa undanskaffats lugnade det upprörda djuret sig åter. Olyckligtvis hade herr Edvard när han skyndade fram till hunden, glömt att låsa porten. Denna uraktlåtenhet begagnade det trogna djuret sig af, för att senare på natten rymma från sina kära husbönder, tillika med kojans, som han släpade efter sig i sin jernketting.

När han tröttnade på att längre kuska omkring på gatorna med sin bostad, kröp han in i den och tog en stilla morgonslummer.

En timme senare arresterades flyktingen af en polis-konstapel.

OM POLISKONSTAPLAR.

Poliskonstaplar äro i städerna allmännare än elefanter på landet, och skåningar, som icke svärja.

På hufvudet bära de pickelhufvor ute, och peruker inne, i fall de notabene äro flintskalliga och detta generar dem.

Af vår Herre äro de skapade att patrullera på gatorna för att anamma utelöpande hundar, illa balancerande Bacchibarn, tjuftar och andra missdådare.

Sina händer bär en poliskonstapel eljes för det mesta på ryggen, och antagligen skulle han äfven vilja ha ett par ögon äfven där. Sina yttre sinnen ha poliskon-

staplarna tränat i och för flitigt begagnande till olika ändamål.

Få de *syn* på en tjuf knipa de honom, men få de inte *syn* på honom kniper han hvad han kan komma öfver. *Osynliga* poliskonstaplar ser man ofta, när de som bäst behövas för att afstyra ett stilla gurgel, eller hindra folk med dåligt ölsinne från att ge fältskären förtjenst.

Konstaplarnes *lukt* är likaså beundransvärd, åtminstone har en »detektiv» i regeln bättre »väderkorn» än både almanackor och barometrar.

Hörseln hos en poliskonstapel är äfven betydligt mycket bättre än på en jungfru, sedan hon låtit frun i huset skrika sig hes af att ropa på henne.

Smaken hos poliskonstaplar *vexlar!* Somliga ha smak för att blanda sig i alla slags *mål*, således äfven *slagsmål*, andra ligga mera åt *brottmål*.

Känslen är svagast utvecklad, men »ömnia känslor» efter tienstgöringen är det exempel på att konstaplar ofta kunna hysa.

Poliskonstaplar få ej röka cigarr på sin post, men att använda *hvissepipor* vid behof är dem icke förbjudet.

När de icke gå på post, åka de gratis på spårvagnarne.

Hvarje poliskonstapel har sitt pass.

Bli de opassliga ha de fri läkarevård.

Sina medmenniskors plikter ha de på sina fem fingrar.

På de andra fem fingrarne bära de vanligen en bomullsvante. Fylleri, oljud och motstånd etc., allt sammans vet de hvad det kostar på öret.

En polis lär finnas i Trosa. *Tripolis* finnes däremot på norra kusten af Afrika!

ÅTTONDE KAPITLET.

EN KARNAVAL I BERNS SALONG.

et njutningsrika, glada Stockholm kan aldrig få för mycket roligt!

Men det kan, som barn, ledsna på sina gamla leksaker, när något nytt och pikant bjudes, och som barn, skjuta gunghästen i vrån för att en tid fröjda sig åt en blecktrumpets skrällande toner, tills ett, tu, tre munstycke och handtag brytas af, då det med ens blir slut på fröjden och en ny leksak måste fram, för att gå samma öde till mötes. När barnet så ledsnat på det glittrande och skrällande men bräckliga »skräpet», kommer den massiva gunghästen i vrån, som gått i arf inom familjen åter till heders.

Den »gasterande» Pariserchansonetten utan röst, och utan annan talang än den, att kunna kokettera med ett par glittrande ögon, korta kjolar och vippig turnyr, är efter en vecka lika populär som den intelligenta och begåfvade operadivan och applåderas hvar qväll frenetiskt.

Circus och varietékonstnärernas konkurrens med Thalias prester och prestinnor »går med glans», och består

ett gratisnöje vid en jubelfest, eller dylikt, riskerar publiken med glädje att förr mista armar och ben i en folkträngsel än att gå miste om att ha sett alla namnchiffren, triumfbågarne, gasramperna, fyrverkerierna och de bengaliska eldarne.

För att bereda publiken ett extranöje, som med all säkerhet skall gouteras, behöfves endast en liten »anledning» som förevändning!

Med anledning af t. ex. en orientalistkongress, eller något annat ovanligt i mötesväg illuminerar och fyrverkar det glada Stockholm, lika säkert som det på en fetisdag äter semlor och mjölk, eller går på karnaval, ifall någon är så hygglig att arrangera en dylik.

Ty tas det glada Stockholm blott från rätta sidan är det med om *allt!*

* * *

»De tre» hade mot slutet af säsongen, fått inbjudning att bivista en konstnärskarnaval.

Från Berns populära och storartade Bacchitempel, der njutningen af vingudens håfvor adlas genom att publiken hvarje qväll får en god musikalisk konstnjutning till lifs, ljuda i oafbruten följd sprittande vals- och polkatoner, karnavalsqvällen.

Vagn efter vagn, i den långa filen af åkdon, stannar framför den provisoriska baldakinen, som leder in i kapprummet.

Dörrarne till salongerna stå på vid gafvel, och innanför dessa tråda de maskerade damerna dansen med kavaljerer i dominos, frack eller andra lika utpregladt karaktäristiska kostymer.

Varmluften från de stora kalorifererna därinne är redan mättad med parfym, hvars olika dofter blandats samman till ett kaos af vällukter, hvilkas hvirflande fläktar, satta i rörelse af de dansande, strömma ut från damernas toaletter och förtaga verkan af den mildt stinkande och retande odör, hvars mäktiga dunster ej ens förflygtiga för de friska luftvägor, som i hvarje sekund bölja ut från hundratals solfjädrar, förda med mer eller mindre grace af mer eller mindre vana händer.

När »de tre» trädde in i salongen hade stämningen ännu ej på långt när nått sitt kulmen. En och annan blaserad kavaljer, som icke finner med sin värdighet förenligt att dansa (och hvarför skulle han det) kastar en forskande blick på sitt ur, hvars visare ännu ej skridit öfver midnattstimman, och gäspar, under det han med strategisk blick recognoscerar den terräng, der den stora striden om serveringsborden skall stå, för att åt sig och sitt sällskap utvälja den i hans tycke bästa platsen, på hvilken han sedermera fattar posto när ridån fälles ner och lilla salongen i en handvändning förvandlas från ball till matsal.

* * *

För min egen del går jag ej på en karnaval för att dansa. Ty jag har inte tillräcklig fantasi för att inbilla mig, att min dans skulle roa damerna, och själf är jag alldeles inte road af att snurra omkring som en fyrverkerisol. Jag ser således hällre på, när andra dansa på karnavaler, och försöker räkna ut hur många hästkrafter som förbrukas i hvarje dans till rakt ingen nytta. Och se'n en dans är slut och jag ser de arma människorna gå omkring och pusta tycker jag, att den som ställer

till en karneval borde betala dem som dansa, efter minst samma taxa som t. ex. musikanterna.

Kunde jag spela på något slags instrument i en orkester, skulle jag emellertid hellre blåsa bastuba gratis en hel karnevalsqväll, än att för rakt ingenting skutta genom ett dansprogram.

Vid toltiden dukas borden i matsalen.

Tonerna från flöjter, fioler och kornetter blandas nu samman med skramlet af knifvar och gafflar, under det larmet af de konverserandes röster, några pjerrots gälla gashojtanden, springet i spiraltrapporna, som leda upp till läkterne etc. tydligen förnimmes; först hvart och ett för sig för att därefter smälta samman till en symfoni, i hvilken då och då några skärande skrattsalvor tränga

igenom för att göra disharmonien så mycket mer karnavalsfestligt — harmonisk.

»De tre» ha blifvit skilda åt i trängseln och villervallan! Herr Anders och herr Karl Johan svänga om i dansen under det herr Edvard går och gör studier.

Vänner och bekanta klappa honom på axeln och invitera honom att gå med »and take a drink», som yankeen säger.

Han följer med en urvattnad och flåsande dansmästare och denne reqvirerar därpå champagne.

Herr Edvard, som håller inte tycker om att dansa, frågar sin flämtande vän, hvarför han i onödan arbetar ut sig på detta sätt.

Då svarar idioten, att han gerna vill arbeta för att få linda sin arm om en mjuk midja. I nästa ögonblick rusar vännen bort till en dam, kostymerad som hafsnymf, och ber henne sitta ner och tömma ett glas.

Hon tackar, och poeten hugger ett glas från en vaktmästare, som i detsamma passerar förbi, med ett halft dussin skramlande på en bricka.

Damen ser äfven echaufferad ut och vänder sig emellanåt bort för att lyfta en smul på masken. Herr Edvard frågar henne hvarför äfven hon ansträngt sig så gruffligt i dansen.

— Ja, säg det, den som kan, svarar hon. Nog är det ansträngande att dansa, men rysligt roligt är det.

— Hvari ligger då det »roliga?» Finner ni kanske något nöje i att lägga er hand på en obekant herres axel, att då och då känna en sakta tryckning af hans arm kring er midja, frågar poeten, med ledning af hvad han nyss fått höra.

— Nej, inte just det. Då måste man tycka om den man dansar med, svarade den lilla.

— Nå, hvarför arbetar ni då ut er med folk som ni aldrig sett förr och hvars namn ni kanske inte ens känner? frågar herr Edvard.

— Kors, man måste väl, annars är det minsann ingen, som bjuder hvarken på supé eller champagne! svarar damen.

Det var åtminstone reson i det resonnemanget, tyckte poeten.

Det är tusan alldeles, hvad fruntimmerna ibland äro bra mycket förståndigare än karlarna. — — —

En klok karl går naturligtvis på en karneval för att se på dansen, och sedan supera med den dam, som behagar honom!

Det är ändå han, som får betala »fiolerna», både på musikestraden och dem som ganymederna kräfva likvid för.

En karnevalssupé är rolig, när man, som damerna, blir bjuden därpå!

Och till på köpet får höra herrarne sitta och anstränga sig att vara spirituella.

Detta senare är i allmänhet en förbaskadt svår sak, isynnerhet för dem som samtidigt skola tänka på, om pengarne i portmonnän räcka till supén.

Har man godt om pengar, behöfver man ej vara spirituel på en karneval! Man requirerar i stället oerhörda kvantiteter champagne, slår sönder glas och ger ganymeden en femma i drickspengar.

Han man ondt om mynt (hvilket man aldrig bör ha, då man går på karneval) och vill se en dam på supé, kommer man antagligen lättast från saken på följande sätt.

— Hvad behagar ni äta, min nådiga, kanske litet ostron? frågar man.

— Ja tack! eller nej tack! I det sistnämnda fallet slipper ni bjuda på ostron.

Säger er dam: ja tack! så låt henne i guds namn få ostronen och requirera sjelf en kotlett eller något sådant där.

Då ska ni genast få höra er dam fråga:

— Ska inte ni också ha ostron?

— Nej, svarar ni. Skall jag ha ostron, vill jag ha dem riktigt *utmärkta*, och det äro de sällan på sådana här tillställningar. En kotlett är däremot *alltid utmärkt!*

— Jaså, säger er dam, förvånad, det visste jag inte. Hade jag trott det, skulle jag också ha requirerat kotlett!

Då ger ni er dam ett vänligt ögonkast och säger som så:

— Var lugn, min nådiga, äro inte ostronen bra, så skall ni inte behöfva att vänta på en kotlett. För en så älskvärd gäst, som ni, gör man ju allt! Hällre än att ni skall äta upp ostronen gör jag det, och lemnar er med godt hjerta min sköna kotlett.

Ett dylikt erbjudande skall visst icke sätta ner era aktier i er dams ögon, ty det är högst få damer som verkligen förstå sig på ostron. Och ännu färre damer göra det på en karnaval! —

Det är öfver midnatt och galanteriet är redan i full gång mellan pauserna i dansen.

Der har en notorisk Don Juan, med pudradt hår, och skägg à la Henrik III, redan enleverat sin Elvira; och der, i skymundan, i en af de många små bersåerna vid ena läktaren, kysser en entusiastisk Romeo med Mefistotyp chevalereskt handen på sin Julia.

Där skalkas en gryende Falstafftyp i frack, med svetttdrypande panna och de halmgula mustacherna slappt nedhängande, med en »munter fru» och när skämtet ibland tycks gå för långt, faller hennes solfjäder, med en liten smäll, som af ett Arlequinsvärd, på hans öra, under det emellanåt en liten muskelryckning på hennes hals förråder, att bakom den stereotypa, blackt färgade, fadda sidenmasken döljer sig ett par lefnadslustigt leende läppar.

Redan under supén börjar demaskeringen, och med denna försvinner en stor del af karnavalens illusioner!

Hvem skulle kunnat tro att den näpna marketenter-skan i grenadieruniformen, som med sådan grace dansade sista polkan, bär rynkor i pannan? Hvem anade väl att bakom den muntre och spänstige Arlequins mask dolde sig ett par stora grå mustacher, och under hans rutiga sockertoppshatt en hjessa, blank som en biljardboll.

Och damen där, i det urringade sammetslifvet och korta kjolen med blomstergarnityr. Hur sippt petar hon ej i ostronen med sin knif, under det hon smuttar på sitt champagneglas och helt sakta konverserar med sin kavaljer bakom solfjädern.

— Det är säkert ett par nygifta, som beslutit sig för att incognito njuta karnaval-lifvets fröjder, höres bordsgrannarne hviska. Så passerar plötsligen en dam, med eldröd mask, vid sin kavaljers arm förbi, och de begge herrarne nicka bekant åt hvarandra.

— Go' qväll på dig, Lina! Få vi slå oss ner här? Ijuder det plötsligen från den röda masken. Damen med sammetslifvet och korta kjolarne bevärdigar icke ens den frågande med ett svar, utan petar fortfarande förnämt med sin knif i ett ostron.

— Är du högfärdig, kanske! Tror du inte jag känner igen dig se'n du bodde i huset bredvid på — — gatan? fortsätter »rödansigtet».

Sammetslifvet rycker på axlarna och vänder sig till

hälften bort, i samma ögonblick som »rödansigtet» rusar fram för att rycka masken af henne.

Det blir ett ögonblicks handgemäng, några knifvar och gafflar jemte ett halftömt champagneglas klinga mot golvet. Kavaljererna träda emellan för att skilja de stridslystna, af vinet upphetsade valkyriorna från hvar-

andra. »Rödansigtet» tar i detsamma ett vigt skutt åt sidan och skrattar gällt åt att hon lyckats klösa ena resåren ur motståndarinnans mask, så att denna måste hålla fast den med ena handen för att den ej skall falla.

I smårummen är det hett som i en badstu' och trångt som på en Vaxholmsbåt en söndagsmorgon vid middagstid.

— Kypare! matsedeln! — Kypare, kaffe och konjak.
— Vaktmä-ä-ästare!!! — Hör han då inte? Ljuder det från alla håll, under det knifvar och gafflar skramla och glas klinga. Mefisto och Falstaff med sina damer tugga i ett hörn på ett par chateaubriand och skölja ner köttet med några klunkar champagne.

— Skål på dig! Ljuder det till höger och venster.

— Skål, småstadsbor! svarar Mefisto och tömmier med strålande uppsyn och bakåtlutad bål sitt glas i botten, under det Falstaff och hans vis à vis konversera om centralförsvaret och toaletter.

— Hvad här är gudomligt roligt i qväll, säger hon till sist. Tror ni att man vågar röka en cigarrett till kaffet.

— Huru, röker ni? frågar Falstaff.

— Nej inte då min mamma ser det, men så här — —

— Är det något mer som ni gör, då er mamma inte ser det? spørjer Falstaff åter. — — —

* * *

Herr Anders och herr Edvard stötte samman oupphörligt, än här än där i salongerna, men af herr Karl-Johan sågo de ej en skynt på hela qvällen.

Uppå i ett hörn på läktaren, där man hade en utmärkt öfversigt af det vimlande karnavalslifvet hade artisten och poeten en gemensam bål, som herr Edvard

höll vakt öfver, när han ej på kortare tider lånade ut platsen åt vänner som för tillfället voro utan bord. Dit kommo damer och slogo sig ner och ville att poeten skulle gissa hvilka de voro och han hade alltid artigheten att gissa på sina allra finaste qvinliga bekanta från hofvet, där han aldrig varit med sin fot.

Han kände mycket väl igen några glada fruar, som redan passerat trettioalet, samt hade giftasvuxna döttrar, och han fann snart att han gjorde »mammorna», glada genom att gissa på att de voro fröken »den och den».

Vid ett-tiden kom herr Anders, åtföljd af två hypereleganta damer, med hvilka han bekantat sig nere i salongen, eller, rättare sagdt, det var de som bekantat sig med honom, och kallat

honom i namn, samt bedt att få dricka med honom och poeten.

Sedan de begge damerna tagit plats vid bordet utvecklade herr Anders ett kavaljerskap mot de sköna, hvartill herr Edvard aldrig sett motstycke annat än i gamla franska komedier. Damerna å sin sida visade sig visserligen smickrade öfver denna rikliga artighet, som de dock mera uppfattade från komisk än allvarlig synpunkt, hvarför de från sin sida började visa herr Anders och herr Edvard samma uppmärksamhet tillbaka, och öfveröste dem med skämtsamma komplimenter.

En stund derefter fick konversationen emellertid en annan karaktär. Herr Edvard riktade några angrepp mot damerna, för att få utrönt med hvad slags folk han hade att göra, men dessa angrepp parerades så skickligt, att poeten fann sig vara lika klok som förut.

Herr Anders, som visst tyckte att kamraten gick de två damerna för hårdt på lifvet blef mer och mer chevalleresk och föreslog slutligen, att man borde supéra, när han fick höra att damerna ännu inte gjort detta.

Förslaget antogs och supén afåts under den mest animerade stämning! Herr Anders frångick sina vanliga principer och visade sig vid bordet vara en utomordentligt älskvärd och uppmärksam värd, hvilket kanske äfven berodde därpå, att han kort förut, tillsammans med herr Edvard och några andra vänner inmundigat en supé, som borde ha kunnat vara tillräcklig för en svältkonstnär när denne afslutat en fyrtyodagars fasta.

Kaffet, chartreusen och cigaretterna efter supén höjde ännu mer stämningen. Damerna utvecklade nu, under maskernas skydd, ett raffineradt koketteri, för att möjligen få de två att begå några förlöpningar och sedermera triumfera öfver dem, men herr Anders var fortfarande lika tillbakadragen och lika artig, under det herr Edvard, respekterande karnavalens frivoliteter under skyddet af mask och kostym, lät sin dam fortsätta sitt skämt att

agera fru Potifar, samtidigt som han sjelf sökte skydd under den kyske Josefs mantel, för att ej riskera att sedermera möjligen få spela en ännu narraktigare rol.

Men inom sig anropade han sina skyddshelgon om bistånd att slippa spela den ynkliga rolen till slut, och hans goda genius hörde hans bön och straffade de bägge damerna för deras grymma koketteri med två af vingu- dens håfvor uppeldade unga män, hvilka tvingats att under ett par timmars tid kalmera sig med den konventionela anständighet som kom då sederna försvunno. När likörglasen voro tömda och cigarretterna uttrökta reste de bägge herrarne sig för att åter föra damerna ner i salongerna.

I den trånga spiraltrappa, som ledde ner från läkta- ren, tvingades sällskapet att gå en och en i sender. I téten gick herr Anders, därefter de bägge damerna och sist poeten.

Midt i trappan höjde sig den sistnämndes dam på tåspetsarne, lutade kroppen mot räcket, tog öfverbalans och störtade ner i den trånga fördjupningen mellan väg- gen och trappuppgången.

Den andra damen, som observerade katastrofen, föll i armarne på herr Anders, under det hon utbrast: Min syster, hur gick det med min syster!

Därpå förlorade hon medvetandet och fördes af ar- tisten in i damtoalettrummet.

Herr Edvard, som stannat i trappan, böjde sig ner och hviskade oroligt till sin dam:

— Har ni skadat er?

— Nej, löd svaret, det är endast ett af mina ben, som sitter fast här under trappan. Poeten lade sig på knä samt började energiskt att trefva i ett kaos af upp-

och nedvända damkläder, och lyckades i ett ögonblick lösgöra det under trappan fastkilade benet, hvarefter han sprang ner och räckte sin dam handen, så att hon åter kom på fötter utan att någon af de öfriga maskerad-gästerna märkt hennes missöde.

Ögonblicket därpå hade den besinningsfulla qvinnan jemkat tillrätta sin toalett och sin mask, som åkt upp på hjessan, så att herr Edvard under en sekund fick se en skymt af hennes ansigte, ett mycket vackert ansigte, tyckte han i hastigheten, hvarefter hon räckte honom sin hand och sade: tack!

Herr Anders återkom nu och anvisade, hvart hans dam tagit vägen, hvarefter den unga flickan skyndade in till sin syster, sedan hon bedt de två skaffa en vagn för hemfärden. Poeten gick ut och skaffade vagnen, och när han kom in igen, stod herr Anders i tamburen och hjälpte de två damerna på med deras ytterplagg.

De två herrarne, som erhållit löfte om att få konvojera de bägge systrarna ett stycke på väg, stego in i kupén efter dem, och kusken fick ordres att köra till slussen, där de två herrarne stego af, hvarefter vagnen åter rullade i väg om hörnet på Räntmästarehuset — hvart visste de bägge kavaljererna ej.

När vagnen försvunnit, vände herr Anders sig om på klacken och sa':

— Det var kanske två grefvinnor det der!

— Tja, svarade poeten med en axelryckning — eller också ett par kammarjungfrur hos två grefvinnor.

* * *

Nere hos Berns är balen för länge se'n afblåst, men stämningen bland de kvarvarande maskeradgästerna har nu nått sin kulmen.

Pulsar bulta och kinder glöda. Konversationen går med iltågsfart, för full maskin, och skrattsalvorna klinga ystert, som fålars gnäggningar, än i falsett och än mera dämpadt.

I en chäslong halfligger en kavaljer och läppjar på chartreusen, under det han med slapp blick följer korkskrufsvindlarne från sin cigarett, som fallit ner på golvet och nu ligger och röker upp sig sjelf.

— Hva' ligger du och funderar på, alldeles ensam? frågar honom en bekant, som i detsamma går förbi.

— Jag! — — ja-ag funderar på att gå hem och lä-ägga mig, bara jag får fatt i hustru min, svaras gäspande.

— Hvar är hon då?

— Vet inte! Hon roar sig för sig och jag för mig! Så-ådana äro kvinnorna! — — Gift dig aldrig, gamle gosse! — — Gå i kloster! säger jag.

Så småningom rullar det ena ekipaget bort efter det andra, och lokalen börjar utrymmas. I en berså har en af betjeningen »vikt sig» och slumrat in, med servietten slappt nedhängande utefter ena låret. Framför hans venstra stöfveltå blänker en 50-öring, som en gäst tappat, och — ganymeden har icke sett den! Tjenstgöringen har varit ansträngande.

I uppslagen, fladdrande domino, kommer en kavaljer, med styf hållning och raka knän, marscherande i

trubbiga vinklar öfver den stora golfytan i stora salongen. Så ropas hans namn från det ena qvarvarande kottetiet på högra läktaren, där man äfven bland andra glada anleten upptäcker herr Karl-Johans skinande fysionomi.

Den anropade stannar och stirrar, först rätt fram, så till venster — — så bakom sig, så ner — — så upp mot takkronorna, så åter till venster — — så rätt fram och så — — äntligen till höger.

Nu ler han triumferande och gör en slapp rörelse med ena handen.

— Tjenis, gubbar, helsar han.

— Kom hit! ropas det i korus från läktaren.

— Ka-an inte! — Orkar inte opp till er på — Mosebacke — — — Tjenis!

* * *

Ännu vid åttatiden på morgonen sitta de glada själarne kvar på läktaren. En tjock »farbror», slätrakad i synen som en julskinka och friserad à la schaggsoffa, håller ännu målron vid magt och synes, trots sina fyrtio år, pigg och nyter som en vanartig yngling i beväringsåren.

— Hva' går åt dig, gosse, somnar du? Inte ska' du gå och »koja» så här tidigt, säger den tjocke med det vanartiga ynglingautseendet och klingar med en Bonapartetyt i pince-nez, hvarefter han fortsätter:

— Skål på dig, bagare!

— Tack ska du ha, dragkistpolerare, men nu super jag inte mer!

— Hva'för inte de' då, mår inte Kalle bra då? spørjer den tjocke.

— Inte riktigt! Blundar jag, så är de' mö-mörkt när jag ser mig ikring, och tittar jag upp ser jag håller ingenting.

— Prat! — — Gaska upp dig ett slag och ta en bottenföck! föreslår den tjocke och knuffar vännen i sidan, så att hans pince-nez faller i golvet.

Tjockisen tar upp syninstrumentet och sätter det på sin rinocerosnos.

— Nej, håll i mig ett tag, skränar han och gap-skrattar, så att hans tunnsäcksmage går i vågor. Vet du hvarför du inte »sir» någe med dom här mattslipade jalousierna för ögonen? — — Dom sir ju ut som om dom setat i en hornlykta! — —

— *Gråter* du kanske ut sqvättarne; det är ju tjockt med torkad punsch på pince-nezen! — —

Därmed tar den siste ärade talaren en ny klunk ur sitt glas och fortsätter:

— Är det någon som går med hem nu? Balen är afblåst och musiken har gått och lagt sig. Kommer du med, bagare? — »Bonaparte» torkar sin pince-nez.

— Hvar ska vi få va-vagn ifrån? hickar han.

— Sa' du va-vagn, sa' du? Jag tror snart att det nu fins *spårvagn* som hämtar utanför, upplyser en af sällskapet.

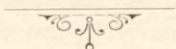
— Kors för tusan ä' klockan redan så mycke'. Då gå vi först och äter sillfrukost på Opris, och sen går vi hem till mig, föreslår »Bonaparte».

— Kyss till! Natten har varit glad och dagen är nu till spillo gifven.

Därmed resa de glada gossarne äntligen på sig och troppa nu in i kapprummen der en af sällskapet slutligen får hålla till godo med en vinter- och en sommargalosch,

under det att en annan finner att han fått sin hatt bortbytt under nattens lopp. Men det är inte så noga — — —

En timma senare är hvarje spår af karnavalen som bortblåst. De ståtliga dekorationerna äro nedtagna och magasinerade, det elektriska ljuset släckt och hela den nu så mörka lokalen vädrad och städad. Men genom en dörrspringa bryter en stråle dagsljus in och belyser en af läktarnes grinande hermer. Det ser ut som om han ännu befunne sig i karnavalsstämning.

NIONDE KAPITLET.

FESTLIGHETER PÅ CHATEAUET.

På vårsidan hade »de tre» åtskilliga »invigningsfester» för sina vänner uppe på »Chateauet».

På det att dessa fester skulle bli så angenäma som möjligt inbjödos äfven gästerna att hjälpa till att förhöja trefnaden.

Resultatet häraf vardt, att en tog med sig ett par flaskor champagne, en annan ett par buteljer af sitt bästa rödvin etc. under det andra åter kommo dragande med sparris, gåslefverpastej och andra delikatesser.

Det är både praktiskt och angenämt för såväl värdar som gäster att anordna dylika bjudningar.

Värdarne, eller värden, känner sig fullkomligt trygg gentemot gästerna. Han vet, att om de ock ha någon anmärkning inombords öfver att en rätt, eller ett glas vin, af det som bjuds på, icke faller dem riktigt på läppen, så försonas de lätt när deras egna viner eller delikatesser komma fram på bordet.

Ge de själfva en fest, så kunna de icke precis sitta och berömma sin vinkällare, men ta de ett par buteljer vin med sig bort på en annans bjudning så kunna de när deras läckerheter serveras med lugnt samvete säga som så:

— Nu mina herrar ska jag be er känna på det här vinet, som jag med de ärade värdarnes tillåtelse fört med mig hit. Jag kom öfver det för en femton, tjugo år sen; fick visserligen betala det dyrt, men så har jag ock haft glädje af det! Seså, bror Pettersson, blif nu inte rädd för att jag på det här viset har kostat på mig litet mer än vanligt, utan fyll ditt glas ordentligt så att du får riktigt smak på det!

På samma sätt låter det, när alla öfriga medförda goda saker serveras! Lyckas så värden att slå sig igenom med en af *sina* rätter, så att den faller gästerna på läppen, så är hela middagen, eller supén, räddad.

Hur det eljes går till på en middag vet ni kanske, och naturligtvis har ni äfven någon gång varit på *supé* med bal i en stockholmsfamilj, så vida ni icke varit det minst femtielva gånger, hvilket jag heller inte håller otroligt. Följaktligen — vet ni äfven, att det till en *supé*, efter den vänliga regimen, pro primo fordras värd och värdinna. Värden kan dock i de flesta fall undvaras, ty han tycker i regel ej om *supéer*, utom när han sjelf är bortbjuden (annan sak är det med fruarne). De voro icke kvinnor eljes.

Till *supén* fordras äfven gäster.

Supégäst kan hvem som helst bli, som spelar vira, samt har en ren stärkskjörta och en frackkostym att ta på sig. Kan han sen, utan att qväfvas, vistas en half natt i en afrikansk sommartemperatur och vara treflig, äfven om han invärtes svär öfver att skorna äro för små och liktorarne för stora, så är det bra. Det är heller inte illa, om han sen finner det trefligt att vid tretiden på morgonen gå till sängs, efter att förut ha stufvat in ett lukulliskt smörgåsbord, två supar, 8 à 11 rätter vällagad

mat, två halfva pilsner, ett halft dussin glas vin, kaffe, likör, en half punsch och lite till i matsmältningsretorten.

Detta om de manliga supégästerna!

Chateauets gäster hade vanligen god aptit, och värdarne åto och drucko alltid hemma, som om de i stället varit borthjudna! Qvinliga supégäster funnos aldrig på »chateauet» mer än ett par gånger; de få på långt när icke så mycket i sig, utan måste nöja sig med hvad som går i deras snörlif. Hur menniskor kommit på den galna idén att snöra sig, när de gå på supé eller middag, förstår jag ej. Och inte heller förstår jag, hvad det tjenar till att servera damer så mycket mat, som det vanligen vankas på en hjudning. Jag tycker, att lite nejonögon, sparris, franska ärter och annat tocket där, som slinker lätt ner, borde vara tillräckligt på damernas bord. Och så tycker jag, att man borde bjuda på supé så tidigt som möjligt på morgonen, så att frukosten sedermera kunde inbesparas. Nu påstå ju alla menniskor, utom värdinnorna, att det är det otacksammaste man kan ta sig för att bjuda folk på supé. Och jag är lifligt öfvertygad därom, ehuru jag alltid varit nog moraliskt svag att tacka värdfolket, innan jag gått ifrån en dylik hjudning. Antagligen göra andra supégäster det samma, äfven om de känna den svartaste negerotacksamhet i sitt hjerta. Ty sådan är menniskan! Den som, efter att ha läst detta, vill se sina vänner på supé, är i mina ögon en så god och ädel menniska, att jag skulle vilja njuta af hans, eller hennes, umgänge — en supéafton.

»De tres» middagar och supéer voro däremot, som sagdt, betydligt både mer praktiska och angenäma än vanliga hjudningar.

Gästerna fingo i regel sköta sig själftva, de trugades ej att äta sig allt för mätta, så att de mädde illa, en sak, hvilket som sagdt, värdarne snarare, af omtanke för sina gästers trefnad och välbefinnande, ansågo vara *sin* skylldighet.

Fans det t. ex. något riktigt godt på bordet så kunde herr Anders varna en gäst med klen fysik, eller dålig mage att ej äta för mycket däraf, enär han, som hade god fysik och god mage, nog skulle sörja för att det gjordes heder åt anrättningen. Karl-Johan sörjde å sin sida för att han fick en god maträtt till sig innan den kom till herr Anders. Följden häraf vardt, att herr Edvard för sin del måste tillgripa den taktiken att låtsas icke alls tycka om det han i verkligheten ansåg smaka godt, för att sedermera, då kamraterna smittades af hans likgiltighet för rätten, kunna få fatet tillbaka till sig och nu visa sig ångerköpt.

Folk, som bjudas på middagar och supéer, böra således äfven bjudas att ta med sig något godt dit! Detta försäkrar jag skall ge ökad trefnad åt en god middag eller en god supé.

Det ger också anledning till osökta konversationsämnen vid bordet, så att värd och värdinna slippa, att, så mycket som nu är fallet, anstränga sig att ensamma roa sina gäster.

Vid sina bjudningar hade äfven »de tre» infört en massa andra nya förströelser för sitt främmande.

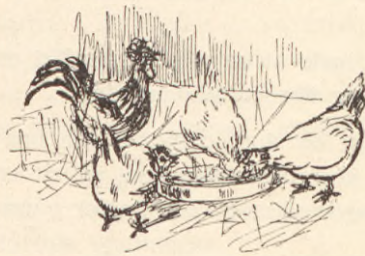
Så satte de t. ex. fram en stor sparbössa och uppmanade sina gäster att kontrollera hvarann, så att en viss plikt nedlades i bössan derest vissa regler i umgänget ej iaktogs.

En fläck på bordduken kostade sålunda 25 öre, för den som satt dit den, och ett opassande ord som fäldes under konversationen måste betalas med exempelvis tio öre, o. s. v.

För att få hålla ett tal vid bordet erlades 50 öre, och teg man alldeles kostade detta en krona.

Detta bötessystem roade gästerna mycket. Den ene sökte oupphörligt förleda den andre att nödgas plikta i sparbössan. Ordet blef äfven härigenom mera fritt! För ett tioöre kunde man få säga sin granne, eller någon af värdarne, en liten sanning, och ju flera små sanningar de senare fingo höra ju roligare tyckte värdarne att det var, ty sparbössans innehåll ökades härigenom mer och mer!

Till förströelserna under ett samqväm hörde ytterligare att gästerna afgiftsfritt fingo bekanta sig med »Chateauets» husdjur, hvarvid isynnerhet herr Anders samtidigt med förevisningen höll små intressanta föredrag ur höns- och hundlifvet. Artisten hade nemligen med mycken ifver börjat studera, isynnerhet hönsens lefnadsvanor och behof, och kunde »på håret», uppdraga träffande karaktäristiker öfver hvar och ett af Chateauets fjäderfän, hvilka han samtliga gifvit lika karaktäristiska namn, för att på detta sätt kunna skilja det ena djuret från det andra.

Ena tuppen, som var af despotisk och slyngelaktig natur och ständigt tyranniserade en annan tupp af mildare sinnelag, kallades *Kristian*, under det kamraten, med det vekare skaplynnnet, döptes till *Johannes*.

Ett gråspräckligt litet fjäderfä med utpräglade aristokratiska vanor och tendenser, kallades »*baronessan*», under det en godmodig, fet och beskedlig höna, hvilken herr Anders, om han så velat, skulle ha kunnat packa in i kappsäck tillsammans med annat resgods, utan att hon därför visat humör eller upphört att lägga ägg och kläcka ut kycklingar, hedrades med det plebejiska namnet *Johanna*. En svart höna, med tofs i hufvudet och hållning som en markisinna, kallades »*fröken Julie*». Ena tuppens favoritgemål fick heta *madame Pompadour*, och den andre tuppens, dito, *fröken Magdalena*.

Karl-Johan, som inte hade sinne för höns, i annan form än som »stekt kyckling» på matsedlarne, lärde sig aldrig att kalla djuren vid sina rätta namn, utan döpte oupphörligt om dem; tupparne till »Kalle» och »Petter-Niklas», och hönsen till »Pullan», »Rebecka», »Flaxmajan» etc.

Herr Edvard förevisade »Chateauets» öfriga märkvärdigheter, och sökte dervid göra dem så märkvärdiga som möjligt. Om herr Karl-Johans stora landskapstafla berättade han, att konstnären redan påbörjat den som litet barn och troligen aldrig skulle hunnit få den färdig om han väntat att ta i tu med arbetet vid mognare ålder.

Dessutom lät poeten sina jemnåriga vänner afgiftsfritt täfla med hvarann i vedhuggning, hvilket han tyckte var en lika angenäm sport som att gå på Tivoli och anställa täflan på kraftmätaren.

Och så förevisade han ett stycke potatisland, stort som ett rumsgolf, hvilket han påstod sig ensam ha gräft upp på en timme 11 minuter och 17 sekunder, ett kraftprof som han ej trodde att någon annan kunde göra efter.

Vanligen grepo sig några af gästerna an med arbetet och fullbordade det till poetens stora förvåning på högst hälften af den tid han sjelf behöft, och blef en gäst synnerligt smickrad af att härvidlag vara föremål för poetens beundran, så var det icke omöjligt att han kanske kunde förmås att visa hur stort stycke jord *han* (gästen) kunde gräfvä upp på en timme 11 minuter och 17 sekunder.

För att ytterligare förströ gästerna gjorde herr Anders musik och sjöng afgiftsfritt. Det är förunderligt hvad musikaliskt anlagda personer tycka mycket om musik! Herr Anders kunde sjunga flera timmar å rad när han applåderades, och de musikaliska gästerna tröttnade ej att applådera.

Den musikaliska smaken är dock väsendtligt olika.

Herr Anders tyckte mycket hellre om att höra sig sjelf sjunga, än att höra herr Edvard, hvilken han påstod sjöng alla melodier på en ton.

Karl-Johan var äfven sångare, men föredrog hälst allvarliga saker, såsom »Adams» julsång, hvilket program stämde så illa in med hans jovialiska fysionomi, att poeten alltid narrade gästerna att skratta när han andäktigt och allvarligt beundrande såg på sin sjungande vän, och sedermera vid ett visst storstättligt ställe i kompositionen förde näsduken till ögonen.

Poeten var för öfrigt, i fråga om musik, omöjlig! Han tyckte endast om kanonsalut

och regementsmusik, hatade positiv, dragharmonikor, pianoklink och symfonikonsserter. Han höll på att göra herr Anders vansinnig med sina frågor och sina inlägg, då denne skulle för honom klargöra tidsvärdet af en $\frac{5}{4}$ -dels takt, eller hvarför det behöfdes 7 kors-skalar i dur och 7 i moll, då det endast behöfdes 6 b-skalar i hvardera tonarten.

POETENS TANKAR OM TONKONSTEN.

Herr Edvard fann oupphörligt att tonkonsten icke följt med sin tid, den räknade hvarken efter decimal- eller metersystemet, utan höll ännu på med omöjlig och oegentlig bråkräkning, hvilket till och med munkbrofruar och andra månglerskor för länge sedan slutat upp med. Han tyckte att musikerförfattarne lika gerna kunde komponera i $\frac{36}{937}$ -dels som $\frac{5}{4}$ -dels takt, hvilket vore lika med en hel och 250 tusendelar. Han begrep inte hvad de 250 tusendelarne skulle tjena till, utöfver det hela o. s. v. Och herr Anders lyckades aldrig få det klart för honom! Poeten berättade vidare, att han en gång varit på en symfonikonsert och hållit på att gå derifrån vanvettig. Sång förstod han sig deremot bättre på, och skulle inte ha haft något emot att för 50 år sedan ha varit med och fått fribiljetter till några Jenny Lind konserter.

Poeten ansåg vidare, att alla konserter borde göras gratis, ty han trodde att konsertgifvarne säkert voro lika roade af att exequera musik som hans vänner. Ett par af dem, herr Halvor och herr Gunnar, mannen med mosestypen, kunde sitta hela timmar uppe på en klubb och spela piano utan att någon annan klubbledamot framstälde ens en den aflägsnaste anhållan om att få höra

dem, och äfven herr Karl-Johan kände en bekant konstnär bland sina vänner, hvilken under vissa klubbsammans träden inom konstnärsvärlden oafbrutet spelat piano i timal vid nachspielen.

Stockholmarne äro emellertid ett folk som ha behof af mycket musik, och den dag är kanske icke så långt aflägsen då enhvar stockholmare har sin lilla speldosa i fickan, som han drar upp och låter musicera för sig när han ej är i tillfälle att få höra gratismusiken på restaurangerna, eller vaktparaden. Det skulle helt säkert löna sig bra om någon företagsam person i hufvudstaden inrättade ett musiklånbibliotek der man mot en billig afgift kunde få låna hem speldosor, positiv, orchestrioneter och andra sjelfspelande instrument med olika repertoarer. Att hyra ut pianon är redan en affär som ju bedrifvits i många år.

Ehuru ej precis musikalisk föreslog poeten kamraterna att de gemensamt skulle spänna strängar på Chateauets ena långvägg der nordanvinden oupphörligen låg på, och på så sätt åstadkomma en ny musikalisk förströelse för sig sjelfva och sina gäster. En dylik jätte-eolsharpa skulle kanske en blåsig dag kunna spela för hela staden och totalt fördunkla det entoniga och sorgset klingande tyska klockspelet, hvilket alltid gjorde herr Edvard bedröfvad och kom honom att fundera på de synder han begått, se'n han sist hörde de vemodiga, klagande tonerna.

Hur mycket mer beundrade han icke då »Kristians» diskanthanegäll, accompanerad af »Johannes» väldiga baskuckeliku, hvilket lät som om han haft kronisk strupkatarr från barndomen och sedan dagligen gurglat sig med jerndroppar.

Musikanter ha icke i alla tider varit lika populära som nu. Här i Sverige fans ända in till Gustaf Wasas tid en lag hvari musikanterna inom hela riket förklarades fogelfria, så att de, mot en ringa ersättning till deras arfvingar, kunde slås ihjel af hvem som helst. (Hade det på den tiden funnits positivspelare, så hade dessa väl dessutom torterats på något raffineradt sätt, före aflifvandet).

Ersättningen till den dräpte musikantens arfvingar bestod i ett par nya skor, ett par handskar och en kalf, hvilket mördaren skulle lemna.

Men kalfven kunde han, om han så ville, återvinna på följande sätt:

Djurets svans beströks med fett hvarefter det fördes upp på en kulle der arfvingen nu tilläts att gripa fatt i den insmorda svansen, under det mördaren med en piska jagade djuret utför kullen. Lyckades arfvingen till den ihjelslagna musikanten hålla kalfven kvar i svansen under det denne kesade utför backen var djuret hans, annars inte.

Under tiden åskådades spektaklet af en stor publik, som naturligtvis erhöll gratisentré till förströelsen.

Annorlunda är det nu, då t. ex. publiken ibland spänner hästarne från operettdivornas vagnar och drar de sköna hem i triumf efter slutet af ett spektakel.

Musikanter äro i regel ganska originela människor, och om de stora kompositörerna berättas många rätt lustiga historier.

De stora kompositörernas sätt att arbeta var oftast lika originelt som det arbete de höllo på med.

Rossini komponerade gerna i glada lag, under smäl-larne af champagnekorkar.

Mozart läste Homer, Dante och Petrarca när han ville komma i stämning för att kunna komponera.

Verdi deremot läser Shakespeare, Goethe, Ossian och Hugo.

Méhul komponerade gerna i trädgårdar, omgifven af blommor och grönska.

Händel satt på kyrkogårdarne och arbetade.

Gluck komponerade helst i solskenet, och

Spontini i mörkret.

Salieri sprang kring gatorna och åt konfekt i stora kvantiteter under det hans hjerna arbetade med en ny komposition.

Adam och *Paesiello* skrefvo musik i sängen, den förre med ett par katter bredvid sig.

Auber komponerade till häst o. s. v.

Antagligen har det äfven funnits kompositörer som diktat tonskapelser under det de sofvit, metat fisk, eller rakat sig.

De mest musikaliska djur äro ormar och hästar, hvilka begge isynnerhet älska flöjtspel.

Det senare hade redan Krotonerna reda på, om man får tro Aristoteles.

Under ett af sina fälttåg mot Sybariterna lär nemligen Krotonerna vid en drabbning spelat flöjt så vackert, att Sybariternas hela kavalleri lockades öfver till dem och tillfångatogs.

Allt detta, och mera till, berättade herr Anders, för att åtminstone bibringa herr Edvard någon slags musikalisk uppfostran.

TIONDE KAPITLET.

ALLMÄN BRÅDSKA.

Ju längre det led frampå våren desto större blef arbetsifvern uppe på »Chateauet». Herr Anders hade ingen ro för folk som kommo till honom med beställningar; herr Karl-Johan arbetade så strängt, att han ibland måste hvila sig ända till framåt kl. 11 på förmiddagen, och herr Edvard sysslade ömsevis vid skrifbordet och i trädgården.

Karl-Johan hade skänkt poeten en gammal bondepraktika och herr Anders klipte samvetsgrant ut så många »minneslistor för landtbrukare», som han fann i tidningarne och lade dem på vännens skrifbord.

Den engagerade hjälpredan i trädgården tyckte endast om att gräfva! Han var en gammal gråhårsman, en smula kärf till lynnet, ehuru han omöjligt kunde förmås att behålla mössan på när poeten talade vid honom.

Denne ingaf synbarligen den åldrige mannen en viss respekt, ty han titulerade herr Edvard »patron» och lyssnade uppmärksamt på den unge mannens föreläsningar i landthushållning, hvarför poeten också mycket hällre resonerade med den gamle än med kamraterna i dylika frågor.

Gubben var äfven en ganska skicklig landthushållare, ty han berättade en gång att han i öfver 50 års tid varit torpardräng.

Han lärde herr Edvard att man skulle skära sönder sättpotatisen, och endast tillse att det blef ett »öga» kvar på hvarje bit, en sak som poeten också bad hushållerskan verkställa, och som denna äfven gjorde, genom att i sin ordning lega en hjälphustru från en af granngårdarne, jemte hennes fem barn att utföra arbetet.

JU FLERA KOCKAR, JU SÄMRE SOPPA.

Detta hade till resultat att herr Edvard måste hålla en liten föreläsning för hushållerskan öfver ämnet: »sjelf är alltid bästa drängen!»

Han förklarade, att han ingenting högre önskade än att se folk arbeta, men att det vore för mycket att se sex människor hålla på att klyfva sönder en tunna sättpotatis.

Han hade en stund stått och sett på hur arbetet tillgick, och han kunde på inga vilkor gilla arbetsmetoden.

Modren satt med en säck potatis på ena sidan om sig, och en tom korg på den andra.

Så klöf hon två potatisar i fyra delar, men under tiden tog hennes yngsta gosse och slungade en potatis i hufvudet på en af sina systrar, under det den äldsta gossen stod och »bollade», som en jonglör, med två andra potatisar.

Nu måste modren upp och tukta den minste sonen därför att han slagit sin syster i hufvudet, så att hon grät. Och följden af tillrättavisningen blef, att äfven den minsta började stortjuta. I förbifarten fick äfven den

gossen som bollade med de två potatisarne sig en knuff af sin hulda mor därför att han stod och lekte med »guds gåfvor», hvilket haft till resultat att de två återstående gossarne kastade till måls i trädgården med en massa andra potatisar, som modren nu måste springa efter.

Under det hon letade efter de bortkastade projektilerna, skar ett par af gossarne i öfverdådig arbetsifver sönder ett tjugotal potatisar, så att alla ögonen i regel stannade på blott en af de sönderskurna halvorna, och när modren märkte detta måste hon först ruska om gossarne ett tag och derefter »ställa sig på hufvudet» i potatiskorgen och sortera ut de bitar som voro utan ögon och som följaktligen ej kunde gro.

Herr Edvard frågade derefter hushållerskan hur hon aftalat om likviden för potatisklyfningen och fick till svar, att människan som skar sönder potatisen skulle ha betalt pr dag.

Poeten tyckte nu, att det skulle ha varit förståndigare att ackordera om arbetet pr månad, hvilket så förargade hushållerskan, att hon sjelf gick ner i källaren och tog del i arbetet, så att hjälpmadamen odeladt skulle få egna sig åt vården af sina små.

Herr Edvard tyckte för sin del aldrig om att förarga människor, men han lyckades deri temligen bra när han minst önskade det.

När Karl-Johan t. ex. kom ner i potatiskällaren och fick se att hushållerskan och sex andra människor sutto der sysselsatta med att skära sönder sättpotatisen, gick han fram till poeten och frågade om det var han som gifvit ordres om något så vansinnigt.

Herr Edvard bad nu kamraten att inte bli så ond öfver den saken, utan förklarade hvarför man alltid skär

sönder sättpotatis när man förstår sig på landtbruk; och hvarför man inte gör det när man, som Karl-Johan, är fullkomligt okunnig i bedrifvandet af vår modernäring. Derpå bad poeten sin vän, målaren, sätta sig ner och hjälpa de sju vid potatisklyfningen, emedan detta så att säga var att ta de första vingliga stegen på landtbrukets knaggliga stråt.

Men Karl-Johan förklarade sig icke ha tid, emedan han i stället ämnade hyfla af en dörr, som svällt, så att den ej kunde låsas igen.

Detta experiment tyckte poeten vara så intressant och lärorikt, att han beslöt sig för att följa med och se på.

Han fann saken konstigare än han föreställt sig den.

ETT KONSTIGT EXPERIMENT.

Det var en af dubbeldörrarne till tamburen med hvilken operationen skulle försiggå, och i nämnde dörrar funnos två stora glasrutor!

Herr Karl-Johan lyftade af dörren med mycken elegans, men hade synbarligen ej afvägt tyngdpunkten för förrättningen så noga som önskligt varit, ty när dörren väl kom loss från väggen tog den en öfverhalning bakåt, så att Karl-Johan råkade sticka ut hufvudet genom den stora glasrutan.

Lyckligtvis skadade han sig ej, men att åter få hufvudet tillbaka genom hålet var ej, syntes det, så lätt som att få dit det.

En man med en tamburdörr om halsen, i samma predikament som herr Karl-Johan, är i mycket hög grad egnad att ingifva sina medmenniskor deltagande!

Herr Edvard blef också mycket orolig öfver sin vän, när han såg att denne icke ens vågade vrida på hufvudet bland glasskärfvorna, som stucko fram rundt omkring vännens hals, och han gjorde genast den reflexionen, att

man ej bör gå bort på en bal med ett dylikt smycke på sig.

Han försökte hjälpa kamraten ut ur den ofrivilliga fångenskapen, men Karl-Johan bad honom, för guds skull, ej röra vid den tunga och ohandterliga pjesen.

Poeten föreslog nu, att målaren borde krypa ut hel och hållen genom hålet, men äfven detta förslag måste refuseras, på den grund att Karl-Johan var för fet att komma ut genom en dörr placerad på detta sätt.

Herr Anders, som nu kom till hjälp, föreslog, att man med en hammare borde knacka sönder de kring Karl-Johans hals sittande glasskärfvorna, så att hålet blefve större, hvilket artisen äfven gjorde på ett så konstnärligt sätt att Karl-Johan åter kom loss. Derefter bars dörren ut på gården och ställdes på kant mot ett gungbräde, hvarefter herr Edvard ombads att sätta sig grensle öfver den, och hålla i den, under det Karl-Johan hyflade.

När landskapsmålaren hyflat sig trött insattes åter dörren på sina gångjern och befans nu vara för *liten*, så att artisen åter måste lyfta af den och snickra till ett par ribbor att fästas ofvan och nedan i det för mycket borthyflade träets ställe. Det befans nu att dörren väl gick igen, men att låsa henne var lika omöjligt som förut.

Efter en noggrann besigtning kom herr Anders till det förståndiga resultatet, att orsaken hvarför dörren ej gick att låsa icke berott på att det tagit emot upptill eller nertill, och att hyflingen och beslagen med ribborna således varit öfverflödiga, utan att gångjernen nöts, så att dörren sjunkit, i följd hvaraf reglarne på låset ej passade in i sina hål i motsatta dörren.

Karl-Johan åtog sig nu att höja låset, så att det skulle passa, och skrufvade hastigt och lustigt ifrån det samma.

Herr Anders fick nu en ny idé och tyckte att det skulle vara förståndigare att utvidga hålen i motsatta

dörren, hvarefter låset åter fastskrufvades och den senare operationen vidtog.

Herr Edvard fick nu en annan idé, nemligen att åter lyfta af dörren och höja henne med ett par ringar, lagda å gångjernen, men detta förslag förkastades, såsom mera besvärligt än det förslag herr Anders framställt.

När utvidgningen af hålen skett, hvori reglarne skulle ta fäste, gick dörren verkligen i lås, men nu stod hon ej att öppna. Karl-Johan hade nemligen placerat ena låsvredet så, att detta, när det vreds omkring ett fjerdels slag, kom i horisontelt läge och hakade sig fast i den andra dörrens kant.

När äfven denna brist hunnit bli afhjelpat återstod det att skicka bud på glasmästaren för att få en ny ruta insatt.

Glasmästaren fordrade nu att få dörren hem till sig på sin verkstad, och det var endast derigenom att herr Edvard sändes som ambassadör, i utomordentlig beskickning, som poeten genom magten af sitt ord och sin övertalningsförmåga lyckades att få glasmästaren med sig hem.

»SJELF» ÄR ICKE ALLTID »BÄSTA DRÄNGEN».

Sådana äro glasmästarne! Åtminstone var den glasmästaren som herr Edvard råkade ut för sådan.

På hemvägen försjönk poeten i filosofiska funderingar och började luta öfver åt pessimismen. Han, som samma dag utvecklade för hushållerskan, att: *sjelf är bästa drängen*, och som i sitt sinne gladt sig åt att Karl-Johan tycktes dela hans åsigt, eftersom han på egen hand experimenterat med att få tamburdörren att gå

i lås, han hade nu måst anlita och öfvertala en ogen glasmästare att gå hem och sätta i en ruta.

Och hade inte Karl-Johan *sjelf* bråkat med dörren, så hade glasmästaren aldrig behöft anlitas.

Det är för bedröfligt, att man skall behöfva anlita *glasmästare* för att höja på en dörr, som sjunkit en millimeter eller ett par, tyckte han.

Men han såg nu hällre detta, än att han *sjelf*, eller kamraterna skulle ha börjat att experimentera med glasmästeri. *Sjelf* är således icke alltid bästa drängen!

Det är kanske därför som kungen behöfver ministrar, som regera, jemte sig, och ungarlar, fruar o. s. v.

När herr Edvard kom hem tänkte han uppmana Karl-Johan att gå åstad och gifta sig. Han tyckte att hushållerskan, med sin mindre högfärdiga uppfattning af tillvaron (hon hade ju tagit sex menniskor till hjelp för att klyfva en tunna potatis) vore ett lämpligt parti för målaren, som *ensam* trott sig om att kunna höja en dörr två millimeter och inte förmått det, utan andras hjelp. Menniska, du som yfs öfver allt hvad du tror dig kunna uträtta här i verlden, du begriper ofta ingenting, det är alltsamman!

POETEN REFLEKTERAR.

När poeten kom hem satte han sig i gungstolen och reflekterade öfver hvad uppfostran är för en svår sak! Han beklagade alla föräldrar som hade barn att uppfostra. Skulle de uppfostras att lära sig allt möjligt, eller skulle de uppfostras att bli specialister?

En karl som kunde allt möjligt hade herr Edvard aldrig sett (han hade ju sjelf kommit underfund med, att han ej kunde hugga och såga ved). Specialister hade han deremot sett, och dugtiga sådana, som visste fallhastigheten på en kula, afskjuten ur en kanon, men som aldrig visste husnumret der de bodde.

Han kom slutligen till det resultat, att den moderna uppfostringsmetoden bör gå ut på, att man bör lära sig så mycket som möjligt, äfven om man ämnar bli specialist i ett fack.

Han kunde derfor inte annat än högakta sig och kamraterna, som bjödo till att lära sig litet af hvarje, och han blef åter försonligt stämd mot Karl-Johan derfor att denne slagit ut en fönsterruta på gemensamt konto, ty målaren hade kort förut protesterat mot att ensam betala rutan, enär han slagit ut den för »de tres» gemensamma bästa.

Herr Anders tyckte deremot, att äfven han, i så fall, kunde få slå ut en ruta på gemensamt konto, en sak som han äfven fick löfte att göra, om han gjorde det på samma sätt som Karl-Johan gjort. Men härifrån afstod han!

Herr Edvard ansåg emellertid, att han borde för kamraterna hemlighålla resultaten af sina funderingar. Inte derfor att han väntade att bli hånad för dem, utan derfor, att han tyckte att de gerna sjelfva kunde fundera sig till en massa lifserfarenheter. Och lika lite gick han ut till hushållerskan och talade om för henne att han kommit under fund med att »sjelf icke alltid är bästa drängen». Det är alltid bäst att så mycket som möjligt hålla fast vid det auktoriserade gamla, ty annars bli folk upproriska och obstinata. Hittar man sjelf på något nytt,

eller kommer under fund med något gammalt nytt, så bör man behålla det för sig sjelf för att sedan triumfera öfver dem som icke kunna genomforska humbugen i verlden. Så resonnera säkert alla som kommit till magt på den här planeten, annars skulle icke all magt ligga i så få personers händer!

* * *

Herr Edwards gode vän, professorn, hade bedt att få medverka i trädgårdsskötseln och poeten hade gerna medgifvit detta! Han skulle inte haft något emot att så många af hans vänner som hälst medverkat, ty det är alltid roligt att se folk som hysa intresse för litet af hvarje, (med undantag af hjälphustrur som söka intressera sina minderåriga barn att på andras bekostnad lära sig de första grunderna i landtbruk, och välgörande fruar, som intressera sig för att ge andras höns potatisskal och sillben, hvilket äro mycket olämpliga födoämnen för höns, isynnerhet när dessa ej äro de välgörande fruarnes egendom).

Det är också inte trefligt att se folk som intressera sig allt för mycket för saker som de ej ämna lägga två strån i kors för! Ty hvad hjälper det att man intresserar sig för en sak, för att t. ex.: endast få *tala* om att man gör det.

Det är som att bära vatten i ett säll, eller ge en häst sågspån till foder!

Professorn hörde inte till den sortens menniskor, som bjöd stenar i stället för bröd.

Han berättade visserligen, att han i sin ungdom sått rädisfrön och fått frukter stora som rofvor, så att han och hans familj haft nog af en sådan rädisa en hel vecka,

men hvad gjorde det! Han intresserades af att utan ersättning arbeta åt »de tre», för att se om experimentet skulle lyckas än en gång. Sådana oegennyttiga människor fins det sannerligen ej tretton på dussinet.

TRÄDGÅRDSARBETEN.

En afton hade herr Edvard köpt hem en massa plantor, som han tänkte sätta ut i trädgården och nu bad han professorn godhetsfullt hjälpa sig, hvilket äfven denne gjorde.

Den gemene Karl-Johan, som satt och såg på hur de två vännerna knogade i sitt anletes svett nere å trädgårdslanden, påstod visserligen sedermera att professorn planterat allting ensam, och att poeten gått med en käpp i hand och stuckit hål i jorden, så att hans medhjelpare skulle se hvar han skulle sätta plantorna. Vidare påstod han att poeten oupphörligt torkat svetten ur ansigtet på sig för att imponera på sin medhjelpare, och druckit ur sex glas punsch för att stärka krafterna, då professorn endast druckit två, men helt säkert var detta endast ett sätt att få herr Edvard att äfven sätta plantor, så att Karl-Johan skulle få gå omkring och peta med käppen, för att sedermera kunna berömma sig af att ha deltagit i landtbruket.

Herr Anders åter uttalade öppet sin oförställda förvåning öfver att se de gröna plantorna sticka upp ur trädgårdslanden, och lofvade i sin tur att hjälpa poeten vid potatissättningen dagen derpå.

På qvällen, efter supén höll professorn ett tal för god årsväxt och berättade, att han, under det han arbe-

tade i trädgårdslanden gjort en massa egendomliga geologiska fynd i jorden.

GEOLOGISKA FYND.

Han tog upp ett tjog profver ur sin öfverrocksficka och förevisade dem.

När Karl-Johan sett fynden förklarade han dem vara afbrutna kritpipsskaft, men häremot protesterade professorn på det lifligaste. Han sade att dylika fynd ej voro så sällsynta i Småland, och att de bildats af kalkarter i jorden, som samlat sig ikring halmstrån och dylikt, hvilka sedermera förmultnat, hvarefter det sålunda uppkomna röret så småningom slipats glatt och rundt genom års-lång nötning mot andra jordpartiklar.

Herr Edvard fann denna förklaring vara ett ytterst intressant bidrag till den geologiska forskningens hittills okända resultat, och undersökte med noggrannhet ett par af fynden. Då upptäckte han plötsligen på ett af kritpipsskaftfragmenten en inskription inpressad i massan och läste: »*F. I. Park London.*»

Professorn blef mycket ledsen öfver denna upptäckt, liksom hvarje vetenskapsman skulle ha blifvit, men poeten gladdes åt det ljus han lyckats sprida öfver den nya upptäckten, och som tycktes bevisa att man äfven förr i tiden rökt kritpipor både i Småland och på Chateauet, samt litet emellan råkat bryta af skaften, så att dessa först kastats på sophögarna och sedan med dessa transporterats ut på åkern.

Herr Edvard berättade derefter om ett arkeologiskt fynd som några fornforskare på sin tid funnit i Westergötland.

Det var nemligen en dittills okänd runsten, som låg kullfallen i en backslutning.

Å denna sten fans inristad en inskription, sammansatt af skriftecken från skilda tider (det fans till och med å densamma några arabiska siffror, okända för forntidens innebyggare i det gamla Svithiod). Men i öfrigt bestod inskriptionen af runor, samt latinska bokstafstyper, och tolkades i sin helhet lätt sålunda:

*Biörn reste dæna Sten åt sin Fader Eskil.
Ano 355 dæn 5 Junni.*

Fyndet väckte bland de lärde ett ofantligt uppseende! Det skrefs om det i tidningarne och det förelästes om det från katedrarne. Det uppstod så småningom en vild strid mellan en massa vetenskapsmän om fyndets ålder. Det enda man enades om var, att årtalet (355) ursprungligen betydt 855, fast den första siffran af tidens tand blifvit otydlig och oläslig. Som en olöst gåta kvarstodo dock de arabiska siffrorna, som först började användas i Sverige på 10- och 1100-talet, jemte tideräkningen efter nya stilen, till hvilken påfven Gregorius XIII ju alltid ansetts vara pappa.

Det fans dock folk som gjorde försök att äfven försvara tillvaron af dessa märkliga företeelser å den intressanta runstenen och skrefvo broschyrer derom, till dess en sättare, vid ett boktryckeri, der en dylik broschyr trycktes, tog manuskriptet i hand, gick ner till sin chef och sade:

— Jag undrar, jag, om inte den här runstenen är densamma som jag och en kamrat högg ut 1855, den 5 Juni. Si saken var den att vi en hel sommar följde med och bar sakerna åt en sådan der herre som var ute

och letade efter runstenar. Och så lärde han oss till sist att läsa runor, så att vi, året derpå, försökte göra en runsten så godt vi kunde. Och det är säkert densamma som professorerna nu hittat! slöt sättaren.

Här slöt äfven herr Edvard och klingade med de närvarande.

ELFTE KAPITLET.

CHATEAUET I SOMMARSKRUD.

»De tres» stilla nybyggarelif å »Chateauet» hade hittilldags varit en verklig idyll.

I trädgården växte och frodades grönsaker och potatis, under det jättelika kardborrar med väldiga blad sköto upp utmed staketen, täflande med rabarbern och den vilda pepparroten i tropisk vegetation, samtidigt som å gräsplanerna taraxacum och tusilago äflades om herraväldet med den frodiga timotejen. Kastanjerna stodo i långa rader, bildande ett tätt mörkgrönt led, i hvars kronor och bladverk skatorna skrattade dagen i ända, under det sångfoglarna höllo till i bokarne och valnötsträden. Körsbärsträden stodo i blom, liksom åtskilliga rosenbuskar och syréarter. Och de höga amerikanska granarne, som i snabb växtlighet täflade med hvarandra att komma sig upp i världen, bildade en skarp kontrast mot några väldiga hängaskar hvars grenar nådde jorden, bildande stora, skuggrika bersåer, liknande kolossala bikupor, med grönskande kupoler. Hallonhäcken stod som en grönskande mur och de vilda vinrankorna klängde sig upp utefter Chateauets väggar och tak på de ställen der de frodades som bäst. Å den gamla lönnen på öfre gårds-

planen hade en stor gren blåst ner, men när bladen sköto ut och blefvo fullväxta märktes detta ej. Gungbräderna, jemte öfriga trädgårdsmöbler, voro nymålade för sommaren och gårdsplanen grusad och krattad. Terrasserna voro garnerade med vinbärs- och krusbärsbuskar och nedanför täcktes murarne af bladrika jordärtskockstänglar och slingergräs.

KOLONISTERNAS VÄRSTA PLÅGORIS.

Och i denna lustgård tumlade tjogetals katter om i gräs och buskager, likt tigrar i miniatyr. Der funnos katter af alla kalibrar, från fröken Miss satkattunge, som, så liten han var, låg på lur för hönsen, till herr Jim, Chateauets aristokratiska silkeskatt, som, när han satt på marken och såg en liten löfsångare hoppa kring på grenarne i ett träd öfver sitt hufvud, försjönk i sådan njutning öfver medvetandet hur en dylik liten stackars kramsfogel smakade ostekt, ofjädrad och utan sås, att hans giriga käftar omedvetet öppnades och slötos, under det hans gula ögon ännu girigare slukade läckerbiten, som om han med sin smilande lömska blick velat hypnotisera fogeln att sitta stilla ett ögonblick, så att han fick tid att skjuta rygg och göra sitt mjuka, smidiga dödssprång, för att hugga klorna i sitt rof. Der fanns randiga katter och fläckiga katter, enfärgade katter och två-, tre- och fyrfärgade! Rutiga katter var det deremot ondt om. Katter, som sågo ut som penntorkare, med igensvullna ögon och stympade svansar, kvarlemnade i någon kalabalik med hundar, eller på annat sätt afbrutna. Der fanns halta katter, och katter som kunde gå utmed en takränna utan att få svindel och falla ner,

eller ge sig af på hufvudet utför en taktärna utan att slå ihjel sig.

Herr Karl-Johan mådde rent af illa att se detta menageri begagna syrenerna som trapezer, eller ligga och lätjefullt gunga på grenarne uppe i lärkträden. Och då engång en »penntorkarkatt» kom med en ihjälbiten höna i munnen svor han en dyr ed att hämnas.

Efter att först i onödan ha skjutit bort så mycken ammunition som fanns, utan annat resultat, än att den katt han sigtade på, efter skottets aflossande vände sig mot målaren och liksom frågade:

— Var de mej herrn ville åt! beslöt Karl-Johan att gå tillväga på en annan »maade», som dansken säger.

Han tog därför en handduk med sig ner i trädgården och lockade med sin vänligaste röst och sitt älskvärdaste leende till sig ett exemplar af sina fiender.

Derpå försökte han knyta in djuret i handduken, men när en knut var färdig slank katten ut ur handduken och satte sig att storbliga på herr Karl-Johan, som om han trott honom vara vansinnig, eftersom han sysslade med dylika försök.

När landskapsmålaren på detta sätt försökt knyta in ungefär ett och ett halft

tjog katter i sin handduk uppmanade herr Edvard honom att gå in och hvila sig på

sin resårsoffa, med en kudde under hufvudet, så att han ej skulle se för öfveransträngd ut ifall hans snälla mor kom på besök, hvilket ibland plägade hända.

Herr Anders försökte nu, att sedan ny ammunition anskaffats skjuta en af hönstjufvarne, men hade under åtta dagars tid ständig otur.

Ty antingen inträffade det att artisten ej hade sitt gevär med sig när han såg en katt inom skotthåll.

Eller också såg han ingen katt i skotthåll när han hade geväret med sig.

Eller också fanns herr Anders ej till hands när en katt satt i skotthåll för honom.

Eller också fanns endast katten och geväret i skotthåll för hvarandra.

Eller också hade herr Anders skjutit bort sin ammunition när han med bössan i hand såg en katt i skotthåll för sig.

Eller också sköt herr Anders *bom* när han hade gevär och ammunition till hands och såg en katt i skotthåll för sig.

Det kunde också inträffa att katten satt ensam i skotthåll, och att både herr Anders och geväret voro borta i det afgörande ögonblicket.

I hvarje fall lyckades artisten aldrig att skjuta någon katt med salongsgevär. Om detta var herr Anders, kattens eller gevärets fel vet jag ej, och det är ej heller så godt att afgöra.

För egen del tror jag, att om en katt får ett hagel ur ett salongsgevär i kroppen på sig, så fräser han endast till en smul och spottar sen ut projektilen.

Katterna störde dock ej idyllen på »Cha-teauet» så synnerligt. Men en dag fick herr

Karl-Johan af en bland sina vänner en lefvande gris i födelsedagspresent.

ETT NYTT HUSDJUR.

Det var en liten pigg kuling, af hvilken de tre trodde sig få ett särdeles angenämt sällskap, ifall han ville uppföra sig civiliseradt och tillåta att man sprutade vatten på honom.

Herr Anders undrade till och med om han ej rent af skulle kunna dresseras att sjelf gå och duscha inne i badhuset.

Första frågan blef naturligtvis hvad den nya medlemmen i kolonien skulle kallas, och den andra hvar han skulle herbergeras. Herr Edvard röstade för att grisen helt enkelt skulle kallas *herr Manasse*.

Karl-Johan opponerade sig mot att man titulerade en gris »herre» och tyckte att man lika gerna kunde kalla honom »du», men både poeten och herr Anders förklarade sig omöjligt vilja vara »du» med ett gris-kreatur.

Följden blef, att Karl-Johan denna gång kom i minoriteten.

Till residens åt herr Manasse utsågs att börja med en spilta i Chateauets stall.

Grisen visade sig ytterst tacksam för det vänliga mottagande han rönte af »de tre», hvilka rikligen försågo honom med allt hvad till hans lifs nödortf hörd.

Och äfven fröken Miss mottog med förtjusning den knubbige nykomlingen och resonnerade med honom, som om han haft menskligt förstånd, hvilket hon äfven påstod att grisar till en viss mån hade. Och sanningen att säga trodde äfven snart nog «de tre» detsamma.

Herr Manasse visade sig nemligen vara ett mycket intelligent djur. Dess grymtningar påminde i mycket om slarfvigt prononcerad engelska och herr Edvard försökte så godt han kunde att öfversätta hvad Manasse sade.

STUDIER I GRISARNES SPRÅK.

Det finns näppeligen något djur som har ett så uttrycksfullt språk som grisarne! Sedan poeten närmare studerat grisspråket fann han det fullt ut lika utveckladt som de vilda stammarnes språk i Afrika, ja, han tyckte nu att det nästan mera liknade malajiska än engelska.

Han gjorde följaktligen åtskilliga försök att konversera med grisen på malajiska. När han kom ut till kreaturet en morgon började han:

— *Saija svuten betjara summa konn babbi?* =
Tillåt mig att få prata bort en stund med dig, min gris.

— *Koppan* (= nu)? tycktes herr Manasse fråga.
Derefter grymtade han: *Sokkit!* (= sjuk).

Som herr Edvard dock icke trodde mycket på sjukdomen frågade han:

— *Koun socka malantjong summa saija?* (= Vill du gå ut och gå med mig?)

— *Bissir potti!* (= I morgon bittida) grymtade nu Manasse.

Detta svar tycktes äfven stämma öfverens med herr Manasses vilja, ty då herr Edvard på försök öppnade grinden till spiltan och lockade på fyrfotingen ville han ej följa med.

Poeten frågade nu, försökande att följa Manasses tankegång:

— *Koun sukkit apa?* (= Hvar har du öndt?)

Nu tyckte herr Edvard sig ännu tydligare höra Manasse svara:

— *Saija sukkit prött!* (= Jag har ondt i magen).

Poeten gick nu in och slog i en absinth, som han sedermera blandade i grisens vatten, hvilket så förargade Karl-Johan att han låste in absinthbuteljen i ett skåp och stoppade nyckeln på sig.

Och när poeten sedermera berättade för kamraterna att herr Manasse talade malajiska, och att ingen mer än han förstod det stackars djuret, blef äfven herr Anders förargad och sa:

— Allting ska då du förstå, också!

Poeten urskuldade sig med, att han ej kunde rå för att grisen talade malajiska, hvilket för resten ej vore underligare än de upptäckter som en viss professor gjort

då han sökt komma underfund med *apornas* språk. Och vidare erinrade han, att om kamraterna voro ledsna öfver att ej kunna konversera med herr Manasse, så skulle herr Edvard gärna stå till tjenst och försöka att lära dem språket.

Han ville för dagen börja med räkneorden. Och så började han:

Satok, ett. *Dofva*, två. *Tiga*, tre — — —

Herr Anders, som började bli nervös, uppmanade nu poeten att »tiga», men denne fortfor:

Ampal, fyra. *Lihma*, fem. *Anam*, sex. *Todtjo*, sju. *Delapan*, åtta. *Sembilong*, nio. *Sa pollo*, tio.

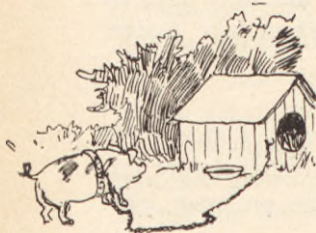
Derefter, fortfor poeten, går det i vanlig ordning sålunda:

Sa blas, *Dofva blas*, o. s. v. ända till tjugo, som heter: *Dofva pollo*. Tjugoett heter: *Dofva pollo satok* etc.

Herr Anders började snart att förstå malajiska lika bra som både poeten och herr Manasse.

Efter en tids förlopp började det förståndiga djuret att fullkomligt förstå sina herrar — *äfven när de talade svenska*. Karl-Johan hade fått i sitt hufvud att uppfostra Manasse till gårdvar, ty den gamla gårdvaren hade »de tre» redan återlemnadt till sin förre husbonde. De

bundo honom därför vid hundkojan på gården och försökte lära honom skälla, apportera, vifta på svansen m. m., hvilka experiment, öfverraskande nog, icke alls lyckades illa. Derefter lärde de honom att jaga katterna från gården och häri visade sig grisen vara mä-

stare. Ty när han rusade efter en katt satte denne sig aldrig till motvärn.

En vacker dag fick emellertid »de tre» obehag af det älskliga djuret.

POLISBESÖK.

En poliskonstapel uppträdde plötsligen en arla morgonstund, och bad att få tala med herr Edvard.

Denne bad konstapeln artigt stiga in, frågade hur han mådde, om han önskade lite förfriskningar etc.

— Ja, lite förfriskningar kunde ej skada, tyckte rättvisans tjenare.

Poeten hade inte precis dåligt samvete och tänkte först att endast be fröken Miss servera vichyvatten, men hans goda hjerta tog äfven ut sin rätt, hvarför han bad hushållerskan att också servera whisky till vichyvattnet.

Under tiden såg konstapeln sig omkring i våningen.

— Herrarne bo trefligt här, sade han, liksom för att inleda konversationen.

— Åhja, svarade poeten undvikande. (Han tyckte, förstås, att poliskonstapelsvisiter på morgnarne störde trefnaden.)

Under tiden hade han lagat en grogg åt konstapeln, så att han trodde att denne skulle storkna vid första klunken, samt derpå stamma fram sitt ärende och försvinna, men till sin fasa fann poeten, när han klingade med sin gäst, att denne drack whiskygrogg som hafresoppa. Han tömde i ett drag det stora glas som serverats honom.

Derefter började han helt ogeneradt studera »Chateaus» konstsamlingar.

Han stannade framför en antik fäktare i brons och frågade hvad »den gubben skulle föreställa?»

Utän att förändra en min svarade herr Edvard:

Det är *Napoleon Bonaparte* på Sanct Helena, i det ögonblick, då han springer i sjön för att dränka sig, under det historiskt bekanta utropet: *Än en sådan seger och jag är förlorad.*

— Men han har ju inga kläder på sig, invände konstapeln.

— Nej, dem tog han af sig innan han hoppa' i sjön, för att hans generaler skulle tro att han blott ämnade ta ett bad.

— Det var förskräckligt, sade konstapeln och grep med sina profana händer i en ytterst sällsynt skål af tunnt glas, hvars make ej ens fanns i Nationalmusei samlingar. Hvad är detta för en såskopp? frågade nu vanden.

Poeten vågade ej draga andan af fruktan för att konstapeln skulle släppa relikten i golfvet. I stället närmade han sig varligt, tog skålen och satte den på sin plats.

— Det är ett af de få glaskärl som ännu finnas kvar efter Herculaniums och Pompejis gräsliga förstöring, år 1151 före Kristus, svarade poeten.

— På hvad sätt blefvo herrarna Culanum och Pompej förstörda? frågade nu konstapeln.

— Herr Culanum slagtade sin broder Pompej och åt upp honom, hvilket emellertid bekom honom så illa, att han en timme efteråt dog i det hiskligaste tarmvred, berättar Homerus, den tidens trovärdigaste tidningsredaktör, fortfor herr Edvard likgiltigt.

— Det var förbaska mig inte mer än rätt åt honom, ty sådana skurkar finns det nog godt om ändå, tyckte rättvisans handtlangare.

Derefter vände den vettgirige gästen sig mot ett porträtt i naturlig storlek af Filip II af Spanien, en utmärkt kopia efter Velasques original i Louvern och frågade:

— Hvem är den »deringe» fulingen då?

— Det är den hyggelige påfven Christoffer Columbus den II.

— Jaså, han som fann på Amerikat, honom har jag hört tals om.

— Ja, just han, återtog poeten.

— Hur kom det sig att han kunde finna reda på Amerikat? Det är ju långt dit, frågade den vettgirige konstapeln.

— Jo, det var en mycket lätt sak, ty Christoffer II upptäckte den så kallade kompassen, och sen visade kompassen honom hvar Amerika låg.

— Ah ha, jag förstår, sade nu representanten för ordningsmagten.

På detta sätt fick poeten genomgå och förklara allt som intresserade gästen, hvilken året förut kommit från

landet. Och under tiden serverade han ytterligare en whiskygrogg åt mannen, hvilken då frågade, pekande på whiskyflaskan:

— Är det hallonsaft der i buteljen?

— Nej, svarade poeten, det är citronsaft!

— Ja, jag kunde tro att det var något sådant, ty det käns så lent och godt i bröstet.

Herr Edvard, som kände sig ytterligt enerverad af sällskapet, frågade nu, kort och godt, efter gästens ärende.

— Jo, det var så rätt, jag skulle gå in och säga till att herrn är så god och ser efter att det inte ligger något i rännstenen ute på gatan. Det är visst någon af grannarne som slagit ut diskvatten der.

— Ja, det är bra, jag skall se till att det inte upp-repas! svarade poeten.

Dermed följde han konstapeln ut och öppnade för honom.

På gården kom herr Manasse muntert lunkande mot konstapeln under vänliga grymtningar.

KONSTAPELN GÖR EN UPPTÄCKT.

Rättvisans representant gjorde stora ögon och frågade genast:

— Ha herrarne svinkreatur gående lösa häruppe?

— Nej, svarade poeten, det här djuret brukar vara bundet der vid hundkojan.

— Men det är ju ett *svinkreatur* och inte en *hund*? inföll polisbetjenten..

— Ja, jag tror att de der djuren kallas så ibland, svarade poeten och klappade vänligt grisen på ryggen. Emellertid ha de då en annan uppgift än detta djur, hvilket mina kamrater, som äro konstnärer, endast begagna som modell och sällskap, svarade herr Edvard diplomatiskt.

Konstapeln syntes ännu mer förvånad, och så måste poeten förklara för honom, att ifall hans kamrat, herr Karl-Johan, ämnade måla ett landskap så behöfde han ibland äfven några djur i landskapet, och att han följaktligen skaffat sig detta djur (med en gest åt grisen) för att slippa hålla sig med dyrbarare modeller att måla af, såsom hästar, kor och oxar.

Poeten påvisade äfven, att det fanns åtskilliga både höns och katter att »se efter», när hans kamrater behöfde måla af dylika djur på taflor.

Konstapeln tycktes förstå hvad poeten menade och gick, men kom ett par gånger i veckan tillbaka vid samma tid på morgnarne och begärde nya upplysningar. Herr Edvard svarade, att han ej kunde ge flera upplysningar än han gjort, och brydde sig till sist ej häller om att bjuda på förfriskningar.

POETEN KOMMER I »KLISTRET» FÖR GRISEN.

Då kom en morgon en annan konstapel upp till honom på visit, och kallade honom att några dagar der-efter infinna sig i polisdомstolen för att stå till ansvar för att han, som det stod i kallelsen, »uppfödde svin-kreatur».

Poeten förlorade nu ett ögonblick sitt medfödda stoiska lugn och blef lifligt upprörd.

Han protesterade absolut mot att bli stäld inför rätta, att svara för en gris som icke var hans, samt lade fram den första bibel han fick fatt i och bad att få besvärja sanningen af sina ord, men konstapeln vägrade att förestafva honom eden. Och när poeten hann lugna sig fann han äfven, att den bok han lagt fram var en »Bible Amusante», och icke en af vanliga sorten.

Sedan konstapeln gått ransakade herr Edvard sitt innersta och kom fortfarande till det resultat, att denne eländige gris, för hvilken han skulle stå till svars inför polisen, icke var hans, aldrig varit hans och aldrig skulle bli hans. Det var ju Karl-Johan som fått djuret i födelsedagspresent af en bland sina vänner, och icke han (herr Edvard), hvars födelsedag inträffat långt innan detta kreatur var födt. Och allt detta hade han sagt konstapeln, utan att erhålla upprättelse, eller ens rättelse å den falska anklagelsen.

Poeten var djupt upprörd öfver att just *han* skulle bli syndabocken och stå som svarande i detta grismål. Hvarför kunde icke, af samma skäl, hvilken annan som hälst anklagas att »föda upp svinkreatur».

Han tyckte i sin första uppbrusning att det under dylika förhållanden borde i riksdagen väckas motion om en särskild lag för »uppfödande af svinkreatur», hvars första paragraf borde lyda sålunda:

§ 1.

Enhvar, som med sig sjelf vet, att han ej eger svinkreatur vare fritagen från att svara i polismål angående uppfödande af dylika djur.

Nu var han emellertid så illa tvungen att afge sitt svaromål, hade konstapeln sagt, men i förargelsen gick han ej upp i domstolen den veckan och icke nästa vecka häller. Efter att äntligen ha vid höga böter blifvit

ålagd inställelse infann han sig en dag inför »Pontius Pilatus».

Han hade tänkt börja sitt försvarstal i gammaldags värtalig stil, som om han lefvat 1,000 år före sin tid och stått anklagad inför en samling senatorer. Men han brydde sig ej om det, utan svarade som han tyckte, och upplyste om allt på ett så klart och tydligt sätt, att han efter 10 minuter fick herr Karl-Johan fast, utan att dock sjelf bli skiljd från målet.

Herr Edvard föresatte sig, att om han än en gång skulle bli tvingad att gå upp i polisdomstolen, så skulle han fråga herrarne deruppe om någon af dem förstod malajiska, och i så fall vördsamt anhålla att få herr Manasse sjelf hörd i målet.

TOLFTE KAPITLET.

I CHATEAUETS VINKÄLLARE.

En bland Chateauets sevärigheter var äfven vinkällaren, belägen under sjelfva corps de logiet, med ingång direkt från trädgården. Denna härliga vinkällare påminde genom sitt läge om romantiska tider, undangömd som den låg, med sina väldiga murar inbäddad i mörk och stämmingsfull grönska.

Herr Edvard tillbringade också i sommarvärmen mången angenäm stund i denna svala, tysta fristad, sysselsatt antingen med att tappa öl, eller att under några minuter drömma sig tillbaka till flydda tider, då »chateauet» hägrade för hans vilda fantasi som en gammal riddarborg, eller ett munkkloster i hvilket han och kamraterna slutit sig in för att få lefva skilda från världen.

I dylika ögonblick, då han med en skummande öl-sejdel framför sig såg ut genom den öppna källardörren i den lummiga klosterträdgården, tyckte han sig se herr Anders sitta uppe på ateliern, klädd i kåpa, capuchon och sandaler, med ett rep om lifvet och ett radband dinglande på magen, sysselsatt med att på pergament prenta sirliga bokstäfver, ornament och bilder i bjerta

färger, der och hvar belagda med guld och silfver, en sak hvarmed artisten ofta nog äfven i verkligheten var sysselsatt.

Herr Karl-Johan såg han, kostymerad på liknande sätt, stå, lika fet, slätrakad och skinande då som nu,

med palett och penslar i hand, målade madonnor som fromt skelade mot höjden, der en massa knubbiga englaembryon lekte hög och dufva.

Sig sjelf såg han gå omkring som en slags »broder köksmästaren», under det hans vän, den lärde professorn, satt i cell och skref krönikor på vers och prosa.

Han såg alla »de tres» vänner införlifvade i brödrskapet.

Den gamle liberale farbrodern, med sitt

långa hvita skägg och dito lockar, som skänkt »de tre» den åbäkiga porten, hundkojan och rosenbuskarne, tyckte han var priorn, ehuru gubben vanligen svor mellan hvar ord när han kom i farten.

Herr Gunnar, Mosestypen från operakällaren, gick omkring, allvarlig och tyst, en annan Luther, grubblande på kyrkliga reformationsplaner, under det den otymplige men ståtliga brodern Halvor, istället för sin nuvarande väderqvarnsplastik med armarne, iakttog detta klassiska

lugn i rörelser och åtbörder, som förut så mycket karaktäriserade det andliga ståndet.

Vidare såg poeten sin vän, den lille redaktören, som »brodern kassaförvaltaren»; den jovialiske brodern Johannes, translator till yrket, som tolkare af gamla papyrusmanuskript och tillverkare af likörer; den lika skinande som skarpsinnige brodern Axel, i hvardagslag skicklig debattör, kraftigt förkunnande ordet; den bleke, snusande brodern Teodoros vid en halftömd pokal, mumlande sitt »Ave»; och den allvarlige brodern Andreas messande: Integer vitæ.

Han såg hela brödrskapet samladt i refectoriet till måltid, och poeten hade fått den unge brodern Halvor, med väderqvarnsplastiken, bredvid sig, och brodern Halvor åt upp allt syltet till rådjursteken, så att poeten fick intet.

Han såg Karl-Johan sitta och göra »gubbar» åt de andra bröderna under Vespern, när den putsade brodern Gustavus stod i koret och rabblade upp de latinska bönerna med skånsk prononcering.

POETEN SÄTTES I MÖRK ARREST.

I detsamma gick herr Anders förbi och fick se källardörren öppen.

Detta var en sak som artisten aldrig kunde lida.

Poeten väcktes upp ur sina fantasier när han hörde vännen helt prosaiskt mumla för sig sjelf:

— Det är då ock sjelfva (här nämnde herr Anders ett populärt namn) att inte folk kunna stänga dörrarna efter sig!

Dermed slog artisten källardörren i lås, vred om nyckeln och stoppade den på sig, innan herr Edvard hann att ge sig tillkänna.

I nästa ögonblick var visserligen den fångne poeten på fötter och rusade fram till källardörren, å hvilken han bultade och sparkade allt hvad han orkade, men ingen hörde honom, ty herr Anders var redan uppe på öfra gården.

Han bultade i det hvälfda stentakets, i de tjocka murarne, men han hade lika gerna kunnat bulta i källargolfvet för att få jorden att öppna sig, så att han kom ut.

Han rasade öfver herr Anders ordningsnit, eller kanske det hela endast satts i scen för att spela den fångne ett spratt, han visste det ej.

Alldeles tillintetgjord slog poeten sig slutligen åter ner på den tomma ölkutting å hvilken han förut suttit, stödde armarne mot ett isskåp och lutade hufvudet i händerna.

Han satt väl minst en quart i denna ställning, grubblande på hur han skulle komma ut ur sitt fängelse, derpå reste han sig upp i mörkret för att söka få fatt i ett bräckjern, eller annat tillhygge, med hvilket han kunde bryta upp dörren.

Han fann ingenting, annat än ett par brädlappar, sedan han sökt öfverallt och slagit sönder ett par buteljer som lågo uppradade på en hylla. Så fick han fatt i en champagnebutelj som tillhörde herr Anders, ty sjelf hade han ej skaffat hem champagne, det visste han!

För att trösta sig och på samma gång straffa herr Anders, som låst in honom här i detta fängelse, slog han upp champagnebuteljen och fylde sin sejdell med det skummande vinet.

— Ha, lustig leben die Kosacken! tänkte poeten, höjde sejdeln mot en liten strimma af ljus, som bröt in genom en trång glugg upp under taket.

Och så tog han sig en klunk af vinet för att hålla kuraget uppe.

Han satte sejdeln tillbaka på isskåpet och kände sig nu angenämare till mods än för en stund sedan.

Han tog en ny klunk och stämde sedan upp en munter dryckesvisa, under förhoppning att några toner skulle tränga ut genom gluggen upp under taket och nå fram till artistens musikaliska öra; derefter slog han med ett par buteljer några trumhvirflar på källardörren, men ingen hörde honom!

VILDA FANTASIER.

Då fick hans fantasi ånyo vingar! Han tyckte att »Chateuet» var en gammal röfvarborg, och att han på förmiddagen, då han var ute och red (han inbillade sig verkligen att han kunde rida) mött herr Anders, också till häst, och klädd i rustning, omgifven af en skara män med fällda visir. Sedan de omringat honom borta i skogen vid Nackanäs hade höfdingen frågat:

— Hvem är ni och hvart ämnar ni er?

— Jag är en fattig trubadur, stadd på resa till konungens hof, hade poeten svarat.

— Det lyster oss att se, och därför skall ni först sjunga vid mitt hof. Väpnare, binden denne man, kom-menderade artisen.

Poeten protesterade men här hjälpte inga protester.

När följet kom fram till riddarens borg fälades vindbryggan ner. (Herr Edvard funderade mycket på hvar

tusan herr Anders skulle placera sin vindbrygga, ifall han verkligen varit en sådan der romanriddare).

Derpå släpades poeten öfver borggården och in i vapensalen, som hans fantasi dock ej kunde få riktigt bugt med, ty der stod en amerikansk glimmerkamin framför ett stort åbåke till kakelugn, alldeles som i verkligheten.

Karl-Johans gamla resortsoffa, med sina inläggningar af mytologiska personligheter å ryggstödet fans der äfven, men öfver denna tron hvälfde sig en baldakin af purpursammet (sämre var det ej), uppburen af två hillebarder (i verkligheten tillhöriga Karl-Johan och inköpta af honom i en lumpbod).

När följet kommit in och herr Anders tagit plats i resårsoffan, satte han sig olyckligtvis på en lösbruten spiral (det fans ett par sådana i Karl-Johans soffan, hvilka man måste söka undvika att sätta sig på), rusade derefter åter upp, slog sig ner på bästa platsen i ena hörnet och stödde armbågen på en broderad kudde (som Karl-Johan en gång fått i julklapp af sina snälla systrar). Derefter sade han till poeten:

— Sjung mig nu en sång till min ära!

Gud vet hvad det gick åt poeten, men han sjöng en ballad, i hvilken han berättade att herr Anders var född i Uddevalla 1856, och att artisten var så fredlig och beskedlig att han inte ens gjort en katt förnär i hela sitt lif.

Men öfver denna vackra hyllning förgrymrades rid-daren högeligen och befalde sina hejdukar, bland hvilka herr Edvard genast igenkände några medlemmar i en konstnärsjunta, som brukade hålla till på »Chateauet» när han var borta, att kasta poeten i slottstornet.

En lång drasut, i blondt helskägg, yfvigt hår, och dessutom en smula krokryggig (i hvilken herr Edvard igenkände en eljes mycket hygglig genremålare bland sina bekanta) högg nu poeten i kragen för att släpa bort honom.

Då trädde en mera beskedlig riddarfagott, i glasögon och snusbrunrutig mantel fram till tronen och böjde knä för herr Anders, som genast sträckte ut sin hand och sade:

Säg, riddar Malmlott, hvad önsken I?

Jag ber er, herr riddare, om nåd för denne staccars vissångare! svarade den tilltalade, på bred lundaskånska.

Men poeten undanbad sig, förnärmad, »nåden», och sa', att utaf sådana riddare, som den långa med krokiga ryggen gingo det tjugo på dussinnet.

Följden häraf vardt, att poeten ögonblickligen kastades ner i borgtornets ena källare! Der han nu satt!

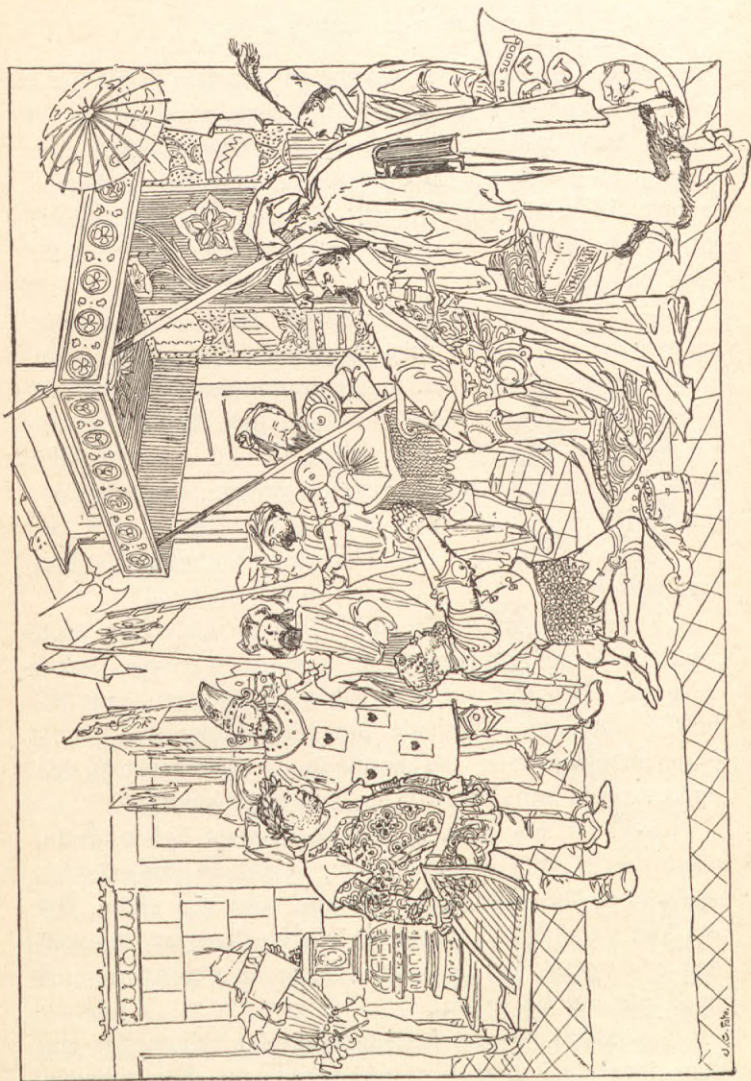
— — — — —

Han hade druckit ur sejdeln och fylde den åter, hvarefter han kastade den tomma buteljen bort i en vrå af källaren.

Och dermed fingo hans tankar en annan riktning.

Han tog sig en klunk af vinet, detta härliga vin, som damerna kalla »sitt», och som kostar tio kronor buteljen, när det på »maskisar» drickes som vatten.

Han såg denna tomma champagnebutelj der den förut legat på hyllan, jämte de andra vinbuteljerna, med de små pielsnerhalfvorna och iskällardrickat under sig, som vasaller.

CHAMPAGNEBUTELJENS SAGA.

Poeten tyckte att champagnebuteljen förut varit som en kung öfver hela det öfriga buteljsällskapet. Och ingen hade heller gjort honom den äran stridig! Alla visste, att en flaska champagne, så att säga var högsta hönset i en buteljkorg, och förresten försummade ej champagnebuteljen att sjelf framhålla sina förtjenster för sina kolleger.

— Mina anor gå långt tillbaka i tiden, och min släkt är sen gammalt den förnämsta bland buteljslägter. Förr umgingos vi endast med furstliga personer, och voro de förnämsta gästerna vid deras bord, men tiden, som nivellerar allt, har gjort, att vi nu, då och då, icke hålla oss för goda att deltaga i annat hyggligt folks sällskap, sade champagnebuteljen.

Detta tyckte nu i allmänhet de andra buteljerna vara vackert sagdt.

En rödvinsbutelj från anno 78 kom visserligen fram med den anmärkningen, att samma principer sedan lång tid tillbaka äfven gjort sig gällande inom hans familj, hvilken minst räknade lika många anor som champagnefamiljen, men då knuffade en sherrybutelj den oppositionele kamraten i sidan och hviskade:

— Tyst, nog veta vi, här på öfversta hyllan, detta, allesamman. Vin är ju ingenting annat än vin och den ena vinbuteljen följaktligen lika god som den andra, fast det kan vara skilnad på priset oss emellan; alldeles som den ena aristokraten kan vara rikare än den andra, men hvad gör det till saken!

— Hvad är det herrskapet tisslar och tasslar om, som inte jag kan få höra på? sporde nu champagnebu-

teljen. Är här kanske någon sammansvärjning å bane mot mig vid mitt hof, det är ju så vanligt, det, nu för tiden! I så fall får jag underrätta herrskapet, samt och synnerliga, att sådant är stridande mot etiketten!

— Det veta vi allt för väl, ers majestät, därför faller det oss ej häller in att mucka, svarade nu en beskedlig körsbärsvinbutelj, som champagnebuteljen utnämnt till sin närmaste man och rådgifvare.

— Tjenar häller ingenting till, sade champagnebuteljen skrattande. »Guldkronan» sitter fastare på mitt hufvud än på någon monarks i verlden!

— Gud, hvad han är korkad! inföll nu en liten munter pielsnerhalfva på nedersta hyllan.

— Tyst han, hörde han inte alldeles nyss, att det är stridande mot etiketten att opponera sig mot vårt nådiga champagnemajestät, inföll nu en sockerdricksbutelj, hvilken på långt håll ansåg sig en smula slägt med champagnen.

Men den muntra pielsnerhalfvan kunde icke tåga.

— Är det inte till den grad korkadt att vara så högfärdig öfver sin börd, att man kan få ondt i magen af det, derest inte pielsner vore bra för magen. Är vi inte alla buteljer kanske? Hva' är han för en matador, mån tro, han som inte gör Guds skapande grand så lång dagen är, annat än skryter af sin börd och sina

öfriga förtjenster, då vi småbuteljer oupphörligt få vara i rörelse och göra nytta för oss.

Han och hans familj äro allesamman ingenting annat än festprissar, som blifvit bortskämda deraf att menniskorna hållit tal för dem vid fina middagar. Jag kan visserligen inte uttrycka mig så bra, men jag vill bara fråga:

Hvad duger en champagnebutelj till, sedan han blifvit urdrucken? En ölbryggare kan inte ens använda honom som tombutelj!

Herr Edvard hade nätt och jemt i fantasien avslutat denna legend och druckit ut återstoden af champagnen förrän han hörde källarlåset klirra.

Och i nästa ögonblick syntes fröken Miss på tröskeln till hans fängelse och befriade honom.

När poeten kom upp på ateliern fann han herr Anders och Karl-Johan der. Han hade beväpnat sig med en gammal eldgaffel från 1600-talet och anlagt en så förgrymmad uppsyn att kamraterna genast brusto i skratt och frågade om han hade ondt i magen. I så fall beklagade de honom på det högsta, ty de hade under flera timmar sökt honom, för att bjuda honom på middag utomhus.

Poeten förstod nu, att herr Anders mot sin vilja råkat spärra in honom i källaren, hvarför han stälde ifrån sig eldgaffeln, antog en glad uppsyn och tackade för bjudningen.

Och en stund derefter, sedan han och kamraterna gjort toalett, tågade de i bredd ut på festmiddagskrigstig, så att det ej blef stort rum öfrigt för de mötande att komma förbi dem.

På Folkungagatan stod en tom spårvagn och väntade. Poeten hade fått för sig att den alltid väntade på honom och kamraterna, ty ofta nog voro »de tre» de enda trafikanterna å denna linie. Och då de en gång under några dagars tid varit bortresta, så hade detta haft till följd att trafiken hållit på att bli instäld.

* * *

På qvällen när »de tre» ämnade återvända hem hade spårvagnstrafiken upphört för dagen. Poeten fick då den idén att utmana sin vän Karl-Johan till en liten gångsporttäflan om en ny festmiddag, en utmaning som målaren genast antog, och hvilken på det lifligaste intresserade herr Anders, dels därför att han utan att behöfva anstränga sig skulle få deltaga i middagen; dels därför att åsynen af denna täflan skulle bereda honom stort nöje.

Starten egde rum från Gustaf Adolfs torg.

Herr Anders, hvilken det ålåg att kontrollera de täflande och agera prisdömare, tog en droska, och sedan de bägge täflande lemnat sina ytterplagg i hans vård kommanderade han: *Gå!*

Karl-Johan tog genast ledningen, hvilken han sedermera behöll. Med stormsteg gick marschen, först öfver Skeppsbron, der alla mötande stannade, helt säkert troende att Karl-Johan var rädd för smörj och sökte undkomma poeten, synnerligast som denne var väpnad med en grof k äpp, och energiskt sökte upphinna sin medtäflare.

Herr Anders, som efteråt lemnade en redogörelse för täflingen, påstod att det varit »en syn för gudar» att se de två korpulenta kamraterna anstränga sig som kapplöpare. Begge hade pustat som lokomotiv, i uppforsbackarne å Söder, och lemnat honom och åkaren långt efter sig. Poliskonstaplarne hade der och hvar under vägen sökt hejda de gående, för att få reda på orsaken till språngmarschen, men det hade ej lyckats dem att hinna fatt de täflande.

Poeten var i allmänhet ingen vän af sporttäflingar och då han märkte att Karl-Johan var en styfvare gångsportman än han trott, ångrade han nästan att han utmanat honom till täflan.

Inom sig njöt dock poeten af att han lyckats sätta fart i målaren, hvilken var tio år yngre än han sjelf och vanligen när han var ute och flanerade rörde sig med ungefär samma hastighet som en likprocession.

Herr Karl-Johan hann först till målet, följd hack i häl af sin medtäflare, som ärligt lyckönskade honom till segern, en vänlighet som Karl-Johan dock för tillfället

ej syntes mycket sentera. Ty landskapsmålaren hade synbarligen öfveransträngt sig under täflingen och gick omedelbart efter densammans slut till sängs. Och »sängfösaren», som poeten bjöd på, smakade icke ens efter de strapatser tolfpundringen nyss utstått.

TRETTONDE KAPITLET.

GATPOJKAR PÅ RÖFVARSTRÅT.

Det var högsommar. Stickelbär och körsbär började mogna i Chateauets trädgård och herr Anders hade ett ofabrutet göra att hålla gatpojkarne från en del af trädgårdsplanket, utmed hvilket några päronträd växte, hvars ännu omogna frukter syntes vara för gossarne så lockande, att de, för att få plocka en och annan af dem, med glädje utsatte sig för obehaget af att få smaka herr Anders tuktoris.

Artisten kunde äfven gerna ha besparat sig besväret af att här uppträda som tuktomästare och vaktare af den »förbjudna frukten», ty allt hvad han och kamraterna för sin del till sist fingo skörda var *ett* päron, och dertill ett maskstunget sådant, hvilket gatpojkarne tycktes ha ratat, hur föga kostföraktande de än kunna vara när de äro ute på röfvarstigen.

Istället för smörj föreslog därför poeten ett annat straff för frukttjufvarna. Så fort en sådan infångades klippte »de tre» honom flintskallig, ibland midt på hufvudet, så att han fick skylta med »månsken» på hjessan,

eller ock klipptes håret bort blott å ena sidan af hufvudet hvarefter den andra sidan insmordes med syndetikon eller annan liknande pomada.

HERR KARL-JOHAN TILL HÄST.

Stallet hade nu blifvit uthyrdt till en åkare, som egde ett beskedligt ök, till hälften dragare och till hälften gymnastikhäst.

Kolonisterna fattade genast tillgifvenhet för djuret och herr Karl-Johans intresse gick till och med så långt, att han beslöt att pröfva på hur han skulle ta sig ut som ryttare.

Poeten försäkrade honom, att han skulle ta sig bäst ut i uniform, hvori äfven herr Anders instämde.

Och så en vacker dag blef Karl-Johan iförd en gammal dragonkask, sabel och ryttarekappa, hvarefter han med förenade ansträngningar hjälptes upp på hästryggen å hvilken han tog sig så ståtlig ut att poeten, som eljes ej sysslade med artistskap, genast ritade af honom, så godt han kunde.

Poeten och herr Anders uppmanade derefter ryttaren att göra en liten utflygt ner åt norr och möta vaktparaden, hvilket Karl-Johan sade sig ingenting ha emot, derest han blott vore säker på att hästen ej skulle gå sönder under ridten.

KONSTEN ATT HYRA SOMMARNÖJE.

Herr professorn, eller rättare fru professorskan hade hyrt sommarnöje långt ute i skärgården, der de tänkte tillbringa den varma årstiden.

Att hyra sommarnöje är icke alltid en så lätt sak, därför öfverlemnade professorn mycket gerna detta bestyr åt sin fru.

Och svårigheten för en man att hyra ett sommarnöje ligger icke i, att han ej kan få ett sommarnöje i sin smak, utan han måste framförallt tänka på att det skall falla frun i smaken. Derfor är en äkta man, som hyr ett sommarnöje åt sin familj, en löjlighet, åtminstone i sin frus ögon, när hon får se hvad han utträttat.

Jag kände en gång en man, som var så olycklig, att han for ut på egen hand och hyrde ett sommarnöje, utan att ta sin fru med sig, eller spörja henne till råds.

Frun i fråga var alltid sjelfva älskvärdheten mot sin man, åtminstone när jag var närvarande, och när hon kom ut och fick se sommarnöjet, som mannen hyrt, sade hon genast i ganska trovärdig ton: här ser ju »*rysligt*» *treftigt* ut »Ågust» lille (mannen hette så), men, invände hon ögonblicket derpå: tror du inte att här blir väl *kallt för barnen*, här är ju så blåsig, så? — — —

— Det är ju skönt, att det känns lite friskt härute, men det blåser ju inte alla dar som i dag, svarade mannen saktmodigt.

— Nej, gudskelof, det gör det inte, ty då skulle vi rakt bli *bortblåsta här!* Men det var *rysligt* hvad *köket är litet*, se bara »Ågust» lille, fortfor frun, under inspektionen af landstället.

»Ågust» försvarade sig med, att man inte behöfde så stora kök på landet, der herrskapet blott hade en jungfru, hvars fästman till på köpet var kvar i staden. Och så behöfver man ju inte precis *koka* filbunkar, rökt skinka, smultron och mjölk, grönsallat och annan landtlig föda, fortfor han.

— Tyst Ågust lilla, det der förstår du inte, sa' då frun. Ett kök måste vara så rymligt, att det är svalt derinne på sommaren, äfven när det är eld i spiseln, annars bli de som skola vistas derinne också kokta.

Den äkta mannen visade nu att det fanns två fönster och en dörr, som alltsamman gick att öppna, och så fanns det ett badhus strax bredvid att svalka sig i.

— Ja *badhuset*, sa' då frun, jag kan just undra hur det ser ut? Du har väl tillsett att det inte kommer att gå stora otäcka abborrar inne i bassängen, som det gjorde i det förra badhuset vi hade. Hu då, dessa abborrar höllo alltid på att skrämma slag på mig hvar gång jag skulle bada! Jag har aldrig i mitt lif sett så oförskända abborrar! De tittade på en, som om de tänkte äta upp en, och jag såg tydligen engång en som ämnade rusa på mig och bita mig. De otäcka djuren borde sannerligen haft *munkorgar* på sig.

— Ja, men snälla Julie, inte äro abborrar med munkorgar något så eftersträfvansvärdt. Jag skulle då inte fått upp en enda på hela sommaren, och du vet sjelf hur många jag drog upp åt dig derute, invände mannen.

— Jag räknade dem aldrig. Men apropos om det, har du hört efter om man kan få *någon mat* härute?

— Nej, det har jag inte gjort, men det antar jag att man kan få, ty strax här bredvid ligger ett stort sädesfält, och när jag kom hit första gången såg jag en hel mängd oxar och kor nere vid sjön.

— *Oxar och kor*, säger du, hu då! Såg du om de ville stängas också?

— Nej, det såg jag inte, ty jag går aldrig så nära inpå nötkreatur.

— Ja, det är du det, men vi andra! Du vet ju hur rysligt rädd jag är för oxar och kor, *hvarför hyrde du här då?* jämrade sig frun och knäppte samman händerna.

— Jag hade redan hyrt här när jag fick se oxarne och korna, svarade den stackars äkta mannen.

— Ja, det är som jag alltid har sagt, du är jemt så oförsigtig! Här är väl ingen *brunn*, som barnen kan gå och ramla ner i?

— Jag har inte sett det, Julie lilla, svarade mannen alldeles uttröttad.

— Hvad säger du, har du inte sett efter om det finns brunn, innan du hyrde. Då ska' man få se att vi inte få något vatten, utan måste *törsta ihjel*. Ja, jag säger det, det ena olycksödet är inte det andra likt! Jag kommer bestämdt aldrig att kunna trivas här, det känner jag på mig.

I denna stil fortgick det en hel timme första dagen. Jag frågade min vän hur han kunde uthärda med ett sådant sommarnöje och fick till svar, att han var så lite hemma att det gick för sig på detta sätt — — —

Professorns familj hade redan flyttat ut och se'n skulle den lärde mannen sjelf komma efter, när allt var i ordning.

Detta är praktiskt! En äkta man är en öfverflödig möbel på ett flyttlass, eller i en våning der möblerna ännu ej kommit på sin plats.

Han går då bara och ställer till oreda och åkallar onda magter om han t. ex. endast får se strykugnen stå på sitt skrifbord, eller ser sin jungfru hålla på att bulta in en spik med foten af hans arbetslampa.

OPRÄKTISKA FRUNTIMMER.

Nej, låt kvinnorna hållas med allt sådant der! Det kan behövas när de en gång på allvar skola konkurrera med männen på samtliga arbetsfält.

De behöva att förvärfva sig praktik innan de kunna ta itu med hvad som hälst. Derfor är det nyttigt att de öfva sig i tid! Om jag hade en jungfru som försökte slå i en nubb med en centnervigt, eller en yxhammare, skulle jag inte säga ett ord eller förarga mig ett dugg, utan endast låta henne hållas. Och lyckades hon skulle jag skänka henne min högaktning, ifall hon inte hade den förut!

Jag har engång sett en jungfru öfva sig med att dra upp en porterbutelj med ett sådant der litet handborr, hvilket på håret liknar en korkskruf, med undantag af att de karaktäristiska korkskruvs-vindlarne fattas å borret, och jag har aldrig haft så roligt å en så enkel sak. Jungfrun borrade och borrade, och drog och drog. Till sist bröt hon naturligtvis af borren, under det porterbuteljen stod och spottade och fräste genom det lilla hål hon lyckats få i korken. Buteljen var inte min, och inte håller borret, eller jungfrun!

Men jag ryste efteråt vid tanken på att denna kvinna möjligen under andra förhållanden skulle ha blifvit kirurg, eller endast barnmorska.

OMBORD PÅ »FALKEN».

När professorn skulle resa ut till sin familj på sommarnöjet ute i skärgården lofvade Karl-Johan att segla honom dit, och samtidigt ta herr Edvard med som barlast.

Karl-Johan disponerade nemligen öfver en hyper-elegant och snabbseglande kutter, hvilken nyss kommit från slipen i sjön och bar det bevingade ordet »Falken» i namn på standerten.

Professorn och herr Edvard blefvo begge mycket glada öfver anbudet, ty de hade ingendera del i båten, men voro begge simkunniga. Poeten isynnerhet, som kunde simma med hufvudet ofvan vattnet.

Den som ger sig ut och seglar bör alltid kunna simma! Detta är nästan nödvändigare än att kunna segla, hvilket hvarken herr Edvard eller professorn kunde. Hvarför inte professorer kunna segla vet jag ej, men det beror troligtvis derpå att universiteten inte ligga vid sjö.

När professorn och herr Edvard kommo ombord på »Falken», som låg förtöjd nedanför »Chateauet», sade den förstnämnde med oförställd förvåning:

— Det var en stor båt det här, men hvad är det för ett skynke, som ligger så vårdslöst utkastadt på stängen der? Det ska vi dra ombord, så att det inte blåser i sjön!

Karl-Johan upplyste professorn om, att det var ett segel som kallades »klyfware», och att det redan var ombord der det låg på bommen.

— Jaså, jaså, det visste inte jag, sa' professorn.

Under tiden gick herr Edvard omkring och gjorde studier ombord på kuttern. Han sökte ut en bra plats åt professorn och en åt sig sjelf, der de ej kunde riskera att falla öfver bord, hälsade på besättningsgasten och sa' att han tyckte att det blåste en rätt bra ost-syd-ost-bidevind för babords halsar, för att vara på eftermiddagskröken. Och som han såg att hans vän Karl-Johan och gasten hade åtskilligt handarbete för sig med att hifva

upp ankaret och sätta segel, bad han att få hjälpa till med något lättvindigt, såsom att hålla i rodet. Karl-Johan, som tagit på sig en skintröja och en sjömansmössa med bred svart ylleträns och utstående skärm, anlade nu en slags Rospiggskutskepparemin och bad herr Edvard sätta sig bredvid sin vän professorn, ty han själf tänkte sköta rodet.

Poeten anmärkte nu, att han tyckte detta vara ett underligt sätt af Karl-Johan att behandla sina gäster ombord. Målaren invände häremot, att både professorn och herr Edvard voro passagerare ombord, och att dylika aldrig hade rätt att lägga sig i manövreringen af ett fartyg.

Derpå berättade han hvilka rysliga olyckor som ibland uppstått när passagerare hjälpt till med manövreringar på sjöresor.

Och han tillade, att dylika menniskor i regel vore orsaken till alla skeppsbrott som inträffade i världen. Han skiljde på herrpassagerare och fruntimmerspassagerare och ansåg de senare närapå vara värre än de förra att ha med sig ombord på en segelbåt.

PASSAGERARE OMBORD PÅ FARTYG.

Han berättade derpå, att en herrpassagerare hvilken på landbacken är den största stackare, ombord på en segelbåt blir ett riktigt sjölejon, som gör »kovändningar» och andra lika farliga manövrer lika ogeneradt som en bonddräng snyter sig i fingrarne när han ligger framför altaret i en kyrka för att ta nattvarden.

Fruntimmerspassagerarne äro deremot blott en smula enerverande ombord, på grund af den ytterliga nervositet

hvaraf de sjelfva lida sedan de satt foten på däck^{et} af ett fartyg.

Han hade sett fruntimmer, hvilka, när de sprungit upp för fallrepstrappan på ett skepp, varit så lätta på foten, för att fartyget ej skulle stjelpa, som om de gått på nattgammal is; och skulle en dam stiga från en brygga på en kutter vid en kavaljers hand, så blundade hon alltid och skrek: Oh! när hon satte foten på däck. Han hade dock aldrig sett en qvinlig passagerare, hvilken, som de manliga, ville klättra upp i riggen, eller »bära af» med en båtshake, så att man sen fick sätta ut jullen och först plocka upp mannen och sen båtshaken ur »fiskspadet».

Det enda en manlig passagerare tröttnar på är att pumpa vatten, ifall ett fartyg blir läck, och det enda qvinliga passagerare icke tröttna på under en seglats är att vefva in benen i ändarne på skot och fall.

Kuttern, som legat ut ett slag för den friska brisen, skulle nu vända, hvarför herr Karl-Johan kommenderade »ror i lä!» hvilken manöver tycktes förorsaka professorn ett ögonblicks oro, ty i vändningen grep han efter sitt spanska rör med elfbensknappen, liksom om han önskat ha det med sig ifall kuttern skulle gå till botten. Herr Edvard sköt, allt hvad han orkade, på bommen för att hjälpa kuttern öfver stag och blef helt förvånad öfver att bommen efter en stund hjälpte sig sjelf, så att poeten stod på näsan i lä och höll på att gå öfverbord.

I nästa ögonblick var dock den raska karlen på fötter och började skota förseglen i lovart, under det Karl-Johan och gästen höllo på att skota dem i lä.

När han såg att han begått ett groft misstag satte han sig åter bredvid professorn och tittade efter om

standerten möjligen fastnat uppe i masttoppen, ty han ville inte för tillfället se Karl-Johan och gästen grina som solvargar mot hvarandra åt hans fauter.

Under andra slaget tände herr Edvard en pipa och uppmanade professorn att knäppa igen sin öfverrock, emedan det eljes gick lätt att förkyla sig på sjön. Poeten hörde nemligen till den sortens folk, som var mycket rädd för förkylningar. Han svettades därför hållre i ett par rockar på sommaren, än han riskerade att bli kall, hvarför det ej håller var ovanligt att få se honom begagna pels hemma både sommar och vinter.

Han hade grundligt satt sig in i pelsarnes alla utmärkta egenskaper och kommit till det resultat, att dylika plagg magasinerade kroppsvärmen på vintrarne och skyddade mot den yttre värmen på somrarne. Han trodde vidare, att det var en vink af Försynen att man äfven borde begagna pels sommartiden, ty annars begagnades plaggen i stället af möss och mal.

Vid tredje slaget spände »Falken» vingarne till full flygt, ty sedan toppseglet blifvit tillsatt, kunde kuttern hålla full kurs för god bidevind. Efterhand firade Karl-Johan allt mer och mer på skoten och slutligen lemnade han rodet åt poeten och bad honom hålla kurs på en udde rätt förut, under det han gick ner i restaurangen och bestälde whiskyroggar. Sedan Karl-Johan derefter krånglat åtskilligt med durken längst akterut, der vinkällaren var belägen, langade han upp en whiskybutelj och ett par flaskor vichyvatten, hvarefter han, sedan han fyllt ett par bägare, helsade sina passagerare välkomna ombord.

Derefter blef det fråga om hvar professors landställe var beläget och hvad det hette.

Professorn nämnde ett namn, men visste i öfrigt ej hvar stället var beläget, ty han hade innan han beslöt sig för att medfölja på seglatsen ämnat följa med en ångbåt direkt ditut.

Herr Karl-Johan ref sig i hufvudet och upplyste att det fanns minst tio ställen i skärgården med samma namn som det professorn hyrt, och herr Edvard hade redan funnit två å den landkarta öfver skärgården som han medtagit.

— Då är det säkert ett af de två ställena på hvilket jag bor, menade professorn sangviniskt.

I Vaxholm kompletterades åtskilligt i proviantväg, hvarefter seglatsen fortsattes till dess vinden på aftonen mojnade af och »Falken» måste söka hamn mellan ett par större holmar.

I HAMN.

Herr Karl-Johan klef behändigt i land på klyfvarbomstaget och äfven professorn lyckades oskadd balancera sig fram på den vinglande ståltrådslinan, men när poeten, som var klädd i en röd nattrock, skulle beträda den farliga stråten tog han en öfverhalning och arrangerade i förbifarten ett litet bad åt sig, hvarefter han gick och blötte ner allt hvad som fanns omkring honom. Sedan herr Edvard derefter fått torra kläder på sig hjälpte han Karl-Johan och herr John, skeppsgasten, att ordna supén och sofplatserna för natten.

Supén artade sig att bli utmärkt, men sofplatserna kunde åtminstone inte herr Edvard riktigt med.

Inne i salongen fans tre platser att välja på, af hvilka två voro så beskaffade att man låg som i ett etui på tre sidor. Den tredje platsen låg mellan de två och lägre än dessa, så att den som skulle sofva der hotades att få sidokamraterna ofvanpå sig hvar gång dessa gjorde en oförsigtig rörelse i sina etuier.

I den öppna salongen, utanför den täckta, kunde äfven tre passagerare få rum, i syskonsäng, sedan det bäddats der och en kapp af segelduk dragits öfver kojerna som tak.

Här beslöt herr Edvard för sin del att kinesa och bäddade hela salongen till en enda stor paulun, som totalt spärrade vägen in till kajutan, så att professorn och Karl-Johan måste spatsera öfver honom ifall de önskade komma ut eller in.

Supén serverades i land, men när den var färdig stod professorn ingenstädes att finna. Sedan poeten och Karl-Johan med tålmod väntat på den lärde mannen en dryg halftimmes tid började de frukta det värsta och gingo ut på hvar sin expedition för att söka honom.

PROFESSORN PÅ REKOGNOSERING.

Ön var tätt bevuxen med skog och buskar och när poeten gått ett stycke stämde han upp ett gäلت hojtande, som genast besvarades från ett annat håll. Han ilade dit och fann sin vän Karl-Johan. Derpå skiljdes de åter och efter en quart hörde herr Edvard ett hojtande, hvilket han besvarade och som hade till resultat, att det nu var målarens tur att träffa poeten.

Som hela ön nu var genomsökt återvände de begge till kutterns förtöjningsplats och erhöilo der af »gasten»

underrättelse om att professorn nyss anländt, sedan han vandrat ön rundt, och nu var ute på upptäcktsfärd efter sina upptäckare.

Poeten gick nu ön rundt åt ena hållet samt Karl-Johan åt det andra, och när de äntligen möttes kommo de öfverens om att professorn denna gång måtte ha förrirat sig in i skogen, hvarför de ånyo genomkorsade densamma i olika riktningar.

När de för andra gången återkommo till kuttern funno de lyckligtvis den eftersökte, ehuru han nödvändigt ville göra troligt att det var han som funnit dem.

Under sökandet hade maten kallnat, men det gjorde ej så mycket, ty kaffet efter supén var så mycket varmare. Så langades det slutligen upp en butelj iskyld punsch ur kölsvinet, hvarefter, sedan piporna blifvit tända, Karl-Johan kom i godt humör och började berätta skepparhistorier.

SKEPPARHISTORIER.

Kodjupets segelsällskap skulle ha prissegling tidigt en söndagsmorgon och kryddkramhandlarne Westerblom och Petterson, hvilka icke hade nog af konkurrenskapet på land, i sina handelsbodas, voro äfven med för att på sjön konkurrera om ett par silfverpokaler och en marinkikare.

Petterson hade tagit pris många gånger vid föregående regattor inom sällskapet, och detta förargade isynnerhet gubben Westerblom, hvarför han sökte upp en gammal kofferdigast, som lagt sig för ankar i en stuga i närheten af hans egen gentila villa och sade till honom:

— Hör nu Bom! Skulle han inte vilja göra mig en tjänst i morgon, så vore det bra! Saken är nemligen den att vårt segelsällskap då ska ha prissegling, och vid sådana der täflingar går det alltid så till att min granne, kryddkramhandlar Pettersson, som ta mig tusan inte förstår segling mer än mina galoscher, och har mindre båt än jag, alltid kniper första priset. Vanligen brukar han lyckas drilla in ett slag eller två i »kryssen» mellan holmarne vesterut, der jag ännu aldrig fått länsa undan för fulla muggar, hin vete hvarför!

Ville nu Bom, som har sjön på sina fem fingrar, sitta till rors hos mig, så kanske jag kunde komma först för en gång, och det skulle Bom inte ha gjort för inte, det vill jag lofva, försäkrade gubben Westerblom.

— Jag ska fundera på saken, och titta på båtarne ett slag. Och inte tror jag det ska bli så värst svårt för patron att ta pris om jag får vara med, svarade den gamle gästen och kallgrinade.

— Säg inte det, sa' då gubben Westerblom. Petterssons »skrof» vänder på fläck, med aldrig så liten fart, och det tätt under bergknallarne, der det är så kaf lugnt som i en bytta långmjölk.

— Vi få väl se, sa' gästen.

När kappseglingen började tog gubben Westerbloms båt strax ledningen och behöll den, under det Petterssons snipa sackade af allt mer och mer, så att hon kom sist fram till målet.

— Hva' tusan går det åt dig Pettersson. Du som brukar vara först framme kommer i dag krypande som en snigel i en potatistäppa, sa' gubben Westerblom, när alla hunnit bli samlade och prisen skulle utdelas.

— Ja, ta' mig katten om jag begriper hur det är fatt, sa' Pettersson förargad och ref sig i peruken. Min »Trissa», som annars brukar dansa i väg så snällt har inte kommit ur fläcken, fast jag haft hvarenda klut uppe. Det kunde inte ha gått sämre om jag seglat i sirap.

Då gick gubben Westerblom ombord på Petterssons »Trissa», och när han kommit akterut frågade han, så oskyldigt han kunde:

— Hör du bror Pettersson, hva' tusan är det som hänger på släp i »benseln» här i nedersta gångjernet på rodret?

— Hva' de är, sa' Pettersson förvånad och började fiska akterut med en båtshake, tills han fick se hvad det var! *De ü'* fortfor han, *någon tusan — — — som roat sig med att hänga ett ämbar fullt med sten här akterut, som jag fått släpa med mig under seglingen. Ingen under då att jag blef efter!* Och derpå började han läsa en serie vackra böner på söndagsförmiddagen, under det gubben Westerblom gick ombord till sig och gaf gästen som ställt till »rackartyget» en femma.

Professorn talade nu om att äfven han varit med på en kappsegling i Södertelge, då det var alldeles kaf lugnt, så att strömmen tog båtarne och dref dem *bort* från målet; och herr Edvard berättade att han en gång åsett en kappsegling der häller ingen kommit fram till målet. Första båten hade nemligen tagit miste om vägen och hittade aldrig dit, och de andra båtarne följde efter, i den tron att de möjligen hvar för sig misstagit sig om banans rätta utsträckning.

När punschen var urdrucken och piporna utrökta klädde de tre herrarne af sig för att krypa till kojs.

EN OROLIG NATT.

Natten var ganska varm och vattnet i den vik der kuttern låg förtöjd låg blankt som ett bonadt golf. Inte ett ljud förnams, mer än det oljud som de tre resandena stälde till under det de gjorde toalett för natten.

Karl-Johan kom först i säng uppe i ett af etuierna under däck, der han i sin grå jägerdrägt såg ut som han varit en packe kautschuk.

Professorn lade sig i midtelfördjupningen, sedan han först bedt

»kautschukbyltet» att icke ramla ner på honom under sömnen, och poeten kröp ner i sin breda paulun utanför kajutan, sedan han först dragit sänghimmeln öfver sig.

Han hörde snart sina vänner dra timmerstockar inne i deras mörka och qvafva sängkammare, men sjelf kunde han ej sofva. Han tyckte sig ligga i ett glasskåp med mattslipade rutor öfver sig. Och när mörkret sent omsider bröt in började myggorna sin dans under däck. Poeten hade väl varit i krig med myggor åtskilliga nätter förut i sitt lif, men det var ej med sådana myggor som dessa. Visserligen musicerade de på samma melodi som de kamrater poeten förut gjort bekantskap med, men istället för att han då på sin höjd fått höra en liten duett, quartett eller möjligen sextett, uppträdde här en hel sångförening på flera hundra medlemmar, än forte, invid hans öron, och än piano pianissimo vid hans fötter, under det andra öfvade sig att på tusen ställen borra brunnar i hans kropp och dricka hans skål i hans eget för tillfället hetsiga blod.

En karl som en hel natt skall slåss med tusentals myggor är beklagansvärdare än en soldat som skickas i elden mot fienden.

Poeten slogs som en hel karl med sina plågoandar under en hel timme.

Han hade visst lyckats att slå ihjel en armé på kanske tiotusen man (han räknade dem ej så noga) under det reskamraterna lågo och snarkade och gjorde ingenting. Och att han icke samtidigt slagit ihjel sig sjelf var ett underverk! Men striden tjänade till ingenting. Den var ojemn som $\frac{1}{9765837643}$ -del och lönlösare än att som underlöjtnant försöka att lefva på sin sold, ty nya legioner fiender anlände allt jemt till de kvarlevandes undsättning och de stupade kamraternas hämd.

Det var lättare för poeten att tänka sig ett helvete utan brinnande svafvelsjöar än utan hälften så många myggor som här sjöngo koraler för honom och torterade honom med sina giftiga gaddar.

När han inte längre mäktade uthärda den ojemna striden kröp han öfver professorn upp i det andra etuiet inne i salongen och bommade igen om sig så godt han kunde. Men här inne kände han det olidligare än derute. Tusentals myggor sjöngo fortfarande sina segerhymner i hans öron, under det Karl-Johan accompagnerade dem i basen, då och då biträdd af professorn.

Lyckligtvis började dagen gry. Poeten såg på sitt ur. Det visade på half tre. Han drog fram det till half nio och vred likaledes fram kamraternas klockor, som lågo å ett bord, precis sex timmar.

Derpå väckte han vännerna och började orera om att de alla försöfvit sig, hvarefter han, sedan han äfven

---

fått lif i gästen, som låg förut, bad denne skyndsamt laga frukosten och koka kaffet.

Karl-Johan vände sig och såg på sitt ur, professorn likaledes.

Derefter gäspade begge och började nöta ut naglarne mot huden, hvarest de stego upp och gjorde toalett.

När Karl-Johan kom upp på däck kikade han efter solen, men lyckligtvis var morgonen mulen, ty eljes hade nog herr Edvard fått veta hvad klockan var slagen.

FJORTONDE KAPITLET.

OM BARBERARE.

Att göra toalett ombord på kuttern tyckte isynnerhet herr Edvard var besvärligt, hvarför han bar sina kläder i land, der han hade större svängrum. Han sökte efter en barberare på ön och herr Karl-Johan erbjöd sig äfven att biträda honom i det ädla Figaroyrket, men härför betackade sig poeten.

Det är med barberare som med poliskonstaplar, de stå aldrig att få när man behöfver dem. Men skulle ni händelsevis gå på gatan, nyrakad och friserad, försänkt i funderingar, och er skulle då råkar törna emot en annan gentlemans kranium, när detta helt plötsligt skjuter fram i ett dörrfoder, eller en port åt gatan, så kan ni vara öfvertygad om att ni formerat en smula närmare bekantskap med en barberare. Tror ni mig inte så titta upp och läs på skylten öfver ert hufvud och om då ej min förmodan bekräftas och ni finner att der står: *Rack-sallong* eller *Schawingroomm*, eller något annat gentilt i samma stil, så har jag orätt.

Barberaren är en bra karl, det är inte fråga om det! Han är inte mera fogel än en katafalk och inte mer fisk än en fotografisk atelier! Barberaren är en maskin, hvilken när han sätts i rörelse inte har annat för sig än en väderqvarnsvinge, en piston, eller en propeller.

Den senare jämförelsen slår isynnerhet hufvudet på spiken, när barberaren är sysselsatt med att vispa tvålödder.

Han är i umgänget en mycket älskvärd man mot alla som ej begagna helskägg, eller äro utan skägg, som damerna. Visar han artighet mot en dam så sker detta bestämdt aldrig å — rakstugan.

Hans yrke är svårt att lära, därför aktar han det äfven högt. Att börja med måste en barberarelev raka lik, ilskena katter och malättna sälskinnskoffertar, som inköpts på stadsauktion. För att riktigt få tagen inne och lära sig att föra knifven öfvar han sig dessutom på kakelugnar och Dihlströmmare.

Under det han mekaniskt rakar en kund arbetar hans hjerna för högtryck. Han kan berätta er, att han varit med om de vidunderligaste saker, såsom halshuggningar, ballongfärder och tågsammanstötningar, vid hvilka ingen mer än han blef räddad.

Han har påträffat skallerormar i Småland, och om ni tviflar på det så förklarar han genast, att han en gång sett ett menageri i t. ex. Wexiö, i hvilket det fans — skallerormar. På liknande sätt advocerar han bort likt och olikt. Säger han sig ha sett en kamel gå genom ett nålsöga så gör inga invändningar! Han skall då svara att kamelen, förstås, var af naturlig storlek hvaremot synålsögat var förstoradt en million gånger.

Funnes inte tidningar skulle det vara ganska för-
månligt att prenumerera på sin barberare, ty han vet
lika bra som en illa underrättad tidning hvad nytt som
händer och sker i världen.

POETEN GÖR TOALETT I DET FRIA.

Herr Edvard, som befann sig på en öde, obebodd
strand, många mil från civilisationen (han kom inte ihåg
att han hade professorn i närheten) tvingades här på ön
att raka sig sjelf.

Att se en karl raka sig sjelf är alltid en komisk
syn. Och det mest komiska är hur en karl, som rakar
sig sjelf, kan hålla sig allvarsam när han ser sig sitta
och göra apgrimacer framför en spegel. Ty om något
synes bevisa att Darwin har rätt då han påstår att men-
niskorna härstamma från apsläktet, så är det, när man
ser en person raka sig. En karl som vill behålla akt-
ningen för sig sjelf bör således helst begagna helskägg.

Poeten kunde aldrig raka sig framför spegel utan
att förargas, eller le åt hur lik han var en babian i dylika
fall. Han hade därför, genom trägen öfning, lärt att
raka sig utan spegel och temligen snart hunnit så långt,
att han ej skar sig i synen mer än på en sex, sju ställen.
För tillfället var han dock så enerverad af den dåliga
nattro han njutit, att han icke alldeles vågade lemna
spegeln ur räkningen, utan satte sig ner vid hafsstranden
och speglade sig i vattnet under det han fullbordade
rakningen.

Han hade dock icke väl satt sig ner och börjat
experimentet förrän Karl-Johan kastade en sten, stor som
ett barnhufvud, i sjön, midt för näsan på honom, så att

han skar ett stycke kött af ett tioöres storlek ur ansigtet på sig, hvarförutom allt tvållödret sköljdes bort af det myckna vatten han fick i synen.

Han blef dock inte ond (han hade ju vridit fram Karl-Johans klocka sex timmar för tidigt) utan tog sina barberareredskap med sig ett stycke upp i skogen, men dit kom äfven Karl-Johan och sade att han blifvit förnärmad öfver att poeten vägrat att låta raka sig af honom, och att han (Karl-Johan) nu ville visa hvad han i det fallet dugde till.

Herr Edvard brydde sig ej om att svara, utan klättrade upp i ett närstående träd för att i fred och ro få egenhändigt afsluta sin toalett.

Men han hade inte väl satt sig i en bekväm ställning uppe å en gren och fört den skarpa knifven till hakan förr än Karl-Johan började skaka på trädet af alla krafter.

Poeten kröp nu ner och satte sig i marsch mot sjöstranden, der han hoppade i den lilla julle som åtföljde kuttern och rodde båten ett stycke ut i viken, der han nu ostörd lyckades fullborda den påbörjade rakningen, hvarefter han tvättade sig och rodde i land.

Karl-Johan bad honom nu komma ombord och klä sig, som det anstode en person på sjön, men poeten svarade, att efter som han kunde få välja mellan att vara i land eller på sjön så föredrog han det förra.

MORGONSTÖK OMBORD.

Ombord rådde förresten fortfarande kaos! Professorn hade omorgnad, som han ännu var, i distraktion tagit på sig herr Karl-Johans pantalonger, hvilka voro en fot för

vida om magen på honom, samt gick nu och undrade öfver hur han kunnat magra så mycket på endast en dags sjöresa, och herr Karl-Johan, som fortfarande gick i sin nattdrägt och aldrig tycktes bli färdig, sökte efter en skjortknapp som fallit ner bland sängkläderna.

Målaren gjorde nu den mycket riktiga anmärkningen, att herr Edvard ville undandraga sig bestyret med städningen ombord och därför gått i land för att göra toalett. Poeten svarade härpå, att han aldrig nånsin hört att passagerare till sjös behöfde befatta sig med städning af skutan, och att helt säkert gästen ombord förstod detta bättre än han.

Professorn, som alltid var lika älskvärd, var nu så vänlig erbjuda sig att äfven städa för herr Edvard, hvilket så djupt rörde denne, att han slutligen gick ombord och rullade hop sina sängkläder tillsammans med Karl-Johans väst och stufvade in alltsammans på sin plats, under däck.

Målaren räckte nu poeten handen till försoning och beklagade att han varit orsaken till att herr Edvard för tillfället såg ut i synen, som om han allt för nära velat undersöka mekanismen på en igång varande hackelsemaskin.

Derefter serverades kaffet framme å backen, under det gästen fortsatte städningen under däck och gjorde akterskeppet klart.

SEGLATSEN FORTSÄTTES.

Vinden hade redan friskat i, hvarför seglen sattes så fort »Falken» blef klar.

Karl-Johan tyckte sig efter en stund se strömmingsfiskare ute på sjön, sysselsatta med att ta upp sina skötar, hvilket han fann vara något ovanligt vid denna tid på dagen, men herr Edvard antog att de i stället lade ut sin redskap. Efter ett par timmars segling hade gästen frukosten klar och började genast duka fram den under däck, på ett högst besynnerligt balansbord, hvars mekanism i hög grad intresserade professorn.

Gästen, visade sig nu vara en lika ypperlig kock som sjöman, och herr Edvard frågade honom därför om äfven hans spisel var försedd med balansmekanism.

I detsamma lutade herr Karl-Johan sig fram, der han satt vid rodet, för att få något med af frukosten. Den välvilligaste och artigaste af hans två passagerare hjälpte till att lägga för åt honom, hvarefter målarens uppmärksamhet antagligen började att riktas mera på hur han med endast en hand skulle kunna skala två ägg och

skära sönder ett stycke skinka, än på manövreringen af kuttern, ty denne kom allt närmare och närmare land.

Herr Edvard, som trodde att Karl-Johan ämnade lägga till vid stranden, gjorde ingen anmärkning, men plötsligen såg han målaren lägga sin smörgås ifrån sig och istället lägga ror i lä.

Kuttern vände långsamt, och till sist kom skutan ej ur fläcken!

Poeten sprang upp på däck och konstaterade att fartyget stött på grund i strandleran, men herr Karl-Johan låtsades som om ingenting händt, utan återtog nu sin smörgås och bad att ytterligare få en flaska öl.

Derefter lugnade han sina oroliga passagerare med, att han alltid brukade *hyfla af stränderna* på detta sätt när han kom åt, och inte hade allt för brådtom. Professorn och poeten lugnade sig något af denna förklaring, som de dock ej förstodo sig på.

Karl-Johan berättade nu, att han till och med varit med om att hyfla af stora stengrund, genom att gå på orätt sida om sjömärkena, men att detta var betydligt farligare.

EN ORIGINEL FYRVAKTARE.

En gång hade han till och med gått på rätt sida om en liten blänkfyr, som stod på en utskjutande udde icke långt från ett skär, och törnat på mellan skäret och fastlandet. Vid undersökning på sjökortet visade det sig emellertid, att den lilla fyren rätteligen bort stå *på skäret*, hvarför Karl-Johan, sedan han åter kom flott, gick i land och frågade den som hade uppsigt öfver fyren hvarför denna ej stod på sin plats.

Mannen hade då svarat, att som han nyligen arrenderat jorden i stället för den torpare som förr innehaft densamma och tillika haft uppsigt öfver fyren, så hade han, för egen bekvämlighets skull, flyttat sjömärket *i land*, enär han ej kunde begripa hvarför det icke kunde stå der lika bra som ute på skäret. Och han begrep ej häller hvad Karl-Johan hade med den saken att göra, när han sjelf bekostat flyttningen och till och med reparerat sjömärket, samt sedermera, när det blef mörkt, ämnade tillse att den lilla fyren blef ordentligt tänd och släckt. Han (fyrvaktaren) var nemligen en ordningsmänniska och Upländing, som inte tålde att någon gjorde anmärkningar på hans sätt att sköta sina pligter, utan bad till sist Karl-Johan dra så långt vägen räckte.

»Falken» hade nu så småningom med sin kopparpansrade, skarpa bog och sina väldiga segel plöjt en lång tilta ur strandbäddens mjuka lera och blef åter flott, hvarefter kuttern för styrbords halsar, majestätiskt ånyo seglade ut på den »blåmalade vågen».

I OKÄNDT FARVATTEN.

Sjökort funnos för tillfället icke ombord (de voro hos bokbindaren för att uppfordras på väf) påstod Karl-Johan, hvarför han med ledning af en landkarta satte kurs på ett af de ställen professorn uppgifvit sig ha hyrt. Som den utprickade segelleden emellertid snart gick åt annat håll än dit professorn bodde, vek Karl-Johan in på en liten fjärd, under det gästen stälde sig förut på utkik.

Snart hörde poeten honom ömsevis kommendera:
Fall vackert, lova litet!

Och efter en stund ropade han ängsligt: *vänd!*

Herr Edvard såg på professorn, men denne förändrade icke en min, och då beslöt poeten äfven att vara lugn.

Brisen friskade i ute på fjärden, så att skummet yrde, som vispad grädde, kring »Falkens» bog, och herr Edvard tyckte inom sig att toppseglet nu var temligen öfverflödigt (och de andra seglen äfven). Men då han hörde att professorn tyckte, att han aldrig seglat så fort förr, tog

poeten sig en grogg, hvarefter han lade sig på rygg på en korkdyna och hvisslade. Hvad skulle han väl göra, det var ju icke hans båt!

Herr Karl-Johan var ovanligt tystlåten, och gaf uppmärksamt akt på hvarje rörelse från mannen för öfver.

Brisen tilltog. »Falkens» vingar stodo spända till vild flygt, och den

lilla standerten i toppen pekade som ett varnande finger en helt annan kurs än klyfvarbommen. Sjö efter sjö bröt in och spottade professorn och herr Edvard i synen, så att den sistnämnde måste resa sig upp från sin korkdyna.

Så började pekfingret i »Falkens» topp att visa

förut, sedan herr Karl-Johan fallit några streck och skoten lossats. Derpå reste sig kuttern och dansade nu fram, som på ett bonadt golf, mot en treflig villa rätt förut.

Och några minuter senare rasslade ankarkettingen ur klyset, hvarefter Karl-Johan halade in skotet, så att det började leka vackert i storseglet.

Poeten vände nu om professorn ett helslag och pekade mot land der några glada ungdomar i fullt språng rusade ner mot stranden och skreko: *pappa!* så att det ekade i trädtopparne.

— Nu ser jag att vi seglat rätt, sa' professorn, med fadersstolthet, när han fick syn på småttingarne.

Poeten log och Karl-Johan nickade. Derefter gick den senare fram till »gasten» och hviskade:

— Det var en förbaskad tur att vi gick klara för »bumlingarne» derute. De låg ju så tätt, som om det varit meningen att makadamisera fjärden med dem . . .

Följande dags eftermiddag låg »Falken» åter förtöjd i Stockholm.

Herr Edvard gick hem till »Chateauet», men herr Karl-Johan stannade ombord.

När poeten kom hem stod herr Anders på öfre gården och pysslade med något högst besynnerligt i snickeriväg. Herr Edvard frågade hvad det var och fick till svar, att det var ett rutstaket, som herr Anders tänkte sätta upp ofvanpå planket kring hönsgården, för att hindra fjäderfäna derinne att flyga ut i trädgården.

Derefter fick poeten redogöra för hvar han och Karl-Johan hållit hus, och när han det gjort fick han ovet derför att herr Anders ej blifvit inviterad att medfölja på seglatsen.

TILLÖKNING I HÖNSFAMILJEN.

Derpå berättade artisen, att tre hönor kläckt fram tjugonio kycklingar, förutom två dödfödda.

När poeten fick höra att ännu ett trettiotal kycklingar väntades om några dagar blef han förtviflad.

Han sade sig känna till kycklingar!

De voro värre att hålla styr på än ett helt beväringsläger, och det visade sig äfven ganska snart att han hade rätt.

Hushållerskan, som i detsamma kom ut för att mata kräken, var deremot af en motsatt åsigt. Hennes hjerta stod på vid gafvel för de små, hvilka hon genast lärde äta finhackade, hårdkokta ägg, ehuru det naturligtvis skulle dröja länge innan kycklingarne sjelfva kunde värpa några.

När poeten såg att de små verkligen höllo till godo med äggen förstod han meningen med det gamla ordspråket: *Ägget vill lära hönan värpa.*

De tjugonio kycklingarne frodades och växte till sig, utom sex, som en af de största hönorna trampade ihjäl, nio som katterna togo, och en, som drunknade då han skulle försöka att stå på kanten af vattenhon och dricka, utan att förut ha bedt sin mamma, eller någon annan, att hålla sig i stjerten under experimentet.

Att etablera en lifförsäkringsanstalt för kycklingar skulle således helt säkert bli en lika dålig affär som ett kycklings-olycksfall-försäkringsbolag.

Ty kycklingar äro bestämdt de oförsigtigaste varelser på jorden, näst halfvuxna pojkar, som hoppa på sönderbråkade isstycken i vårbrytningen, och unga män, som gifta sig, när de endast ha ett par tusen kronor i inkomst. Det är äfven högst oförsigtigt att bära alla sina kontanter på sig i ett par pantalonger, med trasiga fickor!

Vidare bör man vara försiktig när man äter braxen, eller talar om våra bröder: norrmännen.

Om en kyckling ser sin mamma begå en oförsigtighet, så är han strax med om att göra detsamma.

Flyger mamman öfver planket till hönsgården och ut till katterna i trädgården, så krypa genast en sex å åtta portioner kycklingar under planket för att hänga sin stackars mor i hälarne.

På så sätt få katterna sig ett par portioner kyckling och hönsmamman »några små» mindre.

Lyfter mamman på en fot, så passar den nyfödde kycklingen på att undersöka hvad hans mor väger och låter mamman trampa på sig till dess han är platt som plätt.

När kycklingar blifva något äldre äro de lika oförsigtiga. De skjuta visst inte ut ögonen på hvarandra, som vanartiga pojkar väpnade med slangbössor, men de sätta i stället ofta ben i halsen, och springa ut på gatorna, så att de sedermera inte hitta hem igen.

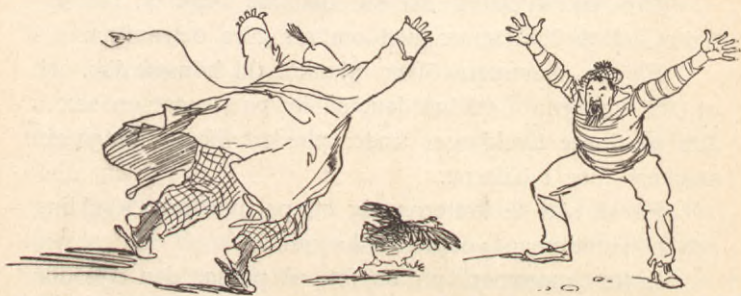
En höna kan äfven komma på den idén att visa sig på gatan med ett halftjog kycklingar ikring sig. Att åter mota in en dylik oförsiktig mor och hennes familj är bland det vanvettigaste en klok karl kan ta sig före med.

Herr Anders och herr Edvard försökte en gång experimentet med det resultat att de flögo ikring på gatan, kors och tvers, med ögonen riktade på hönsfamiljen, hvilken

under tiden höll på att krevera af skrämnel, till dess de begge herrarne stötte ihop med sådan fart att de i sin ordning höllo på att klämma ihjel en halt gumma, som åskådade försöket, och för tillfället råkade stå i vägen för dem.

Under tiden hade hönan och kycklingarne kommit in i grannens potatisland.

Derifrån jagades hon in på en annan gård och så vidare kvarteret rundt, till dess hon flög genom ett öppet

fönster in i köket till en familj och slog ner i en filbunke. Från filbunken flög hon i en karott spenat och från denna in i ett af de närgränsande rummen, der hon stänkte spenat och filbunke kring väggar och möbler till dess hon slutligen infångades och öfverlemnades till sina egare, hvilka derefter åter måste släppa henne lös, så att hon skulle få ta reda på sina småtingar.

Nu upphörde jagten och en timme senare hade hönan med sina kycklingar sjelf återvändt till hemmet.

FEMTONDE KAPITLET.

STOCKHOLM I SOMMARSKRUD.

»Chateauet» hade fått sorg! Sedan mer än en vecka var herr Karl-Johan försvunnen.

Herr Anders och herr Edvard tänkte nästan att låta dragga efter kamraten och dag efter dag läste de med den största noggrannhet igenom tidningarnes notisafdel-

ningar för att se om något lik flutit upp som liknade den försvunne vännen, eller om hans kvarlevor möjligen skulle ha påträffats ute i Kaknässkogen eller annorstädes.

Alla efterforskningar visade sig emellertid fruktlösa. Gasten på »Falken» berättade, att han senast sett Karl-Johan tillsammans med några vänner, hvilka egde en lust-skonert, och att äfven dessa tillika med skonerten försvunnit från Stockholms redd.

Poeten hade också sina funderingar på att plötsligen försvinna, han hade länge varit bjuden ner till en god vän, som egde ett gods i Östergötland, med präktiga jagtmarker. Men Stockholm fängslade honom äfven på sommaren med hela magten af sin tjusande fågring. På lediga stunder flanerade han omkring, ibland ensam, ibland i sällskap med herr Anders.

Ibland satt han uppe i tornet på Mariahissen och lät det blåsa på sig och såg ner på det myllrande lifvet vid Munkbron och Kornhamnstorg.

Han såg Kungsholmen ligga som en mörk heliotrop, under det »norr», med sina röda tak, påminde om karneolen, den delvis äppelgröna Djurgården om chrysoprasen, och de hvita husen, som skyttade fram i all denna färgrikedom, om chalsedonen.

Han såg turister komma dit upp och hörde tyskarne mumla sitt: »wunderschön», engelsmännen sitt: »beautiful» såsom uttryck för sin förtjusning öfver den underbart vackra taflan.

Sina eftermiddagar tillbragte han dock för det mesta i »Lagerlunden», ty der kände han sig bäst hemmastadd.

Der kände vaktmästarne honom och visste hur han ville ha sin »cocktail» serverad, sedan han en gång gifvit dem receptet. De visste äfven hvilken punsch han tyckte

om och hvilka cigarrer han rökte. Det fanns ej maken till vaktmästare på guds gröna jord.

OM VAKTMÄSTARE.

Vaktmästaren är eljes en automat i högtidsdrägt. När han är på sin post behöfver ni blott hviska: pst! så sättes urverket inom honom i rörelse och han skyn-dar fram och bugar sig, eller ock låter han bli det, det beror på om ni requirerar isvatten eller punsch. Requirerar ni ingenting alls, men är litet bekant med vaktmästaren, så att han tror sig känna er smak, så får ni antingen hvad ni önskar, eller ock tvärtom, det må nu vara en toddy eller en sejdell bier. Men är ni ute efter klockan 12 på natten, eller före 9 på morgonen så försök ej att göra geschäft med honom, ty då är han icke uppdragen längre.

När vaktmästaren är på sin post står han lutad mot en vägg eller en dörr, som man ställer ifrån sig en käpp eller ett paraply, och tänker på att tänka på något, som han dock aldrig kommer sig för med, såvida han inte håller ena handen i byxfickan, ty då är han syssel-satt med att summera tioören.

Utom siffran 10 är han intresserad äfven för *sexor*.

»Tolfslaget» längtar han äfven efter, nattetid, och en bondtolfva är han håller inte främmande för.

Ensamhet afskyr han, *tuting* blandar han gerna, *tersen* känner han till, »en *quart*» konjak kallar han lite utspädd svafvelsyra på ett buteljarn, *fem* öre ger han aldrig tillbaka i vaxel, *sexor* är han, som sagt, intresserad af, *sju* för tu är han instruerad att ta för de va-ror han serverar, *åttor* får han ibland se sina kunder

slå med benen, *nian* är, som sagdt, den timme då han vaknar och »*tionde*» tar han gerna, liksom fordom presterne.

Det är hela hans matematik!

LAGERLUNDEN.

Härliga »Lagerlund», hvilken Stockholmare saknar icke dig nu, vid minnet af hur du fordom tedde dig.

I fridfullhet täflade du med templet bredvid dig, liksom dina höga popplar täflade med dess torn att komma himlen nära.

Ett Bacchitempel vägg i vägg med ett Herrans tempel! När kyrkklockorna ringde till Gudstjenst och de tunga ekportarne till Guds hus öppnades, stängdes din lätta gallerport för att åter öppnas sedan sista tonen i utgångspsalmen förklingat från orgeln.

Du Bacchi tempelgård! Vägg i vägg med dig låg templet, helgat åt sånggudinnorna.

Dess hundraåriga murar var den bakgrund mot hvilken du bredde ut din måleriska scen med dess grönskande dekorationer och statyen af hjeltekonungen i fonden.

Möblemanget var enkelt men pittoreskt. Bord vid bord, stol vid stol, och så sofforna med sina bländhvita tak af segelduk.

Uppe i musernas tempel för *Clio* kanske spiran för aftonen (såvida inte sejouren redan är avslutad) under det professorn föreläser här nere för en lyssnande vänkrets och rullar upp historiska kulturbilder från olika tidevarf. Eller kanske *Calliope* eller *Melpomene* föra spiran deruppe för qvällen. Nåväl då tolkar en af skal-

derna dernere en »hjelte-dikt» för sitt auditorium, under det »sorgespelet» representeras af att någon liflig gäst

som stjelper kull en punschbutelj öfver ett halft dussin pantalonger.

Thalia har fått rymma fältet der uppe, men de
Johnson, De tre.

muntra skrattsalfvorna der och hvar vid borden antyda att »lustspelet» är lifligt gouteradt vid Bacchi muntra hof.

Erato och *Terpsichore* herska likväl med oinskränkt makt inom »Patriis Musis» murar, och nedanför murarne tråda tättingarne en munter »dans», sedan de kort förut legat och plaskat i fontänen. Och »sångfoglarne» uppe i popplarne höres i varierande drillar öfva sig i *Euterpes* konst.

Der hålles vid ett bord tal, men talaren har icke ännu hunnit öfver ABCD i *Polymnias* konst. Och till sist breder *Urania* sitt stjerntäcke öfver scenen, för att täfla med gasverket om belysningen. — — —

* * *

Strax efter middagen börjar representationen.

De uppträdande strömma in från Operakaféet, hvars dörrar stå på vid gafvel, eller från ingångarne utåt gatan. De mera försigtiga stanha kvar inomhus. De som äro rädda för drag eller ha några hemligheter att meddela hvarann sätta sig i »glasskåpen» midt på golfvet i kaféet. De mera bekväma slå sig ner i skinnsöfforna och sluka tidningar vid kaffet, avecen och cigarren.

Men alla de öfriga gästerna sprida sig vid borden ute i Lagerlunden.

Der sitter en stamkund med långt, tofvigt, gråsprängt skägg, och öfverrocken försigtigt hoprullad vid sidan om sig, så att ingen skall stjåla bort den. Och hvem vet om icke en del af mannens förmögenhet för tillfället ligger i öfverrocksfickan, det vore inte alls underligt! Ty lite »underlig» förefaller hela personagen.

Bäst den gamle sitter der, spritter han till, drar af sig sin ena stöfvel och rister den omsorgsfullt, med skaftet nedåt.

Då en annan gäst, som icke känner mannen, frågar en vaktmästare hvarför karlen gör så, svarar denne:

— Han har en fix idé, han tror ibland att han har rättor i stöflarna. — — —

Tyst och stilla smyger en annan stamkund fram och tar plats vid ett af de tomma borden. Han hälsar ytterst artigt på alla som han känner, och sedan han satt sig skakar han hand med en nära intill honom sittande bekant och hviskar i hans öra:

— Det var bra att jag träffade dig, så att jag kunde få säga dig farväl innan jag dör.

— Hvad nu då, inte tänker du dö så der i en hastig vändning håller. Du är ju inte sjuk?

— Är inte jag sjuk! Jo jomen gamle vän. Det är hypnotismen som förstört mig. Hör du, hyp-no-tismen! Det är en humbug! Jag söfdes några gånger och sen fick jag aldrig sofva mer. Jag är vaken natt och dag. Men jag skall snart få ro, hviskar mannen och trycker, vänligt nickande, vännens hand. Derpå reqvirerar han konjak och vatten, dricker ur hela buteljen, hvarpå han går hem till sig och skjuter sig en kula för pannan. — —

En tredje stamkund, som nu kommer in, går med stram hållning och uppknäppt rock rätt fram till ett bord och slår sig ner der tillsammans med dem som förut sitta der.

— Go' qväll på er struntpojkar! helsar han och rynkar ögonbrynen. Hvad är det ni dricker för smörja? frågar han derpå och svarar sjelf: Punsch, fy f—n! Derefter hugger han tag i en förbigående vaktmästare och reqvirerar mera punsch, kallar alla de närvaraned vid orätta namn, grälar på dem ena stunden och försöker kyssa dem den andra. Talar om affärer, konst,

literatur, ångpannetuber, svafvelsyredamejeanner, kronärt-skockor och dagens »on-dits», som när man rör ihop en hackelsesörpa åt hästar. Blir han afbruten ryter han endast: tyst pojke! Till sist finnes det ingen som bryr sig om att afbryta denne unike oppositionsfagott.

Stamkunderna i Lagerlunden äro legio, ty de äro många.

* * *

Der uppe på den lilla terassen i hörnet af »lunden» sitter en del af Chateauets artistjunta, med herr Anders som flygelman. De stämman möte här en gång i veckan på sommaren, för att tömma en bägare och tala om »konst», ifall samtalsämnen tryta och de ej ha annat att resonnera om.

Midt ibland sig ha de en konstkritiker, men han är inte alls kritiskt anlagd för ögonblicket, utan röker endast cigaretter och smuttar emellanåt på sitt punschglas. En glad bryggare och en ännu gladare förvaltare vid ett af stadens verk bilda lagets medelpunkter. Bryggaren skall naturligtvis uppfostras till mecenat när han sent omsider blir mångmillionär, och förvaltaren, som har konstnärsgry i sig och modellerar som en hel karl, är naturligtvis konstentusiast i ännu högre grad än han entusiasmeras af räkenskaper och siffror. Han skrattar så hjertligt åt sina egna qvickheter att han narrar alla de andra att stämman in.

Så kommer herr Robert, svafvelsyreprofessorn, och slår sig ner vid bordet. Den godmodiga, älskvärda själen är för tillfället arg och svär som en kossack, för att i nästa ögonblick skjuta hatten i nacken och skratta som de andra galningarne. — — —

Journalister och literatörer slå sig ner i spridda grupper, för att senare på qvällen samlas gemensamt.

Vid ett bord sitter den korpulente herr Jakob och ser dyster ut öfver att han kanske kort förut blifvit lurad att släppa ut en »anka», stor som han sjelf, i pressen. Men han tröstas snart med att det är inte den första och inte häller den sista gången dylikt kan hända en pressens man. Hans närmaste man i embetet, den jovialiske herr Richard, instämmer och smuttar på sin whiskygrogg, ty ännu har han inte «ångan uppe» för att vid »bålen» hålla en af sina cirklade vältalighetsskålar för kamraterna. Ty »herr Richard» är född talare!

Borta vid ett annat bord sitter herr Arvid, redaktören, och berättar en spydig historia för dagen, och för hvar gång han ej längre kan bibehålla den allvarsamma min han anlagt för att göra historien mer humoristiskt verkningsfull, rynkas huden öfver näsroten i en massa små veck, så att pincenezen oupphörligt faller ner på magen.

Mannen till höger om honom, med det stora skägget och den kala hjessan, gör små pikanta tillägg till historien, ty han känner hela Stockholm och framförallt Stockholms literära och konstnärliga verld, både den nuvarande och den förgångna.

Den tredje remarkabla personen i sällskapet gäspar, som om han vaknat för icke så länge sedan, hvilket han dock icke gjort, ty han brukar vara ovanligt »tidigt uppe». Nu uppmanar han sällskapet att »svampa på». Och när han till sist kommer en smula i stämning flödar skämtet och humorn lika rikligt som punschen och vichyvattnet i det glada laget.

Herr Anastas, en liflig norrman, kommer i en häftig dispyt med en lika liflig och spirituel »norskätare», med guldbågsglasögon och kortklippt hår. Men när de ögonblicket derpå klinga med hvarann äro de lika goda vänner som förr.

Ensam vid ett bord sitter en pressens veteran i yfviga, hvita, engelska polisonger. Han dricker porter och har aldrig druckit något annat i sitt lif!

Nu tändes helt plötsligen de elektriska ljusen i de väldiga globerna öfver ingången till Operakaféet och samtidigt flamma gasblossen upp i kandelabrarne mellan lagrarne.

»Lunden» ter sig nu i ännu mer pikant belysning än under dagen. De ståtliga lagrarnes kronor teckna sig som kompakta klot, utkastade mellan popplarnes jättkägglor. Och som en kung bland dessa väldiga kägglor reser sig kyrktornet med sin transparanta urtafla. Och hjeltekonungens silhouett tecknar sig äfven jättelikare än förut mot den mörkblå himlen.

Det ungdomliga literära kotteriet, till hvilket herr Edvard hör, gör nu sin entré på scenen och slår sig ner i en stor grupp uppe på den lilla terassen, der artisterna förut setat.

Herr Halvor går i têtén och gestikulerar ytterst vådligt för de mötande med sina väderqvarnsvingade armar, hvarefter han med en förfärlig duns sjunker ner på bästa platsen i en af sofforna och snörflar: Nu vill jag ha punsch, hva' ska ni ha!

Herr Gustaf ger på sin vackraste skånska den unge mannen en faderlig förmaning att icke dricka punsch; han sjelf har magrat sen han sluta' med den gula nektarn.

Herr Gunnar, med Mosestypen, dekreterar kort och bestämdt: visst ska vi ha punsch!

Och herr Johannes stämmar: i-instämmer!

Den hyperelegante herr Alvar ser fin de siècle-blasé ut och tycker att det är likgiltigt hvad man dricker.

Herr Adolf vill ha sin toddy, som vanligt, och herr Frithiof fastnar för en vermouthe. Herr Edvard tar en af sina, amerikanska »tuppstjertar», som han utkorat till sommardryck åt sig.

Och så kommer till sist, herr Daniel, skalden, med de väldiga knäffelbollarne och slår sig ner i laget, som nu är fulltaligt.

* * *

Här i Lagerlunden samlas hela det glada och intelligenta Stockholm, som icke under sommaren vill göra »synderskan» till gräsenka.

Sedan arbetet för dagen är slutadt smakar siestan härligast här, i vänners och kamraters lag. Det tycka gardesofficerarne, som bildat kottier här och der, och det tycka affärsmännen, ingenjörerna, samt de sceniska artisterna.

Det tycka äfven alla »resande», som under sommaren gästa hufvudstaden.

SEXTONDE KAPITLET.

EN LITEN LUSTRESA.

Karl-Johan var fortfarande försvunnen!

Men en vacker dag öfverraskades poeten och herr Anders af att i sin breflåda finna en skrifvelse, försedd med utländskt frimärke och följande gentila adress:

Etatsråden och Possessionaterna

Högädle Herrarne

Anders & Edvard

*Sverige
Hufvudstaden*

—gatan N:o — inga trappor upp.

När de begge vännerna derpå öppnade brevet fingo de till sin förvåning ytterligare läsa följande:

På den blåmålade vägen, i det så kallade Kattegatt.

Era gamla galoscher!

Hur lefver den uschliga världen med er nu för tiden, krabbsaltare? Eller med andra ord, hur mår det till med er?

Ni undrar väl hvar den så kallade undertecknad håller hus, men ni ska inte vara oroliga af er, ty genom en ödets abervink, eller så kallad händelse, är jag ute och »lavajar» med vännen X. — — ombord på — — — Och nu sitter jag här midt i salta fiskspadet för en N.-Vestlig körare och dricker er skål, på 57° nordl. bredd, eller kanske det är 58, i en 75-gradig whiskygrogg.

Gacken ni och gören sammaledes!

Vi ha varit på Gotland, der dom gjorde mig till frimurare, och sen i det så kallade Köpenhamn, en tråkig håla midt emot Skåne, och ä' nu på väg till Nordpolen, tror jag. Och om ni ä' snälla så kommer jag snart tillbaka till er, om ett par tre år, kanalvägen, och sen ska englalifvet fortsättas. Oj, oj, oj, hva' de ska bli lifvadt att då få komma hem igen och se om »hunsena» värpt bra med kycklingar.

Har ni fått plikta mer för grisen, och ä' de vädrat ordentligt i mitt rum tills jag kommer? Har ni fått några valnötter, eller kanske potatis?

Sjögången är så svår, så jag kan inte skriva mer, och så orkar jag inte statva riktigt om jag håller på längre. Men om ni känner er klådfingrade att författa så lägger jag ut landgången i *Kristianiat*, posterestante.

Laga att jag får stekt svin-njure till frukost när jag kommer hem!

Tjenis på er!

Karl-Johan

(men inte den så kallandes XIV:de dito).

Poeten och herr Anders hade vid brevets mottagande sjelfva nyss kommit hem från en liten lustresa, och som äfven de ville visa att de lik amfibier kunde lefva både till sjös och på land, satte poeten sig genast ned och be-

svarade Karl-Johans skrifvelse, hvarefter han på följande sätt skildrade resans äfventyr.

Bror Karl-Johan!

Tack för din finemaljerade epistel till oss fideikommissarier. Både herr Anders och jag skulle gerna ha velat vara med dig på den smaragdgröna blåa böljan för att se när den slår emot skären.

Men ser du, det är inte så godt att komma härifrån och dit, när man knappt vet hur långt det är sjöledes, sedan de börjat räkna kilometermil på jernvägarne och fått zontariff på spårvägen hemifrån.

Ser väl bara hvad en tur- och retur, fram och tillbaka, i våra vidlyftiga hufvudstadsomgifningar är för ett labyrinthi, när man inte har dig med, och är skutskeppare, eller precis van att fara på sjön längre än mellan Räntmästaretrappan och Djurgården.

Så mycket jag än varit till sjös på den traden, och senast ombord på »Falken», med dig och professorn, hade jag emellertid aldrig föreställt mig att en skärgård skulle se ut på det viset som den gjorde häromdagen, ty som du vet är jag född och uppfostrad på landet, och der ligga sjöarne så att man åtminstone kan hitta hem om man far på ångbåt till Södertelje och sedan tillbaka med tåget.

Just när din finemaljerade reseepistel kom, kommo herr Anders och jag emellertid hem från en liten hafstrip i den så kallade Saltsjön, utanför hufvudstaden här hemma. Var därför lagom styf i korken fast du Kolumbusat dig ett stycke längre bort än vi, på andra sidan om jordklotet.

Alltihop berodde på herr Anders! Han går, som du, emellanåt och fånar på att få komma ut på det

oroliga element, som kallas Atlanten, när det är en ocean, och bondvatten när det kommer ifrån Årstaviken.

Det var han som häromdagen kuggade mig ut till hafs på en »liten lustresa», som han så vackert kallade det! Och bara för att du, som i regeln endast »söndagsseglar», ska' få ett begrepp om en sådan der arkipelagturné så ska' jag berätta dig hvilka usla vedervärdigheter man kan råka utför, när man inte är van vid våra fina hufvudstadsbeqvämigheter.

Vi hade fått ett bref, herr Anders och jag, från vännen Robert, svafvelsyreprofessorn i arkitektur och gamla unkna ruiner, du vet, som säger sig ha magkatarr, men som förresten är så hygglig, så att han skulle ha haft på stjerten för det af sin mamma när han var liten.

Robert skref:

Era lökar!

Om ni ids krafla er ur era nattfodral före klockan 9 på söndagsmorgon så kom ut till mig, som ni lofvat. Det går en båt från Karl XII:s torg vid 10-tiden. Bäst är nog annars att ni kommer med tre-båten på lördag. Stället heter Vettersvik, men far för f-n inte därför med någon af kanalbåtarna ner till Vettern.

P. S. Kommer ni inte så ä' ni ena rackare, kom ihåg att jag sa' det.

När herr Anders fick brefvet, läste han upp det för mig och sa' på sitt vanliga älskvärda sätt:

— Nå, ditt sakramenskade murmeldjur, kan du maka dig med, så far vi till Robert om lördag! Jag tycker du kan behöfva att få blåsa gatdammet af dig, eller hur?

— Ja, men käre vän Anders, hur ska' vi hitta dit! Man är väl ingen long- och latitudsgosse häller, eller förstår du dig på »kompassen», svarade jag.

— Kompassa mig hit och kompassa mig dit, man kan väl gå ombord på båten, som Robert säger, så kommer man nog fram! Begriper du inte det, eller står förståndet stilla på dig, hva?

— Nej, nog begriper jag *det*, men du förstår väl att inte jag är något vidare praktisk i att fara på sjön, fast jag känner terminologien och vet hvad »styrbord» och »babord» och »kast loss» och »fira på akterändan», och sådant der är, för det har jag hört på land, ser du, svarade jag.

— Nå, det var då roligt att höra att inte du, som de andra murflarne, förstår dig på *allt* häller! Men du behöfver inte vara orolig, för den här saken sköter jag! sa' herr Anders öfverlägset.

Och så gåfvo vi oss af på lördagseftermiddagen, ombord på en af ångbåtarne vid Karl XII:s torg. Jag har ej just så värst mycke så kalladt »öga» för naturen, och herr Anders påstår sig vara färgblind, utom då han får beställningar på akvareller, men när vi kommo ett stycke ut på böljorna, kände vi den friska, så kallade hafsbrisen, lukta biffstek och fläskhare från försalongen. Och då jag frågade Anders om han njöt mycket af den cachemirgula himmeln och de kastanje gröna skogsstränderna, så såg han på mig en stund och sa' sen föraktfullt, att han aldrig i sitt lif hört talas om gröna kastanjer, men väl visste han hur kastanjebrunt såg ut.

— Då tror du väl inte häller att valnötsträna ä gröna ibland, fastän valnötsslavoarer vanligen bruka vara brunpolerade? frågade jag.

— Du är ock brunpolerad! *Kom nu så gå vi ner och äter mat!* sa' då Anders. Och så gingo vi

ner i försalongen och stoppade på oss en så kallad »diner à la carte», som de heter på utländska.

När vi åter kommo upp på däck hade sjölandskapet antagit en annan karaktär. Holmarne lågo kringströdda på vågorna utan någon slags symetri, slarfvigt och oordentligt. Den ene var trind som en hvetebulle, den andre aflång som en ankarstock, den tredje utan all slags façon, så att det hela liknade en oxdrift, sedd i fogelperspektiv. Och på en holme stod ett par rödmålade kåkar, på en annan en väderkvarn, på en tredje en klockstapel o. s. v. När vi voro midt inne i värsta röran och ångbåten tycktes vingla fram än här, än der mellan stränderna, för att höra sig före om vägen, kände jag behof af att fråga min navigationserfarne vän, Anders, hvar vi befunno oss på ett ungefär.

Men jag hade inte väl framställt frågan förr än han svarade:

— Hvad angår det oss hvar vi ä', bara vi komma fram dit vi ska', begriper du! Och så tog han mig i armen och sa': En ska' då vara som en far för dig, kom nu så ska vi gå och köpa oss biljetter! Och i nästa ögonblick hade herr Anders fått fatt i en krokcent ångbåtsgast, som hade en svart skinnväska på magen. Med honom försökte nu Anders bekanta sig på följande sätt:

— Hör nu styrman! — det är ju styrman?! — God dag styrman!!! — Jag skulle ha två biljetter till Vettersvik, en åt mig, och en åt den andre vackra herrn, som jag har i sällskap!

Då sa' styrman alldeles oväntadt:

— Vi lägga inte till vid Vettersvik, det är en annan båt som går dit och som herrarne skulle ha följt med!

— Hva' säger herrn, lägger ni inte till vid Vettersvik! — Hva'för inte det då? frågade herr Anders.

— Det vet jag inte! Vi ha så många bryggor att lägga till vid ändå, svarade krokbeningen.

— Jaså, ni ä kitsliga, hör jag! Men det ska ni inte ha något för. Helsa kaptten och säg, att om han inte sätter oss i land, så hoppa vi öfver bord. Och be honom «dazu» komma ihåg att vi inte ä' simkunniga och inte håller lifförsäkrade, sa' herr Anders.

— Det är så bra det, sa' den krokbente illmarigt, för herrarne skulle allt få svårt att simma härifrån och till Vettersvik, som ligger en half mil akteröfver.

— Jo, det här är munteratiöst, inföll jag. — Kan herrn säga hur vi ska få ett bref till Vettersvik härifrån? frågade derefter herr Anders, utan att förlora en liter af sitt medfödda Uddevallalugn.

— Till hvem ska brevet, om jag får fråga? återtog krokbenet.

— Det ska' till artisten R., upplyste beskedligt herr Anders.

— Jaså, ska' »artilleristen» ha' de! Honom känner jag! Det är en bra karl, och kan herrn bara göra brevet klart tills vi komma fram till ändstation, så skall jag lägga det på rätt båt, när vi komma till Stockholm i morgon bitti!

— Nå, det är bra! Då följer vi med till ändstationen och hoppa i land der. Hit med två biljetter!

— Men är det inte förståndigast att vända åter till Stockholm med den här båten och så försöka komma på rätt båt i morgon? föreslog jag.

— Nej, säger jag, och hör sen! Det bör väl för tusan inte vara värre för oss att finna Robert, än det

var för Stanley att finna Livingstone. Kom nu så ska' vi expediera vår resekorrespondens, sa' herr Anders. Och så slogo vi oss ner i rökhytten och kokade ihop följande epistel till Robert.

Gamle hedersdito!

Nu ä vi på väg ut till dig på ditt finemaljerade, så kallade sommarnöje. Hvarför var du inte nere och hojtade åt oss när vi för en stund sedan for förbi, så att vi kunnat hitta till dig med samma.

Nu ä vi tvungna att först ge oss ut i det så kallade upprörda Ålands haf, der vi aldrig varit förr, begriper du! Och der vi kanske bli satta i land på en obebodd ö, så att du aldrig får se oss mer! Men var inte ledsen, Robert lille, och be din hyggliga fru torka tårarne ur ögonen på dina små barn, om de skulle gråta, när de få höra att farbröderna ä' ute och leka Robinson. Vi ha' hopp att kanske få hamna på en halfö, hvilket vore bra, ty vi kan inte simma. I så fall komma vi till dig i morgon, tro vi! Annars tro vi att vi åter träffas i Stockholm fram på hösten. Herren vare med dig, om han trifs!

P. S. Vi ä' utsvultna, värre, och se kanske bara ut som ett par benrangelsskelett från stenåldern, när vi kommer i morgon. Får du därför se någon oxen gå och beta på din ö, så be' din gumma koka kalops på honom i i morgon förmiddag. Frid med dig, och ajösemang med dig.

Herr Anders,

Kulörmålare.

Herr Edvard,

Skaldeyngling.

Under det poeten krumelurade ner en ren papperslapp med ofvanstående så kallade »tankar» gjorde herr Anders några reseskizzer å ett medfört akvarellblock.

En stund efteråt gingo de sista passagerarne i land vid en ogästvänlig strand, der det hvarken fans gästgivaregård eller spår af annan civilisation.

På en rödmålad stuga, med hvita fönsterkarmar och dito dörrfoder, svajade en *dansk* flagga för någon slags ost-ost-vest-vind.

Två damer, äfven de röda och hvita, lupo i famnen på sina män, som kommit med båten, och pussade dem så att den skrankliga tilläggsbryggan vibrerade af lufttrycket. Ögonblicket derpå hoppade äfven herr Anders och jag i land och frågade artigt om vägen till närmaste småstad, eller i brist deraf adress på någon som för natten ville hyra ut ett sommarnöje åt oss

Danskarne sågo på oss och så svarade en af deras damer:

— Hvis De är hederlige Mennesker, som ikke har ondt i Sindet, så kan De gaa en halve Mil gjennem Skoven, saa kommer De till *Gransund*, der De faar Værelser på Hotellet, ty vi ha slet inge att undvære!

— Schönes Dank! sa' herr Anders för att höja aktierna med lite utländska. Derefter gjordes omedelbart toalett för skogspromenaden; öfverrockarne stufvades ihop ofvanpå det öfriga bagaget, våra styfva filthattar bundos på ryggen och istället anlades ett par lätta fezer som hufvudbonader. Så bar det i väg utefter en gångstig, af hvilken vi fingo det intrycket att de som trampat upp den ej varit goodtemplare. Någon fogelsång hördes ej i skogen och det var antagligen af denna anledning som herr Anders efter en stunds promenad öppnade locket på sin speldosa och vefvade ur sig några musikstumpar i $\frac{4}{4}$:dels takt. Som du vet är jag icke sångare, väl musikälskare, hvarför jag hängde kappsäcken på magen,

bröt af ett par gärdesgårdsstörar, som trumpinnar, och ackompanjerade sedan så godt jag kunde.

Under marschen fick jag det intryck att mina skaldebröder, naturpoeterna, måtte ha gjort sig skyldiga till betydliga öfverdrifter, då de besjungit vistelsen i skog och mark.

Det fans enligt min åsigt icke ett dugg poesi i den skog som vi genomvandrade. Inga gökar golo sitt kuku i trädtopparne, ingen koja fans, inom hvilken ett klappande hjärta oroligt slog sitt tick-tack och ej håller »suckade det³ tungt» ett enda dugg, hur Anders och jag än lyssnade. Men »harkrankar», bromsar och andra insekter fans det godt om. Och när Anders skulle klifva öfver en rutten gärdesgård var han nära att bli klufven midt itu. Så bäst det var tog skogen slut och de första spåren af en gryende kultur visade sig i skepnaden af en ociviliserad bondhund, som kom vandrande till mötes på gångstigen och skälde ut oss, som om vi aspirerat på riksdagsmannaskap i andra kammaren.

Efter en stund fick »wowen» syn på en gris, som gick och landtbrukade å ett flygsandsfält, och detta hade bums till resultat att vi i största hast afgiftsfritt fingö vara med om ett rätt skojigt cirkusnummer, som slöt med att grisen tog sin tillflykt in i en närliggande trädgårdstäppa, der han och hunden under ett par minuter dansade solofransäs i blomster-rabatterna till dess en bedagad dam med röd, hvass näsa och bländhvit toalett kom ut från en berså, bredde ut kjolarna, stälde sig vis å vis mot grisen och hund' och började figurera i otakt, som om hon varit »på stieflarna». Och under det hon figurerade, gallskek hon: Kom hit och hjälp mig någon!

Jag gick, som artig karl, genast fram och erbjöd mig att bli hennes kavaljer i dansen. Nu urartade den i början temligen sedliga fransäsen till en vild cancan, hvilken herr Anders var nog artig att applådera.

Sedan de begge kreaturen ändtligen blifvit utmötade ur lustgården, fortsatte vi två förbi en hel villervalla af villor, trädgårdstäppor, blåfrusna damer i ljusa sommartoaletter, galande tupper, grymtande, inburade grisar, kvittrande foglar, gnisslande väderflöjlar och en bölande ko, ner till sjöstranden.

Der ropade vi hallå åt en förbiilande segelbåt, navigerad af en skomakare och en enögdd utkik, hvilka vi bådo trafikera oss till det midt öfver sundet belägna Granholma.

Färden gick lyckligt!

Väl komna iland föreslog Anders mig att göra en promenix genom den fashionabla badorten.

Sagdt und gemacht!

På ömse sidor om den lummiga strandavenyen låg en massa små däckskabysser, som antagligen under tidernas lopp drifvit i land från förolyckade fartyg och nu tjenstgjorde som sommarsvala krypin för väntade badgäster. De små näpna leksakshusen sågo inbjudande ut, och Anders försäkrade, att derest han haft familj så skulle han säkert ha hyrt ett halft dussin till barnkammare, samt sjelf utsett något af de tunnsåddare större tvåvåningshusen, hvilka der och hvar skymtade fram, till bostad åt sig och sin gumma.

I brunnsparken stötte vi plötsligt på ett par byster af ett par för detta remarkabla personligheter, nu saligen aflidna, hvilka antagligen i sin krafts dagar begagnat sig af helsoanstalten som rekreationsort.

Herr Anders fick derpå syn på en stor skylt å hvilken lästes: *Restaurant.*

— *Kom så gå vi och äta mat,* sa' nu herr Anders, ty det är som du vet en af hans älsklingsrepliker. Och så gingo vi in i restaurangen och stoppade på oss ett par biffstekar, två koppar kaffe och ett par cigarrer. När vi hade slutat äta strömmade hela badsocietyten in i restaurangen, hvarifrån vet jag ej, för att förfriska sig etwas.

Jag tror visst att vi fått de bästa bitarne, ty publikum knorrade, som Israels barn i öknen, öfver de matbitar som återstodo. Vid ett bord midt på golfvet satt ett sällskap herrar och damer som visst skulle föreställas vara gentilt folk, ty de reqvirerade champis och skrånade som på ett valmöte. Och damerna lade sig baklänges i stolarne med händerna på magen och skratade som ett kompani skator, när herrarne sa' något qvickt. Och det äldsta fruntimret i laget, som hade lockperuk och ett helt klaviatur löständer, infattade i guld, stora som pianotangenter, tog ofvanpå sin kyckling-portion »halfvan» tut solo ur en karafin tiodubbelt renadt.

Efter supén spelades det upp till dans i en angränsande salong. Ett par, jämte herr Anders och jag, deltog i första valsen; d. v. s. *vi* voro åskådare till huru det andra paret snurrade rundt. Vid nästa dans tillkom ännu ett par. Damen såg mycket dansant ut, men kalvaljeren var puckelryggig och gick på kryckor, hvarför de föredrogo att äfven bli åskådare.

Jag föreslog nu Anders att han, som var en vacker karl och sett mycken balett på operan, skulle gå fram och slå en trubbig vinkel på ryggraden och bjuda upp

den haltes andel af det tække kønet, men i stället spar-
kade han mig på smalbenet och sa:

— Kom så gå vi och skaffa oss ett rum!

— Ja, det är så rätt, det ha vi glömt, svarade jag.
Och så gåfvo vi oss af.

Det fans två hotell att välja på, belägna vägg i vägg
med hvarandra.

Vi ringde på i det ena hotellet och fingo af en arg-
sint portier, i bomullskjol och en slags bahytt, veta att
vi kunde träffa städerskan i det andra hotellet. Och så
ringde vi på å anvisadt ställe och råkade efter en stund
ut för en medelålders, lindrigt rödhårig, rentvättad och
nymanglad pigesch, hvilken, så fort hon fick syn på oss,
hastigt öppnade sina rosenläppar och sa:

— Här fins inga rum!

Innan hon hann slå igen porten hade emellertid herr
Anders kilat in sin hundratolfkilos stofthydda i öppningen
och frågade förvånad:

— Hva' förnå't, fins här inga rum? Vi ä' tvungna
å ha rum!

— Ja, men snälla herrn, när det inte fins några, så
kan jag inte hjälpa det, sa' då pigeschen och lade huf-
vudet på sned.

— Det bryr jag mig inte om, här är ju pin fullt
med tomma hus rundtomkring, invände alldeles riktigt
herr Anders.

— Det hör inte hit, herrn lilla, sa' den nymanglade
jäntan och såg in i herr Anders förföriska hvitögon.

— Det är alldeles riktigt, fröken lilla, inföll jag be-
skedligt.

Herr Anders opoponaxade sig ej längre, utan gjorde
tvärt slag i saken på ett mycket enkelt sätt.

— Kom så gå vi och lägga oss i skogen! sa' han.

— Kyss till, sa' jag.

Men nu blef vår »lindrigt rödhåriga» liksom en smula alterationsförskräckt och utbrast medlidsamt:

— Herre jestandes, inte kunna herrarne ligga i skogen häller.

— Kan vi inte, sa' då herr Anders. Har ni ett par filter att låna oss.

— Ja, visst fins det filter, men inte kunna herrarne etc, återtog den medelålders qvinnan med darrande röst.

— Fins det ett par ljus att få köpa? afbröt herr Anders tvärt.

— Ja, visst fins det ljus att få, och madrasser och kuddar och lakan och allt det andra, men — —

— Det är bra, ta fram det bara så ska vi hjälpa er bära, tog herr Anders åter till orda.

Städerskan hypnotiserades af herr Anders herskarton och ögonblicket derpå voro vi på väg upp till en närliggande skogsdunge, der vi med tillhjälp af ett par

qvinliga händer, tillhöriga den lindrigt rödhåriga tjänsteanden, redde oss ett läger likt foglarnes under himmelen.

«Das ewig weibliche» tog ut sin rätt äfven här. När den känsliga domestiken lemnade oss hade hon ett par stora tårar i ögonen och minst ett helt tjog tappade på marken.

— Jag tycker det är så synd om herrarne, så jag kan inte säga't, snyftade hon.

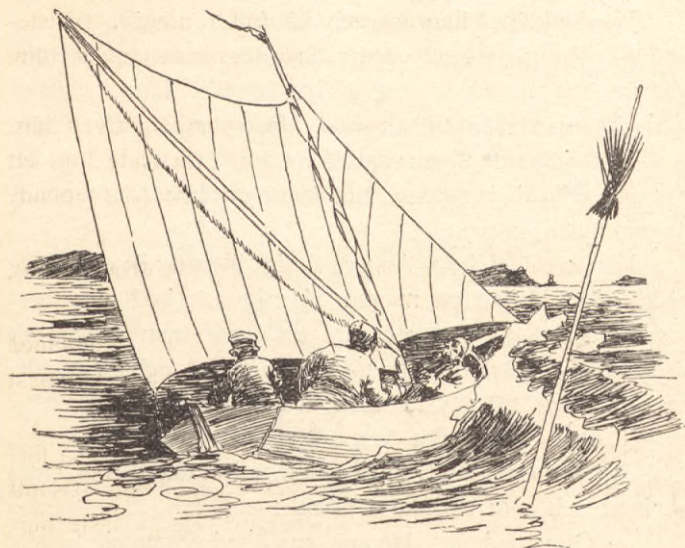
— Gute nacht, liebes Kind! afbröt herr Anders med en gest, som kom vår medlidsamma städerska att genast trippa utför backslutningen hem till sig.

Sedan hon gått, tände herr Anders ljus, och så försökte vi bägge att med fantasiens hjälp inbilla oss att vi hade det komfortablare än kungen. Derpå läste herr Anders någon slags aftonbön ur en tidningslapp. Och sedan han på detta sätt försökt att en smula odla sin unkna själ, vände han sig bort från mig och sa:

— God natt, borste! Glöm inte att svepa ögonbrynen om dig, så att du inte ligger och blir kall om magen!

Derpå slöto vi på en gång våra ögonlock och började dra timmerstockar.

När vi vaknade på morgonen, hängde solen blank och nypolerad i ena kanten på himlahvalfvet och såg ut som en stor expositions-guldmedalj på en blåmålad vägg. Hastigt och lustigt gjorde vi toalett, provianterade der- efter å restaurangen och hyrde af en lotsgubbe en segelbåt med en gast i, hvarefter vi åter gåfvo oss af på upptäcktsresa efter Roberts sommarnöje.

Herr Anders slog sig ner i en ihålighet i framändan på det lilla fartyget, jag dito i midten, och gästen så långt bakut han kunde komma. Och så började vinden blåsa, på tok, rakt emot oss, så att vi ena stunden rusade i väg hit och den andra dit, som skottspolar. Genom en underlig ödets skickelse gick det emellertid framåt på samma sätt som när en lykttändare är ute på tjenstgöring och springer härs och tvärs mellan gathörnen.

Herr Anders och gästen pladdrade navigation om «styrbords halsar» och »babords reling» och «ror i lä», så att jag till sist beslöt att ta mig en lur för att inte behöfva anstränga mig och lära mig mesopotamiska på gamla dar.

För att emellertid inte alldeles visa min okunnighet i sjömansspråket bad jag herr Anders ge mig ett «spygatt» att lägga under hufvudet.

Men då blef han genast vid dåligt humör.

— Ska du hå ett »spygatt» under hufvudet, ditt ök? Vet du inte att ett spygatt ä' ett hål, din idiot. Och en sån' ska man råka till att vara bekant med. Fy tusan!

Som jag antagligen sagt något dumt, men ännu ej ville ge tappt, frågade jag gästen hur många »glas» klockan var, ty min hade stannat.

Men nu blef herr Anders riktigt illamående och slungade något hårdt på magen på mig och bad mig tiga.

Som det går lätt att vara tyst, när man sofver, så stoppade jag det hårda under hufvudet och somnade. Jag förmodar att styrmannen och herr Anders kompromissat med hvarandra om »styrbord» och »babord», »kabelgatt», »rundhult» och »bidevind» ända tills de satte på land och min reskamrat skrek:

— Opp med dig, latvarg, nu ä' vi framme!

Jag hoppade i land och såg herr Anders ta farväl af gästen, som genast åter gaf sig ut på den oroliga vågen.

Sedan jag mornat mig och sett mig omkring frågade jag beskedligt:

— Hva' ä' de' här för en obebodd ö?

— Jo, det är här som Robert ska' bo begriper du!

— Å tusan. Vet du det säkert?

— Nej, men jag tror det. Nu ska' vi signalera att vi ä' komna, sa' herr Anders och drog upp en revolver, stor som en liten mitraljös, och började brassa på någon slags dubbel svensk lösen, så att det lät som om vi kommit och lagt af ett lass bullersten vid stranden.

I fem minuter väntade vi på svar men hörde icke så mycket som en mygga hosta. Då sa' herr Anders:

— Kom så gå vi och söka upp Robert!

I nästa minut gåfvo vi oss i väg längs stranden, under det herr Anders då och då fyrade af en mitraljös-salva ur sitt fickmuskedunder.

Efter ungefär en timmes marsch fingo vi syn på en rödmålad stuga och utanför stugan ett qvinligt, potatisräskalande väsen, och nu fingo vi besked om att vi

gått på tok, men att vår vän Robert verkligen bodde på den obebodda ön.

Vi stodo således temligen nära vår resas mål, och efter ytterligare en timmes marsch voro vi framme och välkomnades af vår utomordentlige vän och hela hans älskvärda familj.

Men sedan vi ätit och druckit och berättat våra rese-äfventyr, blef Robert otidig och sa:

— Egentligen skulle ni ha' smörj för alltihop, och framförallt därför att ni inte kom hit i går, era bofvar!

* * *

Ett par dagar efter det ofvanstående epistel blifvit afsänd till Karl-Johan öfverraskades poeten en eftermiddag af att se herr Anders komma hem, ifrig, och nervös, från en liten trip ner till »Norr».

— Gamle gosse, sa' han, då han fick syn på kamraten, jag kommer nu för att packa min kappsäck och säga dig *farväl* på en tid. Ty om två timmar är jag på väg till »påfvärnes land». Se hit fortfor artisten derefter, och viftade sin vän, poeten, om näsan med några »tusenlappar.»

Herr Edvard blef stum af öfverraskning! Hade vännen fått ärfva, eller hade han råkat komma i vägen för någon »styfvare» mecenat?

Han hann icke fråga herr Anders härom förrän denne hade sin packning klar.

Och ögonblicket derpå drog den öfverlycklige rese-nären en champagnebutelj ur fickan, lät korken springa och fylde ett par dricksglas med det skummande vinet.

En afskedets skål i botten!!! utbrast han jublande och omfamnade kamraten.

Poeten fick ett par droppar saltvatten i ögonen, ty han var nu öfvertygad om att herr Anders verkligen menade allvar.

* * *

En vecka efteråt, då poeten frukosterade i sin stilla ensamhet, kom brefbäraren och lemnade honom två skrivelser.

Den ena var från herr Anders och dagtecknad: *Roma*. Den andra var från Karl-Johan och hade till afsändningsort: *Nordkap*. — — —

Detta var för mycket för den unge mannen!

Han skulle nu sjelf ha velat resa till *Kina*, men i stället bommade han igen stora entrén till »Chateauet» och gaf sig iväg till en god vän på landet, bosatt ungefär midt emellan — *Nordkap* och *Rom*.

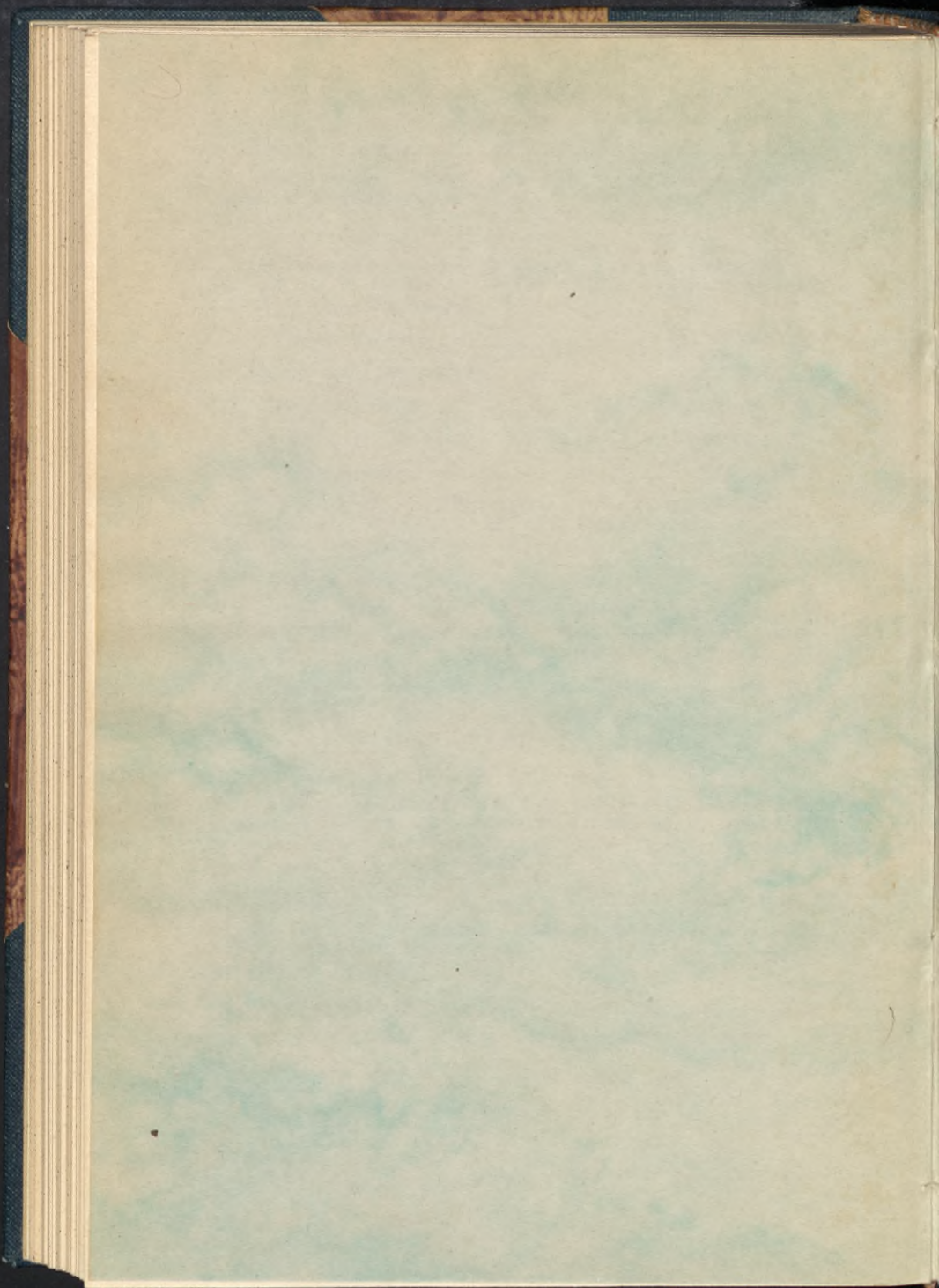
INNEHÅLL.

- FÖRSTA KAPITLET: ..... sid. 1.
Litet om »tretalet». — Hufvudpersonerna presenteras. — En marinmålare utan »marin-blått». — Litet om punsch och andra starkvaror. — En hel del viktiga orsaker till att personers arbetsförmåga förslappas. — Konsten att hålla tal. — Att börja med kalkylerades öfver lefnadsomkostnaderna. — Nytt sätt att draga fördel af svinafvel, jordbruk o. d. — Om noshörningen. — Ett par jagthistorier.
- ANDRA KAPITLET: ..... sid. 18.
Rekognoscering. — Om Stockholms grundläggning och blodbad. — Fortsatt rekognoscering. — En gård i de tres smak. — Underhandling med damer. — Svårigheten att träffa och att icke träffa folk. — De tre bli egare till åtskilliga dyrbara gårdsinventarier. — Kattstudier. — En Stockholmskatt på sommarnöje. — Djurverldens aristokrater och plebejer.
- TREDJE KAPITLET: ..... sid. 28.
Det gemensamma boet ordnas. — Herr Edwards tankar om tapeter. — De första husliga bekymren. — Svårigheten att flytta ett för stort piano uppför en för liten trappa. — Krigslistiga qvinnor. — »Chateau du Sudd.» — »De tre» bli hyresvärdar. — En modern Diogenes. — »Diogenes» berättar. — En jernvägsresa i Småland.
- FJERDE KAPITLET: ..... sid. 41.
Nya upptäckter. — Ett märkligt tillbud till äktenskapsskilnad. — Herr Anders sättes på ett svårt matematiskt prof. — Första duschen i badrummet. — Märkliga storätare. — De tre besluta sig för att engagera en hushållerska. — Chateauet provianteras. — Svårigheter för en estetiskt anlagd karl att begagna såg och yxa. — Bräckt skinka och förlorade ägg.
- FEMTE KAPITLET: ..... sid. 56.
Poeten sjunger qvinnans luf. — Magasin för nyheter. — Sökande till hushållerskeplatsen. — Liberala farbröder. — Hur en praktisk karl åstadkommer åt sig ett eget sommarnöje. — Chateauets »guldgosse». — En qväll på operakällaren. — Riksdagsamnen håller föredrag i nationalekonomi. — Herr Karl-Johan för dagbok. — En unik inkörsport och en lika unik gårdvar.

SJETTE KAPITLET:	sid. 78.
I värbrytningen. — I Chateauets trädgård. — Ett föredrag i literaturhistoria. — Telefonhistorier.	
SJUNDE KAPITLET:	sid. 90
Om Dohlströmare och klassisk litteratur. — Konsten att bli artist. — När man tar öl för ärende. — Om varietén. — Stockholmsålkare, nattetid. — Om poliskonstaplar.	
ÅTTONDE KAPITLET:	sid. 102.
En karnaval i Berns salong.	
NIONDE KAPITLET:	sid. 120.
Festligheter på Chateauet. — Poetens tankar om tonkonsten.	
TIONDE KAPITLET:	sid. 131.
Allmän brådska. — Ju flere kockar, ju sämre soppa. — Ett konstigt experiment. — »Sjelf» är icke alltid »bästa drängen». — Poeten reflekterar. — Trädgårdsarbeten. — Geologiska fynd.	
ELFTE KAPITLET:	sid. 145.
Chateauet i sommarskrud. — Kolonisternas värsta plågoris. — Ett nytt husdjur. — Studier i grisarnes språk. — Polisbesök. — Konstapel'n gör en upptäckt. — Poeten kommer i klistret för grisen.	
TOLFTE KAPITLET:	sid. 160.
I Chateauets vinkällare. — Poeten sättes i mörk arrest. — Vilda fantasier. — Champagnebuteljens saga.	
TRETTONDE KAPITLET:	sid. 174.
Gatpojkar på röfvarstråt. — Herr Karl-Johan till häst. — Konsten att hyra sommarnöje. — Opraktiska fruntimmer. — Ombord på »Falken». — Passagerare ombord på fartyg. — I hamn. — Professorn på rekognoscering. — Skepparhistorier. — En orolig natt.	
FJORTONDE KAPITLET:	sid. 192.
Om barberare. — Poeten gör toalett i det fria. — Morgonstök ombord. — Seglatsen fortsättes. — En original fyrvaktare. — Okänt farvatten. — Tillökning i hönsfamiljen.	
FEMTONDE KAPITLET:	sid. 205.
Stockholm i sommarskrud. — Om vaktmästare. — Lagerlundén.	
SEXTONDE KAPITLET:	sid. 216.
En liten lustresa.	

6000190999

Göteborgs universitetsbibliotek

